

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIMBERLY
LEMMING

LIONS and DINOSAURS
and sexy ALIENS,
oh my!

a novel

I GOT
ABDUCTED BY
ALIENS AND NOW
I'M TRAPPED IN
A ROM-COM

"A must-read!" —New York Times
bestselling author Ruby Dixon

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MEAD MISHAPS SERİSİ İÇİN ÖVGÜ

"Fantastik romantizmdeki en taze seslerden biri! Bu kitapta her şey var: baharat, mizah ve içinde kaybolmak istediğim bir dünya!"

-*New York Times* çok satan yazarı Katee Robert

"Sihir, macera ve entrikalarla dolu, komik ve gerçekçi bir romantizm. Sevilmecek ne var?"

-*New York Times* çok satan yazarı Talia Hibbert

"Seksi, esprili ve çok eğlenceli - *Sarhoş Olup Bir İblisi Kurtardığım Zaman* hepimizin ihtiyaç duyduğu anlık ruh hali desteğidir."

-*New York Times* çoksatan yazarı Hannah Whitten

"Komik, ateşli ve yürekten yazılmış olan *That Time I Got Drunk and Saved a Demon*, hayatınızda tam da ihtiyacınız olan şey. Hemen şimdi. Gidip alın çünkü her türlü okuma sıkıntısına deva ve hatta sivilceleri bile temizleyebilir. Ciddiyim. O kadar iyi."

-*USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarı Avery Flynn

"Keyifli bir şekilde baharatlı ve kalp dolu, bu mükemmel bir kaçış fantezisi romantik komedisi - D&D oynarken her zaman baştan çıkarmak için yuvarlanan okuyucular için okunması gereken bir seri. Rahat fantezi hayranları, başka yere bakmasın."

-Nadia El-Fassi, *Best Hex Ever* kitabının yazarı

"Komik şakalar, arsız anakronizmler ve ateşli ve ağır sevişmeler bu tam gaz macerayı noktılıyor. Çok eğlenceli."

-*Publishers Weekly*

"Bu fantastik aşk romanı, Talia Hibbert ya da Ali Hazelwood'un gülmekten kırıp geçiren romantik komedi duyarlılıklarını (ve müstehcen seks sahnelerini) alıp fantastik türün en sevilen mecazlarından bazılarının sevgi dolu bir göndermesine dönüştürüyor. Saygısız aptallığını takdir eden okurlar, iki cilt daha olduğu için memnun olacaklar."

-Booklist

"Romantizm türünün tam da ihtiyacı olan ilginç, ateşli bir fantezi."

-Kirkus Reviews

AYRICA KIMBERLY LEMMING TARAFINDAN

SARHOŞ OLUP BİR IBLİSİ KURTARDIĞIM ZAMAN.

SARHOŞ OLUP BİR KURT ADAMA AŞK İKSİRİ İÇİRDİĞİM ZAMAN SARHOŞ OLUP
BİR İNSANI KURTARDIĞIM ZAMAN

**ABDUCTED
ALIENS AND NOW
'M TRAPPED IN
A gON-€ON**

nIW 8(\$LY ££WWING

BERKLEY ROMANCE

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Kimberly Lemming
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak illüstrasyonu: Mike Pape Kapak
tasarımı: Colleen Reinhart
Harita illüstrasyonu Kimberly Lemming Kitap
tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Lemming, Kimberly, yazar.
Başlık: Uzaylılar tarafından kaçırıldım ve şimdi bir romantik komedide kapana kısıldım / Kimberly Lemming.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2025.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024029114 (basılı) | LCCN 2024029115 (e-kitap) | ISBN 9780593818633 (ticari cilt) | ISBN 9780593818640 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Bilim kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3612.E4563 I33 2025 (baskı) | LCC PS3612.E4563 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240724
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029114> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029115> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593818640

İlk Baskı: Şubat 2025

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, [https://eu- contact.penguin.ie](https://eu-contact.penguin.ie) .adresidir

ep_prh_7.1a_150189770_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Sevgili

Okuyucu

Haritası:

Waffle

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Sevgili okuyucu,

Bu kitap, aşk serumu formunda şüpheli rıza, rehine durumları, şiddet ve belirli kitleleri tetikleyebilecek cinsel içerikli içerik de dahil olmak üzere duygusal açıdan zor konuları ele almaktadır. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

-Kimberly Lemming

BÖLÜM 1

Kameramın arkasından, "KALIN NÜGET, SEN ŞEYTANİ KAHPE, çölün yarısını öldürmeyi bırak," diye mırıldandım. Beklendiği gibi, Thicken Nugget isteğimi görmezden geldi.

Bunun yerine, Venüs kabilesinin vahşi mirket reisi düşman bölgesine saldırdı. Venüs kabilesi otuz mirketten ve çıkık karnına bakılırsa Nugget yakında bu sayıyı artırmayı planlıyordu. Bu da neden böyle ölümcül bir saldırıya geçtiğini açıklayabilir.

Nugget son birkaç gündür mahalleyi temizlemek için savaştaydı. Bu kez gözünü yetişkin kızına dikmişti. Tulip, nam-ı diğer Tren Enkazı, son aile reislerini öldürdükten sonra kısa süre önce Pluto kabilesinde iktidara gelmişti. Anne gibi, kız gibi, sanırım.

Başarı yine de tuzaklardan yoksun değildi. Nugget son derece başarılı bir baskın dişiydi ve son altı yıldır bu gruba liderlik ediyordu. Mirket dünyasında neredeyse hiç duyulmamış bir şey. O kadar başarılıydı ki, ben ve araştırma ekibinin geri kalanı, gen havuzunu daralttığı için onu dışarı çıkarmamız gerekebileceğinden endişelenmeye başlamıştık. Ama hey, onun başardığını böyle anlarsınız. Kızın bütün araştırma ekibi ona suikast planlıyor.

Çalıların arasındaki yerimden kımıldadım ve yaklaşan katliamı kaydetmek için kameramı hazırlayarak yaklaştım. Bu tür bir gelişme araştırma ekibime bir sezon daha fon alabilmemiz için gereken sezon finalini sağlayacaktı. Daha da önemlisi, bunu yakalayacak kişi ben olacaktım. O palavracı John değil. "Bunu gördüğünde 1970'lerden kalma porno bıyıklı suratının alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Kötü bir derebeyi hakkındaki ritmik ilahiler kulağıma çarptı ve yaklaşmakta olan savaşı bölmek için telefonuma cevap vermek için kameramı karıştırdım. "Anne," diye fısıldadım, "Ben sahadayken beni araman konusunda sana ne demiştim?"

"Benimle bu tonda konuşma. Ben hâlâ senin annenim," diye azarladı. Telefonun diğer ucundan tabak tıkırtıları ve boğuk konuşmalar yükseliyordu. "Her neyse, Cassandra ile öğle yemeği yiyeceğim. Cassandra'yı kiliseden hatırlarsın."

"Anne, ben biraz-"

"Bir hanımefendi asla sözünü kesmez, Dorothy. Nerede kalmıştım? Doğru ya, Cassandra da tam bana oğlunun sonunda Harvard'dan mezun olduğunu söylüyordu!"

Midem bulandı. Bunun nereye varacağını zaten farkındaydım. Görgü kuralları ve sosyal statüden çok hayvanlar ve böceklerle ilgilenen bir kıza sahip olmak onun için her zaman hassas bir nokta olmuştur. Ablalarım güzellik yarışmasının acımasız ve affetmez dünyasına göğüs germekten çok mutluydular ama görünüşe göre üç mükemmel mini-Amelia Valentine'den ikisi yeterli değildi.

Bir sonraki maaşım üzerine bahse girerim ki, güneş enerjisiyle çalışan, ağır işlere uygun telefon kılıfımı gördüğünde, karısı ve kız arkadaşı Pazar vaazına gelen papazdan daha hızlı bayılırdı. Bugüne kadar kilisede yaşadığım en eğlenceli şeydi. Ancak Papaz Dan'in aksine, hemen ayağa kalkar ve çirkin kargo pantolonumun şeytan tarafından yapıldığından yakınırdı. Eğer öyleyse, sevgili şeytan, bu muhteşem derin cepler için sana teşekkür ederim.

"Sınıfının en iyisi, dikkatinizi !" Cassandra söze girdi.

"Evet! Sınıf birincisi. O çocuğun zeki olduğunu her zaman söylediğimi biliyorsun."

Yanlış, her zaman Şükran Günü'nde hindiden daha önemli olduğunu düşündüğünü söyledin.

"Biliyorsun, gelecek hafta annesini ziyaret etmek için eve dönüyor. Neden sen de gelmiyorsun? *Kariyer* sahibi bir kadın olduğunu biliyorum ve bunda yanlış bir şey yok," dedi, bunda açıkça çok yanlış bir şey olduğunu ima eden bir tonda. "Ama eminim sizi görmeyi çok ister."

Ve kızınızın Harvard'dan mezun olmasıyla övünebilmek için çöpçatanlık yapmayı çok istersiniz. "Oh, elbette. Mirket katliamı hakkında ne düşünüyor? Eğer taraftarsa, ona anlatacak harika bir hikâyem olacak."

Kızgın bir iç çekiş. "Dorothy Ann Valentine, kabalaşma." "Anne, son dakikada eve öylece uçamam. Burada bana ihtiyaç var." Ayrıca, yılın bu zamanında uçuş fiyatları çılgınca.

"Bunu duymayacağım, küçük hanım. Eve ziyarete geliyorsun ve güzel bir şeyler giyeceksin. Hayır, yürüyüş botların güzel sayılmaz" diyerek uyardı.

"Kırmızı Timberland'leri tercih ettim; onların şık olduğunu söylemiştin," diye karşılık verdim.

"Ve eminim tüm hayvan meraklısı arkadaşlarınız çok etkilenmiştir."

"Vay canına."

"Dinle, baban ve ben senin o süslü hayvan okuluna gitmen için tüm parayı ödedik ve sen hala kolunda bir erkekle dönmedin. Küçük araştırma projeni bitirdiğinde sana kim ?"

"Almak üzere olduğum gerçek doktora dışında mı?"

Daha da derin bir iç çekiş. "Dory, bir noktada gerekecek-"

"Kahretsin anne, ayrılıyorsunuz!" Parazit sesini taklit ederek söyledim. "Bu lanet çölde çok kötü sinyal var. Ne olur ne olmaz, seni seviyorum."

"Dory, beni kandıramazsın! Sakın telefonu kapatma-"

Başparmağım kendiliğinden kaydı ve aramayı sonlandırdı. Gerçekten korkunç bir kazaydı; herhangi biri de olabilirdi. Hayatın işleyişi ne garip.

Her neyse, telefonumu bir kenara koydum ve kameramı hazırladım. Nedense bir anne ile kızı arasındaki ölüm maçı birkaç dakika öncesine göre daha da ilginç gelmişti.

Acımasız Kalahari güneşi gömleğimi sırtıma yapıştırmıştı. Kumun girmesini istemediğiniz her yere kum dolmuştu. Ama hayat böyledir. Kimse hayalinizdeki işin cesaretsiz ve ihtişamlı olacağını söylemedi. Savaşı bölmemeye dikkat ederek yolumdan bir dal kopardım ve yerleştim.

Nugget kuyruğunu havaya kaldırdı ve savaş dansına başladı; mirketlerin kana susamışlığını bilmeyenler için sevimli, küçük bir zıplama fiyaskosuydu.

için. Ama geçen yıl bu küçük adamları inceledikten sonra, bunun iki yoldan biriyle sona ereceğini biliyordum. Tulip ya teslim olup kaçacak ya da savaş için güçlerini toplayacaktı.

Kamerayı Tulip'e çevirdim ve kararını bekledim. Önündeki savaş grubunu taradı. Eşi Göksel Canavar onun yanına geldi. Onun güvencesi karar vermesine yardımcı olmuş gibiydi. Tulip kendi dansına başladı ve annesine saldırmadan önce Pluto klanını öfkелendirdi.

Kahretsin, gerçekten istiyor. Emin olmak için cesur bir hamleydi. Klanı sayı bakımından annesininkine rakip olabilirdi ama Nugget acımasız bir savaşçıydı.

Kamerayı tekrar Nugget'a çevirdim, kızının meydan okumasına en az benim kadar şaşırılmış olan Nugget'ın geri sendelediğini görmek için tam zamanında gelmiştim. Onunki kadar kalabalık bir klana karşı diğer mirketlerin çoğu yüzleşmekten kaçınırdı, Nugget'ın da bu stratejiye güvendiğine şüphe yoktu.

Yaşlı kadın çabucak toparlandı. Nugget bir savaş çığlığıyla kendini Tulip'in üzerine fırlattı. İki klan çarpışırken etraflarında tozlar uçuştı. Minik pençeler ve dişler havada uçuştı. İki taraf da boyun eğmeye niyetli değildi.

Delici bir çığlık duydum ve Celestial Beast'i Nugget'ın en büyük oğlu Satan'ın sırtını ısırırken yakalamak için tam zamanında yer değıştirdim. Tulip de saldırıda ona katıldı, şüphesiz annesinin en büyük savaşçısını ortadan kaldırmak istiyordu.

Ani bir korku içimi buz gibi kesti, soğuktan titreyene kadar her kemiğime işledi. Dünya durgunlaştı. Sesler alçak perdeden gümbürdüyordu.

Ölüm solumdaydı.

Zaman bir anda durdu. Yana doğru yuvarlandım, kameradan baktığımda bir aslanın bana doğru geldiğini gördüm.

BÖLÜM 2

"LANET OLSUN, ÖLDÜM MÜ?" Gözlerimi çöle dikerek kısıldım. Parlak bir ışık beni gökyüzüne doğru çekiyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, değil mi? Dindar bir tip değilim ama sanırım genel kanı yukarı çıkmanın iyi olduğu yönünde.

"Pekâlâ, o kadar da kötü değil sanırım?" Etrafıma bir göz atmak için döndüm, önümdeki manzaraya baktım- "SİKTİĞİMİN ASLANI!" Katilimi tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışarak çığlık attım. Ağzının kumlu kahverengi tüyleri belirgin bir kırmızıya boyanmıştı. Bir elimi boğazıma götürdüm, acı patladığında irkildim. Elim kan içinde geri geldi. "Pekâlâ, demek ki kesinlikle ıskalamamışsın. Neler oluyor?"

Aslan beni görmezden geldi; onun yerine gözleri üstümüzde gördüğü şeye takılı kaldı. Durdum ve bulutların parıldadığını görmek için yukarı baktım. Gökyüzünde daha karanlık bir nokta açıldı. Beni çeken güç son sürat hızlanana kadar yeşilimsi bir ışık parıldadı Işık kör edici hale geldi ve ben... bayılmış olmalıyım.

Bildiğim bir sonraki şey, bir tankın içinde olduğumdu. Vücudum hareket edemeyecek kadar ağırdı. Boynumda bir gıdıklanma hissi vardı. Uzanarak tankın önündeki cama dokunmaya çalıştım ama ulaşamadım. Bağırıldığında ağzımdan işe yaramaz baloncuklar çıkıyordu. Bilincim gidip gelirken ne kadar süre yüzdüğümden emin değildim.

Kulaklarıma boğuk bir cıvıltı geldi. Gözlerimi açmak için çabaladım ama oda o kadar aydınlıktı ki.

Neden pamuk şeker kokusu alıyorum? Felç mi geçiriyorum? Onun yanmış tost olduğunu sanıyordum. Lanet olsun. CPR dersi almam gerektiğini biliyordum. Hangi koku felç geçirdiğin anlamına geliyordu?

Boynuma gelen keskin bir darbe beni şok ederek uyandırdı. Etrafımda kuşlar cıvıldıyordu. Kalkmak için çabaladım. Kollarıma bir şey battı, ben de çırpındım. Vantuzlarla kaplı ipler küçük patlamalarla kolumdan koptu. Diğer kolumu kurtardığımda kuşların cıvıltısı daha da arttı. Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma baktığımda baykuşa benzeyen şeyler gördüm.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. Büyük, kabarık kulaklı, mutant görünümlü baykuşlar etrafımda uçuşuyor, cıvıldıyor ve telaşlanıyordu. Tüylerinin rengi basit siyahlar ve grilerden, normalde tropik bir kuşa bulabileceğiniz renkli mavi ve turuncu tüylere kadar değişiyordu. Açıkçası, bir türün sahip olabileceği vahşi bir renk yelpazesi. Acaba cinsiyete mi bağlı?

Odaklan.

Macaw benzeri gagaları yüzlerinin üçte birini kaplıyordu. Kanat çırpışları üç parmaklı minik ellerle son buluyordu. İçlerinden biri beyaz bir cübbe giymişti ve at nalı görünümlü bir silahla beni yoklamaya çalışıyordu.

Şaplağı kendimden uzaklaştırdım ve ayağa kalktım. "Biriniz İngilizce cıvıdamaya başlasa iyi olur," diye uyardım. Korku ve öfke, tehdidin kekeleyen bir bağırışla ortaya çıkmasına neden oldu.

Kuşlar etkilenmedi.

Talihsizlik.

Boynuma dokundum, gerçekten ölüp kuş cehennemine gidip gitmediğimden emin değildim. Ama tek hissettiğim pürüzsüz bir deriydi. Elimi incelediğimde bir damla bile kan yoktu. Diğer tarafı da kontrol ettim; yine bir şey yoktu. "Eğer ölmediysem, nasıl iyileştim?"

Oda, yeşil sıvıyla dolu silindirik tanklarla sıralanmıştı. Tankın içinde yüzen uyuyan bir kadının yüzünü görmek için içeriğine daha yakından baktım. Yuvarlak yüzü dingin görünüyordu. Uzun saç örgüleri yüzünün etrafına yayılmıştı. Birkaç tanesi boncuklu uçlarını cama vuruyordu. Her bir tanka bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve her birinde bir insan olduğunu fark ettim. Kabustan uyanmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Ancak tekrar etrafıma baktığımda kapsüller ve içindekiler yerinde duruyordu. Daha da kötüsü, hepsinin kadın olduğunu fark ettim.

Gerçeklik midemin çukuruna battı. Uzaylı bir uzay gemisindeydim. O uzaylılar sadece kadınları yakalama ihtiyacı hissediyorlardı ve ben daha yeni uyanmıştım.

bir ameliyat masası. Eğer bu cehennem değilse, cehennem olmak üzereydi.

Çılgılık atarak en yakındaki uzaylıdan sendeleyerek uzaklaştım, sonra uyandığım masanın yanındaki tezgâhtan bir tepsi kaptım. En yakındaki uzaylıya fırlattığımda cam şişeler ve rahatsız edici görünümlü aletler yere düştü. Biraz daha büyük iki Baykuş, sığır sopasına benzeyen şeylerle bana doğru geldi. Birini yakaladım ve sahibini tekmeledim, sonra ortağına çılgınca salladım. Kuşun ciyaklaması, sopamın kafasının yan tarafına kısa kesildi ve yaratık geri uçtu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, yaklaşan küçük uzaylılara saldırdım.

Odanın ilerisinde koridora açılan kubbe benzeri bir kapı vardı. Baykuşlardan ikisinin üzerinden atladım, birine ayağım takıldı, sonra takılıp kıcımın üstüne düştüm. Düşüş sopayı elimden düşürdü; tavandan sekti ve duvarı kaplayan cam bir kutuya çarptı. Mavi yapışkan madde saçlarımın üzerine döküldü. Vahşi kırmızı buklelerimi balçık nehirleri gibi hissedene kadar ağırlaştırdı. "Hayır! Saçımda garip uzaylı yapışkanları olmasın, lanet olsun!" Ayağa kalkmaya çalışarak feryat ettim. "Kahretsin, kıcım ölecek. Öleceğim."

Baykuşlardan biri penguen gibi ciyakladı ve bana doğru yaklaştı. Ayağa fırladım ve koridorda hızla ilerlemeden önce onu kenara ittim. Görüşüm bulanıklaştı ve duvara çarparak tökezledim. Başımdan aşağı damlayan balçık ısındı ve dokunduğu yerdeki derim karıncalandı. "Oh, iğrenç. Bu zehir olmasa iyi olur," dedim ve hızla sildim.

Karşılaştığım ilk odaya daldım ve içerinin penguen görünümlü daha büyük kuş uzaylılarla dolu olduğunu gördüm ve kapıyı çarparak kapattım. "Hayır."

Bir sonraki odaya kadar küfür ettim ve kendimi kapının arkasına kilitledim. Sonra etrafıma bakındım ve ne kadar kötü bir karar verdiğimi anladım, çünkü bu oda çok daha fazla Baykuşla doluydu, bazılarının elinde sığır sopaları vardı ve tabii ki lanet olası aslan.

Katilim bir masanın üzerinde, etrafından tamamen habersiz, bir ışık huzmesinin içinde süzülüyordu. Arkamdaki kapıdan kanat çırpma sesleri geliyordu ve odadaki Baykuşlar öfkeyle konuşmaya başladılar. Sığır çomakları olanlar ilerledi.

...Siktir et.

"Biliyor musunuz? Eğer ölmek zorunda kalırsam"- odadaki tüm kuş sikicilere parmağımı kaldırdım-"hepimiz öleceğiz." En yakındaki Baykuş'u yakaladım ve ilerleyen diğerlerinin üzerine fırlattım. Yaratık yoldaşlarına çarpınca ciyakladı.

Etraflarından dolandım ve yüzen aslanın bulunduğu masaya doğru ilerledim. Botlarım sıçrayarak kontrol panelinin yanında durdu. Hiç vakit kaybetmeden elime geçen her düğmeye bastım. Kırmızı, yeşil, mavi, sarı, fark etmezdi, hepsine bastım.

Odanın her yerinde ışık parladı. Aslanı tutan yeşil ışık huzmesi sallanıyor, canavarın devasa kafası ışık sönmeden önce sallanıyordu. Işık söner sönmez aslan bir gümbürtüyle yere düştü ve Baykuş'u irkiltip uyandırdı. Baykuşlar çığına dönerek kanat çırpmaya ve sığırlarını aslana doğrultmaya başladılar.

Şimdi, açık olmak gerekirse, geçen yıl aslanları değil mirketleri inceliyordum, ama bir tanesine şok çubuğu doğrultmanın onu kızdırmak için harika bir yol olduğuna eminim. Canavar ilk Baykuş'un üzerine beş yüz kiloluk tüm ağırlığını fırlattığında teorim doğru çıktı. Havaya mor kan püskürdü.

Görüşüm bulanıklaştı; bir mide bulantısı dalgası beni kontrol paneline doğru tökezletti. Gözlerimi ovuşturdum ve eğildim. Birkaç saniye sonra mide bulantısı azaldı. Cıvıltıların kakofonisi kelimelere dönüştü. "Aslan, al."

Kırmızımsı bir Baykuş başka bir odaya doğru kanat çırttı. "Boş ver onu, kaçış kapsüllerine git!"

"Onları gayet iyi kontrol altına alabiliriz!" diye bağırdı yeşil bir Baykuş arkamdan. "Onlar sadece aptal hayvanlar; onları kısa sürede kontrol altına alacağız."

"Bu hayvan 'kaçış kapsülü'nün ne anlama geldiğini biliyor," diye mırıldandım kendi kendime. Aslan hırlayarak bir başka Baykuş'un üzerine atladı. Küçük yaratıklar büyük yırtıcıya doğru akın edince, diğer Baykuş'un kaçış kapsüllerini işaret ettiği koridordan aşağıya doğru itme fırsatını kullanarak kaçtım.

Zorla içeri girdiğimde odanın içinde oval görünümlü üç bölmenin sıralandığını gördüm. Her biri yaklaşık altı kişiyi alacak kadar geniş görünüyordu. Orta bölmeye doğru ilerledim ve içeri daldım. İç zemin bulanık bir kumaşla kaplıydı.

allık renkli halı. Kubbenin bir yarısını bir pencere kaplarken, duvarın uzak tarafında yanıp sönen yeşil bir düğme dışında kalan taraflar çıplak bırakılmıştı.

Nefes nefese kalarak tökezledim ve bastım. "Vay anasını, buraya kadar gelebileceğimi düşünmemiştim. Yaşasın ben!" Pod çalışmaya başladığında boğazımdan rahatlamış kıkırdamalar döküldü. Kısa süre sonra halıya yığılmış, gergin bir manyak gibi gülüyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken duvara ve yutkunarak nefes aldım.

"Tamam, Dory, derin nefes al. Uzaylı bir uzay gemisindeyiz. Ama hey, kendine bir bak kızım, kaçış kapsülüne ulaşmayı başardın. Belki de işin bitmiştir."

Bir kükreme bedenimi dondurdu. Kaçış kapsülünün kapıları sanki bize doğru koşan lanet bir aslanı duymamışlar gibi yavaşça kapanmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır!" Panikle kapıyı iterek süreci hızlandırmaya çalıştım. Ancak kapının kolu yoktu ve ellerim pürüzsüz metalin üzerinde işe yaramaz bir şekilde kaydı. "Kapat, lanet olası! Lütfen, tüm tanrılar, şu lanet olası kapıyı kapatın!"

Aslan son saniyede kapıdan içeri atlayınca çığlıklarım duyulmaz oldu. Kapsül uzay gemisinden uzaklaşırken pençeleri halıyı yırttı. Aslan kendini düzeltti ve benimle göz göze geldi.

Bu sefer üzerime bir durgunluk çökmedi. Buz damarlarımı soğutmadı. Bunun yerine, umutsuz bir öfke beni büyük kediye karşı küçümsemeye itti. "Biliyor musun, mirketlerimi huzur içinde filme almama izin verseydin bunlar asla olmazdı. Kalahari Araştırma Merkezi'nin stajyerliğine kabul edilmemin ne kadar sürdüğünü biliyor musun? Hayatımın dört yılı, aslan," diye tükürdüm, yumruklarımı iki yanımda birleştirerek.

"Dört yıllık eğitim. Bu staj, doktoramı yapmak için ihtiyacım olan son şey. Sokaklarda arkadaşlarımla çapa yapıyor ve harika vakit geçiriyor olabilirdim. New York'a giden bir trene atlayıp kuzenim Jubilee gibi Broadway'de dolaşabilirdim! Ya da annemin istediği gibi o sıkıcı Harvard doktoruyla ya da her ne bok okuyorsa onunla evlenebilirdim. Ama hayır, hayallerim olmalıydı, lanet olası aptal gezegeni kurtarmak gibi hedeflerim olmalıydı. Araştırma ekibim tüm çevrenin korunmasına yardımcı olmak için fon alıyor ve sen sadece... sadece beni öldürüyorsun!"

Katilim başını bana doğru eğdi; kırmızı kan morla karışarak ağzından yelesinin gururlu kabarıklığına damladı. Kaynağı boynumdaki kan olması gereken bu küçük damlalar yarama tuz biber ekti.

"Benden bu kadar. İşim bitti ve senden nefret ediyorum," diye tısladım ve aslana yumruğumu salladım. "Umarım beni yedikten sonra kemiklerimde boğulursun! Umarım bu kaçış kapsülünü bulurlar ve kışını deşerler. Tüm kalça displazisi ile lanetlensin! Senden nefret ediyorum, aslan!"

Dünya eğildi. Ovalin kenarına çarptım. Aslan kokladı ve sürünerek yaklaştı, bana doğru sokuldu. Dişlerinin boynuma battığını hissetmediğimde, başını göğsüme yasladığını görmek için aşağı baktım. "Efendim?"

Aslan gözümün içine bakmak için başını göğsümden kaldırdı. İçim daraldı, canavarın iğrenç nefesi karşısında gözlerim yaşardı. Homurdandı, sonra büyük pembe bir dil fırladı ve ağzımın tam ortasını yaladı.

"İğrenç," dedim tükürüğünü yüzümden silerken. Başını salladı, burnu sanki hoşlanmadığı bir şey tatmış gibi kıvrıldı. Çenesini yaladığında, diş etlerinin sağlıklı bir pembeye dönüşmeden önce maviye döndüğünü fark ettim.

Kaçış kapsülü hızlandı. Aslan bana yapışırken keskin pençeleri yan tarafıma battı ve geminin yan tarafına çarparken beni ona sıkıca tuttu. Pençelerini üzerimden çekti ve pencereden dışarı bakmak için ayağa fırladım. Korkutucu bir hızla aşağıdaki yağmur ormanına doğru düşüyorduk. Kendimi duvara yaslamaya çalışarak çığlık attım. Aslan uludu ve sanki bizi yerçekiminin atacağı tokattan koruyabilirmişim gibi ayaklarıma doğru kıvrıldı.

Bir mucize eseri, kaçış kapsülü yukarı fırladı ve bir gölün yüzeyinde sıçramadan önce bir ağaçtan kıl payı kurtuldu. Bedenim çamaşır makinesindeki bir bez bebek gibi geriye savruldu. Gemi dalgaların arasında sakın bir şekilde akmak için dengesini sağlamadan önce sallanırken aslan ve ben öne doğru yuvarlandık.

"Anıran zebra! Neredeyse altına sığıyordum," dedi arkamdan derinden gelen bir ses.

Durakladım, sonra canavara baktım. "Sen... sen az önce konuştun mu?" diye sordum.

Yüzünü bana döndüğünde kulakları dikildi. "Az önce konuştunuz mu?"

Birbirimize bakarken ağızım açık kaldı. "Nasıl-?" Başladım ama kelimeleri bulamadım.

"Konuşan bir insan," dedi, gözleri benim gösterdiğim şokun aynısıyla açılmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve pantolonumu kokladı.

"Benden uzak dur," diye tersledim ve kendimi duvara doğru ittim. Gemi suyun içinde sallandı ve ikimizin de tökezlemesine neden oldu.

"Bu kadar çok hareket etme," diye tısladı aslan.

"Tamam. Sadece kendi tarafında kal."

"Neden?" diye sordu başını eğerek.

"Neden?" Ben de karşılık verdim. "Beni yemeye çalıştın! İşte bu yüzden."

Homurdandı. "Bunu gerekecek. Geçmişte kaldı." "Kanım hâlâ ağzında."

Aslan inledi. "Bak, sen ve ben az önce birlikte çok travmatik bir deneyim yaşadık. Böyle bir deneyim aramızda bir bağ oluşturur. Artık kardeş sayılırız. Daha da önemlisi"-oturdu ve sırttı-"Ben bir aslanım. Yani bunu nasıl hareket ettireceğimi bilmiyorum"-bana dönmeden önce geminin etrafına baktı-"kutu. Seni takip etmemin tek nedeni senin türünün bu tür şeylerde iyi olduğunu bilmem. Sürekli çölde dolaşıp şarkılar söylüyor ve bağırıyorsunuz," dedi. Kalçalarının üzerinde doğrulup ön patilerini havada salladı, hiç şüphesiz heyecanlı bir turisti taklit ediyordu. "Şimdi iyi bir kardeş ol ve bizi kıyıya götür."

"Kardeşim."

Başını eğdi, gözleri saçlarımin üzerinde gezindi. "Yelelerinden dolayı seni erkek sanmıştım."

İçgüdüsel olarak, vahşi bukleleri düzeltmeye çalıştım. Hem annem hem de kız kardeşlerim saçlarını gevşetmişlerdi ama ben on dört yaşındayken kimyasallara verdiğim korkunç bir tepkinin beni kel bırakmasının ardından bir daha asla bunu yapmamaya yemin ettim. Zamanla yeniden uzadı ama gençler acımasızdır. "Hey, tarlada nemlendirmek zor oluyor."

"Eğer bir dişiysen, bu mükemmel." Göğsünü şişirmeden önce son kelimeyi keyifle mırıldanarak söyledi. "Bu da demek oluyor ki

Erkek. Ve seni yemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Oh iyi. O zaman kendimi tamamen güvende hissediyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Ne yazık ki, konuşan aslanlar iğnelemekten anlamıyor gibi görünüyor, çünkü yeni yoldaşım büyük kedilerin bir şeyden memnun olduklarında çıkardıkları o gürültülü sesi çıkardı. "Güzel. Çabuk anlıyorsun, bunu sevdim. Ee, konuşan insan, bir adın var mı?"

"Umm, benim adım Dorothy."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben-" Cümlesi bir hırıltıyla kesildi.

Ellerimi birbirine kenetledim, tekrar etmeye çalışıp beni yememeye daha yeni karar vermiş bir yaratığın adını katletmeli miyim emin değildim. "Üzgünüm ama bunu telaffuz edebileceğimi sanmıyorum."

Homurdandı. "Pekâlâ. Bana bir insan ismi ver o zaman. Ama güçlü olsun."

Tanrım, zor bırakılmaktan nefret ederim. Bir aslanın güçlü bulacağı bir isim bulacak zihinsel kapasiteye de sahip değildim. Bütün gün öldürüldükten ve uzaylılar tarafından kaçırıldıktan sonra olmaz. Tek düşünebildiğim *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy'ydi.

Annem bana, uzaya ilk Amerikalı astronotun gönderilmesinde hayati rol oynayan üç siyahi kadından biri olan Dorothy Vaughan'ın adını vermiş. Aldanmayın, bu da onun imajı içindi. Bu iyiydi, ama çocukken uzay ve matematik umurumda değildi ve ana karakterle aynı adı paylaştığımız için *Oz Büyücüsü*'ne bağlandım.

Bir uzay gemisi tarafından ışınlanıp oradan oraya savrulduğumda, kaçırılmamla Dorothy'nin kasırgası arasındaki paralellikleri görmekten kendimi alamadım. Neyse ki beni yeni bir dünyaya değil de bir yağmur ormanına bırakmışlar gibi görünüyordu. O kitaptaki aslanın adının sadece aslan olduğundan emindim. Ama Dorothy'nin küçük bir köpeği vardı.

"Toto'ya ne dersin?" Ben sordum.

İsmi tekrarladı, dilinde tadına baktı, sonra başını salladı. "

Ben Toto."

Homurdandım.

"Bu kadar komik
olan ne?" "Hiçbir
şey."

"Pekala, bunu da aradan çıkardığımıza göre, bu kutudan çıkıp güvenli bir şekilde karaya dönmenin bir yolunu bulana kadar bir araya gelelim derim. Ne dersiniz?"

Su, neredeyse yatıştırıcı bir ritimle gemiye doğru yavaşça sallanıyordu. Toto sabırla bekledi, ben cevabımı düşünürken vücudu ayağını dışarı atacak kadar gevşemişti. Sonunda nefesimi bıraktım. "Daha iyi bir seçeneğim yok gibi."

"Şimdi anlıyorsun," dedi Toto. Yanıma geldi ve şefkatle yanımı dürttü. "Seni yemeye çalıştığım için özür dilerim."

"Tüm aileni kalça displazisi ile lanetlediğim için özür dilerim," dedim kulağını kaşıyarak.

"Sen ne?"

"Bu geçmişte kaldı; yolumuza ediyoruz."

Aslan kıkırdadı ve yere uzandı. "Bu şeyi kendi başına taşıyabilirsin, değil mi? Senin gibilerin daha büyüklerinin içinde çölde yuvarlandığını gördüm. Sadece bizi kıyıya geri götür ve işin bittiğinde beni uyandır."

"Minibüslerimizi mi kastediyorsun? Ehliyetim var ama bunun bir uzaylı kaçış kapsülü sürmekle aynı şey olacağını sanmıyorum."

Toto patisini yaladı. "O zaman sudaki timsahları ya da su aygırlarını nasıl yüzerek geçmemizi öneriyorsun?"

"Oh kahretsin." Unutmuşum. Çöldeki su kütleleri, sizi parçalara ayırmaktan gerçekten zevk alan hayvanlarla doludur. Bekle. Pencereden dışarı, kıyıdaki uçsuz bucaksız yeşillik denizine baktım. "Toto, artık Kalahari'de olduğumuzu sanmıyorum."

Bakışlarımı kıyıya kadar takip etti. "Burası daha önce gittiğim hiçbir yere benzemiyor."

"Sence bizi Kongo'da bir yere bırakmış olabilirler mi?" O tüpün içinde ne kadar uyuduğuma bağlı olarak, dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdik. Afrika'da çok sayıda yağmur ormanı vardı, bu yüzden buranın hangisi olduğunu söylemek zordu. Her şey bana sonsuz ağaçlar gibi görünüyordu.

"Sanki ne anlama geldiklerini bilecekmişim gibi şu insan sözcüklerini söyleyip duruyorsun," diye hırladı Toto. "Kongo nedir?"

"Pardon, bulunduğunuz yerin kuzeyindeki büyük bir yağmur ormanının adı."

"Doğru, bunun sorun listemizde çok daha alt sıralarda olduğunu biliyorum ama ıslanmaktan nefret ediyorum."

"O zaman buna sahip olamayız," dedim. Parmaklarımla duvarları yokladım, direksiyona açılan herhangi bir gizli panel olup olmadığını kontrol ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Kontrolleri arıyorum. Tek gördüğüm yeşil fırlatma düğmesi. Şimdi kırmızı oldu," dedim, yanıp sönen kırmızı düğmeyi işaret ederek.

Toto düğmeye baktı, sonra bana döndü. "Kırmızı olan ne?" "Ne-Doğru. Sen bir aslansın, bunu göremezsin."

"Neden olmasın?" diye kükredi. Kuyruğu sertçe duvara çarptı.

"Sakin ol. Gözleriniz kırmızı rengi işlemek için gerekli konilere sahip değil." Hırladı.

Biraz işedim.

Toto'nun pençeleri halıya saplandı. "Gözlerim mükemmel miktarda koniye sahip!" diye homurdanırken iri vücudu gürlledi.

"...Doğru," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Yoldan çıkıyoruz. Buralarda bir yerde başka bir düğme olmalı. Etrafa bakmama yardım eder misin?"

Homurdandı ama ayağa kalktı ve etrafı koklamaya başladı. Bulanık su metal duvarlara vuruyordu. Gemi alçaldığında Toto koklamaktan donakaldı. "Bu da neydi?" diye sordu.

Sudan bir diş kakofonisi fırladı ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kapsülü sıkıştırdı. Çığlık attım ve canavarın etkileyici gücü altında metal parçalarının çöküşünü izledim. Bizi şiddetle salladı, ileri geri savurdu.

Canavar metali kemirirken Toto dehşet dolu bir çığlık attı. Çatlaklardan içeri su fişkırdı. Kapsülün duvarlarındaki her yeni gedik kalp atışlarımla hızlanmasına neden oldu, ta ki organım göğsümde şiddetle çarpana kadar.

Çılgına dönmüş bir halde yumruğumu kırmızı düğmeye vurdum ve ezilmeden önce bir çıkış yolu bulmayı umdum. Sonunda geminin yarısını pencere açıldı. Toto arkamdayken bulanık derinliklere daldım. Toto'nun pençelerinin neden olduğu kesiklere tuzlu su battı. Bir yüzgeç geçerek beni sürükledi.

Suyun dibine doğru ilerliyordu. Tekmeleyerek ve çırpınarak tekrar yüzeye çıkmaya çalıştım. Ama ağır botlarım ve sarkık giysilerim yardımcı olmadı. Panikle daha sert çırpındım ve yanımdan tekrar geçtiğinde yüzgeci tekmeledim.

Bir şey kolumu tuttu ve çığlık attım, değerli hava ağzımdan bir baloncuk denizinde . Kürkün fırçasını hissedene kadar neredeyse tekmeleyip uzaklaştırmaya çalışıyordum. Toto beni sudan çıkardı ve sonra kolumu ağzından tükürerek çıkardı. "Seni bütün yol boyunca sürükleyemem," diye hırladı. "Git, yoksa seni terk ederim!"

Daha fazla davete gerek duymadan, ciğerlerimden biraz su çıkararak can havliyle yüzdüm. Kaçış kapsülü başımızın üzerinden fırlayarak kıyıya yakın bir kaya oluşumuna çarptı. Saldırganı görmek için arkamı döndüm.

"Bu lanet bir mosasaur mu?" Çığlık attım. Devasa yüzgeçli kertenkele bir kükremeye vücutunu döndürdü. Etraftaki su gelgit dalgaları halinde fişkırdı ve neredeyse beni bir kez daha altına alıyordu. Bizi gören canavar suyun altına battı.

"Mosa bilmem ne ya da dev timsah tanrısı, bilmiyorum," diye kükredi Toto, arkasına bakmadan. "Sadece yüzmeye devam et!"

"Kahretsin, kahretsin!" Gözlerimden yaşlar boşandı. Toto ve ben suda çılginca kulaç atarken mosasaur bize doğru ilerledi, çeneleri bizi bütünüyle yutacak kadar genişti. Canavar yaklaştıkça altımızdaki suyun çalkalandığını hissedebiliyordum, devasa gövdesi suyu bir bıçak gibi kesiyordu. "Öleceğiz!" Feryat ettim. "Öleceğiz ve ben asla doktoramı alamayacağım!"

Bir alev topu yanımdan fırladı ve mosasaur'un gözüne çarptı. Canavar acı içinde uludu, çenesi ayağımın hemen altında kapandı. Toto yanımda inledi ama ilerlemeye devam etti.

Kumlu sahilde koşan bir figür gözüme ilişti. Karanlık figür bir uçuruma doğru koşuyor, yüksek zemini kullanarak mosasaur'a ölümcül bir hassasiyetle ateş topları fırlatıyordu. Ona her vuruşunda canavar acı içinde kıvranıyor, her geçen darbede kararlılığı zayıflıyordu.

Toto ve ben kıyıya doğru olabildiğince hızlı yüzdük. Mosasaur suda çırpınmaya ve çırpınmaya devam ediyor, dalgaları kıyıya doğru gönderiyordu.

Biz.

Sonunda, birkaç doğrudan vuruştan sonra, canavar kertenkele pes etti ve derinliklere çekildi. Nefes nefese ve bitkin bir halde kıyıya yığıldık.

"Gökyüzünde büyük bir ateş topu!" Toto kendini sudan daha da uzağa sürükleyerek feryat etti. "Her tarafımı sardı. MANE'im!" Sıkıntı içindeki aslan acınası bir çığlık attı ve bir köpek gibi sallandı, kumun üzerine su sıçradı.

Sırt üstü yuvarlandım ve rahatlama gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim. "Bu gerçekleşiyor olamaz." Zihnim allak bullak olmuştu, tekrar doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum, kum parçalarını kırıştırarak uzaklaştırdım, sonra da canavarı bulmak için suyu taradım. Yeterince emindim, lanet olası bir mosasaur'un uzun kuyruğu dalgaların üzerinde yükseliyordu. "Bu şeyin neslinin tükenmiş olması gerekiyordu," dedim ayağa kalkarak.

"Peki, neden gidip bunu ona söylemiyorsun?" Toto huysuzca söyledi.

"Bir video!" Telefonumu bulmak için sırlıslıkam pantolonumu karıştırırken bağırdım. Özgürlüğe doğru yüzmeme rağmen telefonum sorunsuz bir şekilde çalıştı ve kameramı açıp KAYIT tuşuna bastım. "Su geçirmez taktik kılıfı almakla doğru yaptığımı biliyordum! Bekle, lanet olsun, uzaylıların da videosunu çekmeliydim."

Şans eseri, mosasaur hava almak için yarıldı ve bana net bir atış şansı verdi. "Vay anasını, bu hayatımın en büyük keşfi!" diye bağırdım. Canavar tekrar yüzeyin altına indiğinde videoyu kestim ve TikTok'u açtım. "Kahretsin, sinyal yok. Tamam, sorun değil. Medeniyete döndüğümüzde yayınlarım."

"Hey, şu gri insanı tanıyor musun?" Toto sordu.

Bakışlarını takip ettiğimde sahilde bize doğru yürüyen bir adam gördüm. "Doğru ya, şu alev makinesi olan adam. Dino yüzünden dikkatim o kadar dağıldı ki onu unuttum. Hey!" diye seslendim, ona el salladım.

Durakladı, sonra sırayla bir elini kaldırdı ve bize doğru yürümeye devam etti. Yürüyüşünde bir tuhaflık var gibiydi. Bacaklarının alt kısmı geriye doğru bükülmüş gibiydi, arkasında ise bir şey sallanıyordu. Yanlarında yeşil ve kırmızı desenler olan uzun, koyu renk bir palto giymişti. Açık ten rengi pantolonu, kürklü botlara benzeyen bir şeyin üzerinde bitiyordu. Taşak gibi sıcak olduğu için tuhaftı. Büyüdükçe

Yaklaştığımda, turuncu saçların arasından yükselen bir çift uzun boynuz fark ettim.

Yanımda, Toto boğazından kısık bir sesle hırladı. "Bu bir insan gibi kokmuyor."

Yutkundum ve gergin bir adım geri çekildim. "O da öyle birine benzemiyor. Kaçalım mı?"

"Yapamam," dedi ciddiyetle. Ona doğru baktım ve arka bacağını desteklediğini fark ettim. Ayak bileğinin üzerindeki bir kesikten kan fışkırıyordu. Toto patisini indirdi, üzerine ağırlık vermeye çalıştı, sonra hırladı ve tekrar kaldırdı.

"Kahretsin."

Aslan yere çömelirken gözleri ölümcül bir hal aldı. "Eğer benim kolay bir av olacağımı düşünüyorsa, aklından başka bir şey geçiyor demektir."

", bekle," dedim ellerimi kaldırarak. "Az önce bizi mosasaurdan kurtardı; belki de bizim tarafımızdadır."

"Denalbu," diye seslendi yabancı. Suyu işaret etti ve anlayamadığım bir şeyler bağırdı.

"Bir adım daha atarsan boğazını koparırım!" Toto hırladı.

Toto'nun önüne geçerek, "Bekle, kavgaya başlamadan önce ne istediğini görelim," diye yalvardım. Yabancıya döndüm ve dostça bir sırtış attım. "Merhaba." Adamın cüssesini gördüğümde sırtışım kayboldu. Omuzlarına bile ulaşamıyordum ve ben beş sekiz yaşındayım. *Lütfen arkadaşça davran.*

Gri adam bizden birkaç adım ötede durdu. Bize bakarken altın rengi gözleri kısıldı. Yüzü nispeten insana benziyordu. Aslında garip uzaylı yüzlerine göre biraz daha seksi idi. Yüksek elmacık kemikleri ve normalden biraz daha belirgin bir kaşı vardı. Keskin altın rengi gözleri üzerimde gezindi, şüphesiz beni de çözmeye çalışıyordu. Alt dudağından çenesine kadar altın rengi bir boya çizgisi uzanıyordu. Başka bir altın desenin parçaları alnını süslüyordu ama saçları tarafından örtülmüştü.

Bir de kuyruğu vardı. *Harika, tabii ki var.*

Aşağıya baktığımda bacaklarının aslında geriye doğru bükülmüş olduğunu ve botlarının bot değil toynak olduğunu gördüm.

Lanet *toynaklar*.

"Nesin sen, uzaylı bir satir mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Başka bir dilde bir şeyler homurdandı, sonra Toto'ya baktı. Onun sakat bacağını fark edince dudağı kıvrıldı. Uzaylı kalçasındaki çantayı karıştırdı, sonra bana başka bir şey söyledi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerimi birbirine kenetledim. "Özür dilerim ama sizi anlamıyorum."

Dilini şaklattı, sonra karşılık olarak hırlayan Toto'ya yaklaştı. Yabancı hiç şaşırmadan aslanı yakaladı ve sırt üstü çevirdi. Ben çığlık attım ve Toto pençelerini yabancıya doğru savurmaya çalışarak çırpındı. Bir darbe indirmeden, yabancı kuyruğunu Toto'nun ön bacaklarına doladı, sonra da onu hareketsiz tutmak için bir toynağını boğazına geçirdi.

"ALIN ŞUNU !" Toto kükredi, çırpındı.

Dondum kaldım, aptal gibi durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum. Uzaylı hırladı ve tehlikeli görünen dişlerini gösterdi. Onun bu uyarısı aslanı daha da öfkeliendirdi ve Toto daha sert bir şekilde çırpınmaya başladı. "Seni gri piç, kalbini yiyeceğim ve rüyalarını bok edeceğim. Bırak beni!"

Uzaylı içini çekti ve çantadan bir şey çıkarıp Toto'nun yarasına döktü. Aslan tısladı ve tehditlerine devam etti. "SENİ YAVRU BÜCÜR, SENİ ÖLDÜRECEĞİM!"

Uzaylının ne yaptığını görmek için yanına geldim. Tekrar çantasına uzanıp merheme benzeyen bir şey çıkardığında sakinleştim. "Toto, Toto, bekle, dostum, sanırım sadece bacağını iyileştiriyor."

Hırıltı kesildi ve Toto başını eğerek bacağına baktı. "Ah?" sordu nefes nefese kalarak. Uzaylının bacağını dikkatli bir şekilde sarışını izlerken vücudu gevşedi. "Hmm, şey, beni uyarabilirdi."

Toto'nun bacağı güvenli bir şekilde sarıldığında, uzaylı onu serbest bıraktı. Toto ayağa kalktı ve bacağını test etti. "Fena değil. Tamam, bu seferlik seni affediyorum. Bir dahaki sefere beni tuttuğunda, bir el atarım."

Yabancı ikimize de tehditkâr bir kaş çatmayla baktı, sonra bir kelime daha havladı ve uzaklaşmak için döndü.

"Hey, bekle, nereye gidiyor?" Toto sordu.

"Bekle, geri gel!" diye seslendim. Hareket etmeye devam edince koşarak yanına gittim ve elimi koluna koydum. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Odun karışımı,

vanilya ve zencefilli çörek. Neredeyse tonka fasulyesi gibi.

İrkildi ve yere baktı. "Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye başladım. "Beni gerçekten anlayamayacağınızı biliyorum, ama bizi en yakın kasabaya yönlendirmenizin bir yolu var mı? Kahretsin, artık Dünya'da olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Önce uzaylı kuşlar, sonra lanet bir dinozor bizi yemeye çalıştı ve şimdi de sen. Üzgünüm ama bizi kurtarıp sonra da vahşi doğaya çekip gitmene izin veremem."

"Doğru," dedi Toto, arkamdan yaklaşarak. "Bizi öylece kurtarıp evlat edinemezsin. İnsanların her zaman yanlarında olan hayvanlar için kullandıkları kelime neydi? Evcil hayvan mı? Evet, öyle. Biz artık senin evcil hayvanınız, yani bize bağlısın. Besle beni."

"Ne yani, çete falan mı kuruyorsunuz?" Ben sordum.

"Evet," dedi. Toto çok basit olduğumu ima eden bir bakışla uzaylıyı başıyla selamladı.

Bir elimi kaldırdım. "Dur bakalım, ben kimsenin evcil hayvanı olmayı kabul etmedim." Gri adama dönerek kibarca gülümsedim. "Yine de yemeğiniz varsa paylaşmak isterseniz hayır demem. Kahvaltıyı biraz aceleyle bitirdim. Ve öğle yemeği."

Kahretsin, bugün yemek yedim mi?

Elimi okşadı, sonra ormana doğru bir patikadan aşağıya doğru devam etti. Merhamet edip bizi bir tako kulübesine falan götürmesini umarak onu yakından takip ettik. Ağaçlardaki hareket dikkatimi çekti ve döndüğümde parlak yeşil bir yaratığın hızla yanımızdan geçtiğini gördüm.

Toto, "Hiç bu kadar büyük bir kertenkele görmemiştim," dedi.

"Tamam." İçimi çektim, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. İlkinin peşine düşmeden önce yanımızdan birkaç yeşil yırtıcı daha geçti. Dehşet buz gibi iğnelerini derimin altına batırdı. Yutkundum ve ellerimin uyuşmasını engellemek için onları büktüm. "Bu kesinlikle başka bir dinozordu." Nefes alışım hızlandı. "Konuşan bir aslanı olan garip bir uzaylıyı takip ediyorum-"

"Hey, benim bakış açıma göre, konuşan sensin."

"Ve her yerde dinozorlar var. Harika, mükemmel. Tamamen normal. Artık Dünya'da olmadığımı düşünmeye başladım. Ama sorun yok, her şey yolunda. Bununla başa çıkıyoruz. Güzel, güzel, güzel."

Toto bana ihtiyatla baktı. "Normalde olduğundan daha açık kahverengi görünüyorsun. Sen-"

Bir hıçkırık kaçmadan önce sesim titredi. Pes ederek ellerimi yüzüme siper ettim ve öylece yıkıldım.

"Evet, orada." Aslan iç çekti.

Uzaylı bana döndü ve sertleşti. Kaba diliyle bir şeyler bağırdı, sonra ellerimi tuttu ve yüzümden uzaklaştırdı. Çenemi avucunun içine alarak yüzümü ileri geri çevirdi. Ben ağlamaya devam edince, yan tarafımı incelemek için kolumu kaldırdı.

Öfkeyle çığlık attım ve onu ittim. "Yaralı falan değilim, korkuyorum. Dokunma bana!"

"İşte, işte," diye yatıştırdı Toto. Gelip kalçama sürtündü. Kürkünün ıslaklığı bir yanıma üşüttü ama bu rahatlık güzeldi. "Bir yavru gibi feryat ediyorsun. Kes şunu."

"Uzaylılar tarafından kaçırıldıktan sonra yumruklarla yuvarlanamadığım için beni affedin," diye tersledim.

"Evet, ama bir de iyi tarafından bak."

"İyi tarafı ne?" Ben sordum.

Toto sırtıttı ve beni dürttü. "Seni yiyebilirdim."

Gözyaşlarımdan arasından kahkahalar kaçtı. Göğsümde oturan keskin panik topu onun alayları karşısında biraz hafifledi. "Evet, beni yiyebilirdin."

BÖLÜM 3

BELKİ DE BENİ YEMELİYDİ. Bu tımarhane gibi ormanda aç karnına yürümekten daha iyi olurdu. Korkusuz uzaylı liderimiz saatlerdir durmamış gibi görünüyordu. Güneş uzakta batıyordu ama koca adam yorulduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Öte yandan, ayaklarım yanıyordu. Boğazım kurumuştı ve bir hafta boyunca uyumak istiyordum.

Sadece sonsuz yürüyüş bile değildi. SUNY ESF'de yaban hayatı biyolojisi okuyarak geçirdiğim yıllar beni her tür flora ve faunayı tanımak üzere eğitmişti. Eğitimimin çoğu günümüz dünyasıyla ilgiliydi, ancak bir grup hayvan meraklısını bir araya getirdiğinizde birinin dinozorlardan bahsetmesi an meselesidir. Buna bir de profesörlerimden birinin "Kretase dönemi" lafını duyar duymaz gözleri parlayan, delicesine seksi bir paleontolog olduğu gerçeğini ekleyin. Tanrım, sırf o adam bana doğru baksın diye ne araştırmalar yapardım.

Her neyse, dinozorlar ve hayvanlar hakkında çok şey biliyordum. Bu yüzden bu faunanın florasıyla uyuşmadığını biliyordum. Hem de hiç. Örnek olarak, yol boyunca karahindiba yiyen stegosauruları gösterebilirim. "Toto, aklımı kaçırıyorum," dedim.

Bakışlarımı dev otobur hayvana doğru takip etti ve burnunu çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum; bu şimdiye kadar gördüğüm en çirkin gergedan."

"Öyle değil." İçimi çektim ve yaklaşmakta olan migrenimi durdurmak için burnumun kenarını sıktım. "Bu bir stegosaur, Jurassic dönemine ait bir yaratık ve çiçek yiyor."

"Yani?"

"O zamanlar çiçekler yoktu. Şunu söylemeliyim ki, Nanjinganthus'un var olup olmadığı tartışılıyor, ama onun kemirdiği karahindibaların olmadığı kesin. Geç Kretase dönemine ait bir mosasaurdan kaçmış olduğumuz gerçeğini bir kenara bırakalım."

"Yine bir sürü insan kelimesi söylüyorsun." İnledi.

"Biliyorum, sadece... Neler olduğunu anlamıyorum ve bu beni çıldırtıyor." Sesim giderek daha çılgınca çıkarken nefes alışım hızlandı. "Bunların hiçbir mantıklı değil. Neden bir grup uzaylı bizi garip bir dinozor diyarına getirsin ki?" Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldım. "Peki o nereden geldi?" Uzaylıya işaret ederek bağırdım.

Söz konusu adam bana döndü, kaşlarını çattı ve yürümeye devam etmemi işaret etti. Çenemi dik tutmaya çalıştım, gerçekten. Birkaç dakika işe yaradı. Birkaç dakika boyunca beynimi kapatabildim ve Jura döneminden kalma bir pterodaktilin sakince tepemde uçtuğu, Triyas döneminden kalma minik alwalkeria'ların ise orman zemininde koşuşturduğu gerçeğini görmezden gelebildim. Tanımadığım tüylü bir dino ağaçtan ağaca sıçradığında diğer tarafa baktım.

Ama dev bir yer tembel hayvanının yanından geçerken kendimi kaybettim.

"BURAYA AIT DEĞİLSİNİZ!" Fil büyüklüğündeki megafaunaya bağırdım. Söz konusu tembel hayvan avokado hırsızlığına ara verip bana baktı. "Sen buzul çağındaki açık ormanlık alanlara aitsin. Neden? Neden lanet olası dinozorların olduğu bir ormanda ve lanet olası bir mosasaur'un olduğu bir okyanustasın?"

Yaratık yavaşça bir kolunu yüzünü kaşımak için kaldırdı, sonra zahmete değmeyeceğime karar verdi ve yemeye devam etti.

Toto yanıma geldi. "Evet... Bildiğini sanmıyorum, Dory."

Uzaylı bizi acele ettirmeye geldiğinde ben yürümeye devam ettim. Yürüdük, yürüdük ve sırf değişiklik olsun diye, suya girmeyi reddettiğimde beni bir süre nehrin üzerinde taşıdı. Ama beni suçlayabilir misiniz? Bu gezegende suyun içinde ne olduğunu bilmiyorum. Dev bir yılan olabilirdi.

Geçin.

Sık yeşilliklerin arasından ilerlerken, duyularım alışılmadık manzaralar, sesler ve kokularla dolup taşı. Her bir adımda sanki kül olmuş gibi hissediyordum.

bloklar bacaklarıma bağılıydı; çok yorulmuşlardı. Yavaş tempomdan sabırsızlanmış gibi görünen uzaylı bizi ileri doğru itmeye devam etti.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet küçük bir açıklığa rastladık. Tepedeki yoğun gölgelik, güneş ışınlarının süzülmesine izin veriyor, orman zeminine yumuşak, benekli bir parıltı yayıyordu. Orada, doğal vahanın ortasında, her şeyin ötesinde bir araba duruyordu.

Normalde terk edilmiş bir arabanın rastgele bir ormanın ortasında görüneceğini düşündüğünüz gibi yıpranmış ve rustik bile değildi. Hayır, sanki birisi parlayan kırmızı boyası ve ışıltılı camlarıyla yepyeni sedanını rastgele bir ormanın ortasına park etmiş gibiydi. Tekerleklerin altındaki sarmaşıklar kopmuş ve buruşmuştu, ancak etrafında hiçbir lastik izi bulunamıyordu.

"Tuhaf," dedim, merak beni ileri doğru sürükledi. Terk edilmiş araca temkinli bir şekilde yaklaştım, ancak uzaylı kolumu tuttuğunda durdum.

Her zamanki gibi kaşları çatıktı. Takip ettiğimiz patikayı işaret etti ve ısırgan bir ses tonuyla bir şeyler söyledi.

"Evet, evet, biliyorum, beni sürükleyip götürdüğün yere ilerlememiz gerekiyor. Bir arabamız oraya çok daha hızlı varırdık, o yüzden..." Onu omuz silkerek söyledim.

Dramatik bir şekilde oflayıp pufladı, kuyruğunu teyzemin kedisinin istediğini elde edemediğinde yaptığı gibi ileri geri salladı. "Volbrukan ru lo," dedi gökyüzünü işaret ederek.

Açık mavi gökyüzüne baktım, bir tür sinyal bekliyordum. Hiçbir şey bulamayınca, ne yapacağını görmek için sözleri ona tekrarlardım. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve patikaya doğru geri dönmemi işaret etti.

"Hmm, gülümsediğinde çok tatlı oluyorsun," dedim ona sırtarak. "Ne yazık ki her zaman merakı erkeklere tercih etmişimdir."

Arabaya geri döndüğümde yüzündeki öfke ifadesi neredeyse uzaylılar tarafından kaçırılmaya değerdi.

Tedbiri elden bırakmayacak kadar bitkin bir halde arabaya doğru yürüdüm ve her şeye rağmen düz vites olmamasını umarak kapıyı açtım.

Düz vites değildi. Hiçbir şey değildi. Koltukları ya da tanınabilir araba parçaları olmayan içi boş bir kabuktan başka bir şey değildi.

"BOŞ MU?" Çığlık attım. Ses, küçük yırtıcı kuşları yuvalarından ürkütecek kadar yüksek bir şekilde gölgelikte yankılandı. Bir tanesi ağaçtan arabanın metal tavanına düştü ve kırmızı boya üzerinde polenlerden oluşan minik ayak izleri bırakarak kaçmaya başladı. "Ne-" Daha da eğildim, arabanın derinliklerine baktım, gizli bir ipucu bulmayı umuyordum, tüm koltukların ve direksiyonun görünmesini sağlayan gizli bir düğme. Ya da belki de ünlü bir pisliğin ağaçlardan atlayıp "Serseri!" diye bağırmadan hemen önce beni izlediği gizli bir kamera. Yine de keşfettiğim tek şey çorak bir alandı.

"Ah, bırakıyorum," dedim ve kapıyı çarparak kapattım.

"Katılıyorum," diye homurdandı Toto. "Gri Adam hiç durur mu? Uyumam lazım ve bacağım gerçekten acımaya başladı." Aslan gerindi, sonra gölgeli bir çim parçasına doğru ilerledi ve inleyerek yere çöktü. "Hareket etmiyorum. Beni zorlayamazsın."

"Bunu asla denemem," dedim ona doğru yürürken.

Uzaylı takip etmediğimizi fark edince durakladı ve geri döndü. Ayaklarını sürüyerek bize doğru geldi ve patikaya dönmemizi işaret etti. "Buldan fu yanku," dedi.

Yorgun gözlerle ona baktım. "Az önce her ne dediysen, hayır. Benden bu kadar. Bu saçmalık için yaratılmadım. Bırak burada öleyim."

"Çok dramatik," dedi Toto.

"Bana ne istersen söyle. Dürüst olmak gerekirse, nasıl çıldırmadığını anlamıyorum."

"Eh, bir orman, bir orman. Eninde sonunda çöle dönüş yolunu bulacağıma eminim. Ya da belki buralarda birkaç dişi aslan vardır. Zaten yeni bir sürü arıyordum. Bu sabah üç dişiden oluşan küçük bir sürü buldum. Bir erkekleri vardı, ama küçük görünüyordu, bu yüzden onu alabilirdim. Aslında eşlerini öldürdükten sonra sen onlara bir hediye olacaktın."

"Büyüleyici," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Her şeyi . Çok romantik."

"Toto, artık Dünya'da olduğumuzu sanmıyorum. Dişi aslan bulamayacaksın. Garip bir diyadayız ya da yeni bir dünyadayız.

dinozorlar, uzaylılar ve kim bilir daha neler. Hiç film izlemediğinizi biliyorum ama inanın bana her zaman önce Siyah kadın ölür. Neden kendimi zahmetten kurtarıp burada pes etmiyorum?" Toto'nun yanına , kaslarım günün yorgunluğuyla çığlık atıyordu. "Bırakıyorum," diye huysuzca bağırdım. "Zevkli bir methiye ile küllerimi deniz kenarına serpin."

Aslan maskaralıklarına homurdandı, sonra sırt üstü yuvarlandı. "Biraz kestir, huysuz şey."

Bir çift koyu gri toynak başımın yanında durdu. Gözümü açtığımda uzaylının yumruklarını kalçalarına dayamış bana baktığını gördüm. "Net hullden," dedi.

"Sakıncası var mı? Ölmeye çalışıyorum."

Uzaylı gökyüzüne baktı, sonra bir elini boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdi. Her ne gördüyse tatsız bir şey olmalıydı. Kuyruğunu yere vurup kendini tekrarlamadan önce bana ters ters baktı.

Ona göz kırptım, sonra yan dönüp rahatıma baktım. İkimiz de ayağa kalkmak için bir hareket yapmayınca uzaylı tepinerek uzaklaştı. Hâlâ yaşama isteğim olsaydı, ayağa kalkıp onu takip ederdim. Yine de bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda protesto çığlıkları attılar. İstesem bile daha fazla yürümeye dayanamazdım. Göz kapaklarım ağırlaştı, yorgunluğa teslim oldum ve gözlerimi kapattım.

Toynak sesleri geri geldi ama onu duymazdan geldim. Bırakın hırlasın ve oflasın. Gri Adam yiyecek ve suyla dönmediği sürece ilgilenmiyordum. O yer tembel hayvanından gizlice birkaç avokado koparmayı deneyebilirdim. Bir daha düşündüm de, ön ayaklarında çok kötü pençeler vardı. Boş ver, avokadoları sevmezdim bile.

"BIRAKIN BENİ," diye kükredi Toto.

Başımı kaldırdığımda uzaylının Toto'nun bacaklarına bir sarmaşık bağladığını gördüm. Aslan uzaylının ön kolunu ısırды. Gri Adam acıyla tısladı ve Toto'yu silkeledi, sonra burnunu yakaladı ve etrafına bir sarmaşık daha bağladı.

Panikle ayağa fırladım ve kaçmaya çalıştım. Ancak iri bir el bileğimi mengene gibi sıktı. Çığlık atarak sert göğsünü tekmeledim. Hiçbir işe yaramadı ve kısa süre sonra kendimi bağlanmış ve omzuna asılmış buldum.

Diz çöktü ve Toto'yu kucağına aldı, koşarak uzaklaşmadan önce çırpınan aslanı kollarına aldı.

Omzu ciğerlerimdeki nefesi kesince hırıldadım. Bileklerimi bağlayan sarmaşıklar sayesinde ceketini zar zor kavrayabildim. "Bu kadar büyütecek ne var, göt herif?" Hırladım.

Gök gürültüsü tepemde yuvarlandı. Kafamı kaldırdığımda gökyüzünün aniden vahşi görünümlü bulutlarla karardığını gördüm. "Ohhh. İşte büyük fikir bu."

Şimşekler o kadar parlak çaktı ki dünya beyaza döndü. Bir saniye sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Muson yağmurları gibi. Rüzgâr o kadar hızlı esiyordu ki neredeyse omzundan uçuyordum. Uzaylı garip dilinde bir şeyler küfredip daha hızlı koşarken altımdaki beden ısındı.

Gök gürültüsü dişlerimi sıkmama neden olacak kadar gürledi. Gözlerimi siper ederek onları bir başka kör edici şimşek çakmasından korumaya çalıştım. Bir anda yağmur durdu. Gri Adam bir mağaranın içinde yavaşlayarak durdu ve Toto ile beni yere yatırdı. Büyük uzaylı mağaranın kenarına yaslanıp soluklanmak için hareket etti. Hepimiz gibi o da sıırıksıklamdı, giydiğı uzun ceket yanlarına yapışmıştı. Topuzunun yarısı çözülmüşü ve turuncu saçları yüzünün etrafına dökölüyordu.

Saçındaki kravatu çıkarmak için yana kaydı ve sallayarak çözdü, yere su damlacıkları saçtı. Ardından paltosunu çıkardı ve duvardaki bir kancaya astı. Beklemediğim bir zevkle keten fanilasını da çıkardı.

"Vay canına, tamam, birkaç sorum var," dedim Toto'ya. "Birincisi, uzaylı neden bu kadar sıcak? İkinci soru, anatomimiz nasıl oluyor da birbirine benziyor? Yani yakınsak evrimi duymuştum, iki türün ortak bir atası olmamasına rağmen benzer şekilde geliştiğini, ama onun kas yapısı bir insan erkeğinkine inanılmaz derecede . Çok kesilmiş bir insan erkeğı olsa da."

Ve nefret etmedim.

Toto bir şeyler mırıldandı ama elleri bağı olduğı için sesi boğuk çıkıyordu.

Gri Adam'ın kas yapısı ortalama bir insanınkinden biraz daha belirgindi. Özellikle de göğüs boşluğu çevresinde. Bir tahminde bulunmam gerekirse, ciğerlerinin büyük ihtimalle aşırı büyük olduğunu söyleyebilirim. Tırnakları bana bir dağ keşisini düşündürdü. Toynakları ve ciğerlerinin büyük olması mümkündü.

Akciğer kapasitesi dağlık bir memlekete adaptasyondur. Bu uzun kuyruk muhtemelen dengesini korumasına da yardımcı olmuştur.

Saçlarıyla aynı tonda olan turuncu lekeler omuzları ve sırtı boyunca büyük çiller gibi yayılmıştı. Daha yakından bakıldığında boynuzlarının pürüzsüz ve deriyle kaplı olduğu görülüyordu. Eğer bağlı olmasaydım, onlara dokunmak için elimi uzatabilirdim. Sırtından çıkan uzun, kalın kuyruğun üst tarafında bir sıra büyük koyu benek vardı, ucu ise bir tüpü andırıyordu.

Keşke arkadaşım Stacy de orada olsaydı. Bir paleoantropolog olarak, türlerimizin benzerliklerini kaydetmeye çalışırken çok eğlenirdi. "Kahretsin, her şeyi kaydetmeliydim," diye bağırdım, gördüğüm her şeyi not etmeyi düşünmediğim için zihinsel olarak kendimi tekmeliyordum. Eğer Dünya'ya dönme şansım olursa, bu keşiflerden herhangi biri bilimin çehresini değiştirebilirdi.

Gri Adam duvardan uzaklaştı ve bize doğru ilerledi. Bir adım ötede durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki yeniden dövüşmeye başlamam için bana meydan okurcasına bakışlarımı karşıladı.

"İyi olacağım," dedim itaatkâr bir şekilde. Sonra, İngilizce bilmediğini hatırlayınca, parlak bir şekilde gülümsedim.

Uzaylı içini çekti, kemerindeki kılıfından bir bıçak çıkardı ve beni çözdü. Bileklerimi ovuşturdu ve aynısını Toto'ya yapmasını izledim.

Aslan alçak sesle homurdandı ama serbest kaldığında Gri Adam'a saldırmadı. Onun yerine Toto hırladı ve yanıma oturmak için sinsice yaklaştı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Şüpheliyim," diye cevap verdim. "Ne düşünüyorsun?"

Aslan başını eğdi ve uzaylıyı aç bakışlarla süzdü. "Onu yememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır! O bizi kurtardı."

"Yağmurdan. Bizi bağladı ve yağmur yüzünden sağa sola savurdu."

"Daha çok muson gibi."

"Çok kabaydı ve işlediği suçların cezasını çekmeli. Ayrıca, baksana. Daha önce hiç... bu her neyse yememişim."

"Bu yüzden mi beni yemeye çalıştın?" Gittikçe artan endişemle sesim yükselirken sordum.

Toto uzaylıya bakmayı bırakıp bir patisini bacağıma koydu. "Hayır, hiç de öyle değil. Ağzım ağrımaya başladığından beri çoğunlukla insanların peşinden gidiyorum. İnsanlar yumuşak avlardır. Alınmayın."

Evet. Bunun üzerinde fazla düşünmeyeceğim.

"Ağzının nesi var?"

Yüzü buruştu. "Bir şey diş etime batıyor ama çıkaramıyorum."

"Oh, çıkarmamı ister misin?"

Soluk soluğa bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yapar mısın?" "Evet. Eğer bizi yemeyeceğin anlamına geliyorsa."

"Tabii ki. Buralarda bir yerde." Toto ağzını sonuna kadar açtı ve çenesinin sağ alt tarafındaki bir şeyi diliyle yokladı. O bölge iltihaplanmış ve kızarmıştı. Dişlerinin arasından bir şey çıktı.

Küçük bir korku dalgası omurgama doğru ilerledi. Sinirlerimi çelikleştirerek aslanın ağzına uzandım. Toto irkildi. Çıkardığı öfkeli hırıltı neredeyse çığlık atmama neden olacaktı ama onu geri çektim. Sert bir çekişle bir parça alüminyum çıktı. "Bir gazoz kutusunu mu çiğniyordun?" diye sordum.

Aslan yan yatmadan önce inledi. "Tatlı dişi aslanlar, bu çok daha iyi hissettiriyor. Pekâlâ, Gri Adam yaşayabilir."

Dışarıda fırtına daha da şiddetlendi. Ağaçlar ileri geri sallanıyor, hatta bir tanesi kırılıp devriliyordu. Yağmur hızlandığında mağaranın birkaç metre dışını zar zor görebiliyordum. Dilimi şaklattım ve Gri Adam'a döndüm. "Bizi bundan kurtardığın için teşekkürler."

Cevap olarak sadece gözlerini bana dikti, sadece fırtınadan kurtulmamıza yardım etmeye çalışırken bu kadar yaygara koparmamızdan rahatsız olduğu belliydi. Kendimi savunmam gerekirse, bunu nereden bilebilirdim ki? Çok konuşan bir adam değildir.

Yine de adama hayatımı borçlu olduğumu inkâr edemezdim - bu noktaya kadar birkaç kez. Gururumu yutarak ayağa kalktım ve ona sııttım. "Sen ve ben yanlış bir başlangıç yaptık. Baştan başlayalım. Merhaba, ben Dory." Göğsüme vurup adımları tekrarladım, sonra da onu işaret ettim.

Kuyruğu arkasında sallanırken ağzı ince bir çizgi oluşturdu. Bir süre sonra göğsüne vurdu. "Sol."

"Sol," diye tekrarladım heyecanla, sonra elimi uzattım. "Memnun oldum, Sol."

Uzattığım ele baktı, sonra tekrar bana baktı. Kendimi garip hissederek kıkırdadım ve elimi çekmeye başladım. "Doğru, muhtemelen tokalaşmayı anlamıyorsun."

Sol çantasını karıştırdı ve elime bir bisküvi tutuşturdu. Sonra kemerinden bir kese çıkardı ve onu da uzattı. İçinde sıvı şırıltıları duydum ve neredeyse sevinçten ağlayacaktım. "Bunca zamandır suyun var mıydı?" Torbayı kaparak sordum. Hızla açarak açgözlülükle kana kana içtim ve su ağrıyan boğazımı yatıştırdığında rahatlayarak inledim. "Oh Mylanta, seni öpebilirim! Aslına bakarsan-" Rahatlamanın etkisiyle kollarımı omuzlarına doladım ve ona hızlı bir öpücük verdim.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Tüh, özür dilerim," dedim başımı kaşıyarak. "Biraz fazla heyecanlandım."

"Elinizde ne var?" Toto omzunun üzerinden bize bakarak sordu.

"Bir bisküvi ve su," dedim bisküviyi ikiye bölerek. "Yarısını ister misin?" Yarısını ona uzatarak sordum.

"Et mi?" diye sordu, gözleri ilgiyle açılmıştı.

"Hayır, ne yazık ki sadece buğday. Bekle, kontrol edeyim." Bisküvinin yarısını ısırdım ve içinde et olup olmadığını kontrol ettim. "Hayır, sadece ekmek."

"Humph. Av yemeği," dedi ve arkasını döndü.

Ben bisküvimin tadını çıkarırken, Sol mağaranın arkasına doğru ilerledi ve küçük bir köşedeki yaprakları ve döküntüleri temizledi. Sonra bir yığın kütük ve bir battaniye çıkardı. Kayaların daha fazla gömüldüğü bir noktaya gitti ve odunları bir yığın halinde dizdi. Bir bilek hareketiyle battaniyeyi yanıma fırlattı, ardından ganimetini örtmek için kullanılan enkazdan birkaç yaprak aldı ve onları kütüklerin arasına doldurdu. Kuyruğundaki koyu lekeler turuncu renkte parladı ve ardından odunların üzerine bir top ateş püskürttü.

"Lanet olsun, ateş püskürtüyor," diye mırıldandım bisküvimin etrafında. "Sanırım bizi daha önce böyle kurtarmıştın? Ne çılgın bir adaptasyon; bunu nasıl yaptığını merak ediyorum."

Yine de, yağmur beni kadar üşüttüğü için ateşin sıcaklığı hoş bir manzaraydı. Kıyafetlerimin sıırıslık olması da yardımcı olmadı. Bir tane aldım

uzaylı arkadaşımın notunu aldım ve kargo pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp ceketinin yanına astım.

Sol'un bakışları sırtımı yaktı ama onu görmezden geldim. Biraz önce onu incelediğimi düşünürsek, bu adil bir davranıştı. Ayrıca, vücudumu biraz merak etmemesi garip olurdu. Ne de olsa tamamen ayrı türlerdik. Küçük bir öz-bilinç sancı beynime doğru ilerledi ve onu bastırdım - terapistimin onu kovmadan önce bana öğretmeyi başardığı tek numara.

Giysilerimi astıktan sonra ateşin yanına oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım.

"GAHH!"

Döndüğümde uzaylı yengeçin dehşet içinde benden uzaklaştığını gördüm. Parmağıyla ayaklarımı işaret etmeden önce sırtı mağaranın duvarına çarptı. "Senin toynaklarının nesi var be kadın?" diye bağırdı.

"Artık konuşabiliyor mu?" Toto'nun nefesi kesildi.

Şok olmuş bir halde döndüm ve "Bizi anlayabiliyor musun?" diye sordum.

"Ben... evet?" diye sordu, bakışları hâlâ ayaklarıma kilitlenmişti. Başını kaldırıp bana baktığında

gözleri kederle büyüdü. "Seni zavallı şey, toynakların mı çürümüş?" "Toynak çürüğü mü?" Başımı eğerek sordum. "Oh, ayaklarımı kastediyor olmalısın." Ayağımı kaldırıp, parmaklarımı ona doğru salladım. Ancak kusacakmış gibi görüldüğünde durdum.

Sol'un bedeni sarsıldı ve ağzını kapattı. "Bu iğrenç uzantılar da ne?" diye sordu, parmaklarını ayak parmaklarımin hareketine uyacak şekilde oynatarak.

Kahretsin, ben de ayakları hiç sevmemişimdir. Ama onun tepkisine bakılırsa, ayakkabılarımı çıkarıp üç başlı bir sümüklüböceği ortaya çıkardığımı sanırdınız. "O kadar da kötü değil," dedim onları tekrar oynatarak.

Uzaylı kuru bir şekilde başını salladı ve bana elini salladı. "Kes şunu!"

Kıkırdarak ayağımı yere indirdim. "Hadi ama, toynaklarını büyütmedim. Bu benim için oldukça garip."

Sol'un vücudu sanki her an sıçrayıp saldıracakmışım gibi kaskatı kesilmişti. Kuyruğu arkasından seğirdi. "Toynak çürümesi olmadığına emin misin? Herkese bulaştıracaksan seni köyüme geri getiremem." Gözleri

ayağa kalkmak için sarsılmadan önce genişledi, sonra göğsünün üzerine bir yumruk koydu. "Merak etme, Felaket'ten birkaç şifacıyı kurtarmayı başardık. Tamamen iyileşene kadar senin için dış mahallelerde bir kulübe kuracağız. Çevrede devriye gezen savaşçılarımız var. Tamamen güvende olacaksınız."

"Sol," diye başladım yavaşça, "bende toynak çürüğü yok. Ayaklarım var. Ve onlara sanki bacaklarımdan atlayıp seni ısıracaklarmış gibi bakmayı kesersen çok memnun olurum."

"Olabilir." "Kapa çenenin Toto."

"Doğru," dedi Sol, açıkça ikna olmamıştı. "Sözlerinizi birdenbire nasıl anlayabilirim? Bir dakika önce ikiniz de saçma sapan konuşuyordunuz."

Bir tarafa kayarak bir elimi kalçama koydum ve bir an düşündüm. "Sanırım seni öptüğüm için böyle oldu. Şimdi düşündüm de, Toto ağzımı yaladığında da aynı şey olmuştu."

"Öpücük nedir?" diye sordu.

"Ağzınızı başka birinin üzerine koyduğunuz yerdir. Bu bir sevgi ya da bizim durumumuzda minnettarlık işaretidir."

"Isırmadan mı?" diye sordu.

"Neden minnettarlığımızdan ısıralım ki? Bunu kim yapar ki?"

Kaşları çatıldı. "Ne yaptığını bilmiyordum. Birdenbire bana doğru fırladın."

"Ben... , adil. Peki, bu nota göre, sen nesen?" diye sordum.

Sol yumruğunu göğsüne vurdu. "Ben Gece Sırtı klanından bir canavar avcısıyım. Sen nesen?"

"Ben Georgia'dan bir yaban hayatı biyoloğuyum, ama sizin türünüzü kastetmişim," dedim, elimle onu işaret ederek. "Benim türümün adı insan."

"Benim türüme Sankado denir. İnsanlar bu gezegenin yerli türleri mi? Buraya geldiğimizden beri sizden kimseyi görmedik."

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Yanağımın içini ısırdım. "Bu soruyu sana benim sormam gerekmiyor mu? Burası senin ana gezegenin olmalı. Dünya olmadığından oldukça eminim."

Sol kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Hayır, halkımdan geriye kalanlar yaklaşık on yıl önce küçük tüylü yaratıklar tarafından buraya bırakıldı."

Toto ayağa fırladı. "Oh! Ekşi kuşlar!"

"Ekşi mi?" Sol sordu.

"Hiç sorma," dedim, küçümseyici bir el sallayarak. "Uzun lafın kısası, halkınızı buraya getiren aynı tüylü yaratıklar tarafından buraya bırakıldığımızdan oldukça eminim. Halkınızdan geriye kalanlar derken neyi kastediyorsunuz?"

Uzaylının yüzü kasvetli bir hal aldı. "Çoğumuz Felaket'te kaybolduk. Yaklaşık on yıl önce, ana gezegenim dev bir uzay gemisi tarafından vuruldu. Bir anda Dulrock kıtası tamamen yok oldu. Bu da yetmezmiş gibi, uzay gemisinden zehirli dumanlar yükseldi ve havamızı zehirledi. Dumanlara dayanabilecek kadar güçlü olanlar, zehirlenmiş bir dünyanın ardından ölüme terk edildi. Sizin deyiminizle o ekşi kuşlar bizi uzay gemilerine ısınlayıp buraya bırakana kadar tüm umudumuzu kaybettiğimizi düşündük."

Yaşadığı dehşeti hayal ettiğimde elim ağızma gitti. "Sol, ben... Çok üzgünüm."

Elini yukarı kaldırdı. "Bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok. Sizin gezegeniniz de yok edildi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim, emin olamayarak. "En azından ısınlama nedenimin bu olmadığını umuyorum." Yavaşça, midemin çukurunda bir korku topu oluştu. "Hayır. Böyle düşünmüyorum," dedim karanlık düşünceleri silkeleyerek. "Yine de, eğer sen de bu dünyanın yerlisi değilsen, o zaman bu bize çok fazla cevap bırakmıyor. Kuşlar seni buraya bırakırken bir şey söylediler mi?"

"Hayır, onlar sizin gibi konuşmuyorlardı. Düşürüldükten sonra çoğumuz gruplar oluşturduk ve ayrıldık. Klanım buradan yaklaşık altı saatlik yürüyüş mesafesindeki gölün yakınına yerleşti. Zamanımızın çoğunu burada o canavarları bölgeden temizleyerek geçirdik."

"Doğru, bir dinozor dünyasındayız."

Gözleri parladı. "O zaman ne olduklarını biliyorsun. O canavarlar senin gezegeninden mi geldi?"

"Teknik olarak evet," dedim başımı eğerek. "Ama onlar benim zamanımdan önceydi. Benim türümün var olmasından milyonlarca yıl önce. Bugün ilk kez gerçekten yaşayan bir dinozor görüyorum."

"Hmm, eğer ikimiz de neden burada olduğumuzu bilmiyorsak, bu bize çok fazla bilgi vermiyor." Sol ayağa kalktı ve ateşin yanında bana katıldı. "Buraya getirdikleri sadece sen ve canavarın mıydı?"

"Sen kime canavar diyorsun?" Toto tersledi. "Ben bu sürünün en iyi erkeğiyim!"

"Anlıyorum." Toto'ya bakarken Sol'un sesi sertleşti. "O zaman sen onun eşisin?"

Türlerinizin cinsiyetleri arasındaki farklar... benzersizdir."

Toto ve ben kahkahalarla kükremeden önce birbirimize baktık. Hırıltılı bir sesle gözlerimdeki yaşları sildim. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki aynı türden değiliz. Kahretsin, bu sabah beni yemeye çalıştı."

"Doğru," diye kükredi Toto, gülerек. "Boğazını parçaladım, gerçekten."

"Sen ne?" Sol bir anda toynaklarının üzerinde ayağa kalktı ve iri gövdesini benimle Toto'nun arasına koydu. Kuyruğundaki koyu lekeler parlak bir turuncuya dönüştü. Kuyruğunun ucundan ısıklık çalarak hava geliyordu ve turuncu lekeler daha da parlıyor, bazıları küçük alev kıvılcımları saçıyordu.

Toto kahkahalarından kurtulup bir yanıt verebildi. "Sorun değil, biz yolumuza devam ettik ve bir gurur oluşturduk."

"Evet, dün sabahki çok kötüydü, bunu aştık," dedim.

Sol aslana temkinli bir şekilde baktı ama tekrar kadar rahatladı. "Eğer eminsen."

"Öyleyim," dedim. "Önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, biz kaçmadan önce gemide başka insanlar da vardı. Kaçış kapsülüne sadece Toto ve ben binebildik ama sanırım içinde insan olan bu tüplerden en az yirmi tane gördüm. Gerçi şimdi nerede olduklarını bilmiyorum."

"Bu son derece endişe verici," dedi Sol.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Bana kaşlarını çatı. "Kulakların ağır mı işitiyor? Bunun son derece endişe verici olduğunu söyledim."

"Hayır, özür dilerim, bu bir deyim." Ateşe yaklaştım ve ellerimi yukarı kaldırarak ısıtmaya çalıştım. Endişe ve yorgunluk bedenime ağır geliyordu. Alevlere bakarken, tüpte gördüğüm örgülü kadını düşündüm. Acaba hâlâ hayatta mıydı? Paniğe o kadar kapılmıştım ki kontrol etmek aklıma bile gelmedi. Gerçi yaşasaydı bile yapabileceğim bir şey yoktu. "Kahretsin. Şimdi ne yapacağım?"

"Uyuyacaksın," dedi Sol kararlılıkla. "Sabah görevimi bitirip senin için geri döneceğim. Sonra seni şefime götüreceğim. O ne yapacağını bilir."

Normal şartlar altında, bir erkeğin yatıp yatmayacağıma karar vermesine izin vermezdim. Ama yaşadıklarımın sonu kimin zor olmaya vakti vardı ki? Eğer bana mağara adamı gibi davranmak ve beni korumak istiyorsa, hayır demezdim. Onsuz pek şansım yok gibiydi. "Klanınız kadınları yemiyor, değil mi?"

"Yapmış olsaydık sana söylememi gerçekten bekliyor musun?" diye sordu.

"Hayır Dory, benimle tamamen güvendesin' diyebilirsiniz. "

Yüksek ses alay ederek sesini yükseltti. "Hayır, Dory, benimleyken tamamen güvendesin."

"...Kaba."

BÖLÜM 4

"HEY, ," dedi bir ses.

Görmezden geldiğimde, bir şey yan tarafımı dürttü ve ben de onu ittim. Her yerim ağrıyordu ve çok yorgundum. Araştırma merkezindeki yataklar hapishane karyolalarından biraz daha fazlasıydı ve sırtım her zaman beni öldürüyordu. Ama bugün her zamankinden daha kötüydü. Önemli değildi; birazdan kalkıp Nugget'ın birliğinin durumunu ve güç mücadelesini kontrol etmem gerekecekti. Sırtım kötü olsun ya da olmasın, dinamik bir sezon finali için o görüntülere ihtiyacımız vardı. Yine de beş dakika bekleyebilirdi. "Git başımdan."

"Açım," dedi ses. "Bu nasıl benim sorunum olabilir?"

"Tamam, senin yönteminle oynayabiliriz." Gürleyen bir kükreme beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda Toto'nun dişlerinin yüzüme inmek üzere olduğunu gördüm. Çığlık atarak ondan uzaklaştım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken zihnim bulanıklaştı. Aslan kahkahalara boğuldu ve histeri krizleri içinde sırt üstü yuvarlandı.

Uzaylılar tarafından kaçırılma ve dinozorlarla ilgili anılar hızla geri geldi. Gözlerimi hızla kırıştırarak etrafımı anlamlandırmaya çalıştım. Yatağımın yanında duran, bir çocuğu yiyen köpekbalığını gösteren Pozitif Kal posterinin yerine, bakışlarım kendimi içinde bulduğum mağaranın pürüzlü, sivri duvarlarına takıldı. Hava ağır ve nemliydi, zengin bitki örtüsünün kokusunu taşıyordu. "Neyin var senin?" Tersledim. "Beni ölümüne korkuttun."

Toto sadece dik bir şekilde yuvarlandı ve bir kedi gibi gerindi. "Daha hızlı kalk o zaman. Sabahtan beri bekliyorum. Biraz daha uyursan öğle güneşinde avlanmak zorunda kalacağız. Sıcakta koşmaktan nefret ediyorum."

"Ne avı?" Gözlerimi ovuşturarak sordum. Duyu organlarım uyanmaya başladığında, mağaranın içinde yankılanan bir ses senfonisinin farkına vardım. Cıvıltılar, triller ve uzak kükremelerden oluşan bir kakofoni havayı dolduruyordu. Mağara sabah güneşiyle loş bir şekilde aydınlanmıştı. Yaktığımız ateşin kalıntıları arasında hâlâ kehribar kıvılcımları dans ediyordu. Küçük ısı soğuk havaya karşı rahatlatıcı bir sıcaklık sağlıyordu. Yeni uzaylı dostumuzdan hiçbir iz olmadığını görmek için etrafıma bakındım. "Sol nerede?"

Aslan öne doğru eğildi, başını sallamadan önce arka bacaklarını uzattı. "Çok daha erken ayrıldı. Gruulorak denen şeyi avlamayı bitirir bitirmez döneceğini söyledi." Mağaranın önüne doğru yürürken başını eğdi ve sırtıttı. "Avlanmaktan kastım sen ve ben. Sol'u yememe izin vermiyorsun ve ben de seni yemeyeceğime söz verdim. Normalde bunu kendim yaparım ama bölgeyi bilmiyorum ve bu bacak hâlâ bana sorun çıkarıyor," dedi, hâlâ bandajlarla sarılı olan bacağını sallayarak. "Bu yüzden sözümü tutabilmem için avlanmama yardım etmeni öneririm."

"Tamam," dedim. "Ben sadece..." Kahve ya da enerji içeceğinin yardımı olmadan düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. "Kahretsin, diş fırçam ya da kıyafetlerim yok. Tamam, her neyse. Telefonumu alayım." Hâlâ biraz dengesiz hissediyordum, titrek bacaklarımın üzerinde durmayı başardım. Ben ayağa kalktıkça aslan ileri geri volta atıyor, kuyruğunu sabırsızca sallıyordu. Kehribar rengi gözleri benimle mağara girişinin ötesindeki sık orman arasında gidip geliyordu.

"Nihayet, gidelim," dedi Toto.

Mağaradan çıkarken onu takip ettim, telefonumu çıkardım ve bir kayıt uygulaması açtım. Büyük kırmızı KAYIT düğmesine bastım ve telefonu ağzıma götürdüm. "Kaptanın Seyir Defteri, 2. Gün."

Arkadaşım bana döndü. "Bana ne dedin sen? Adımın Toto olduğunu sanıyordum."

"Hmm? Oh, sen değil. Kurtarılma ihtimalimize karşı burada gördüklerimizin bir kaptan seyir defterini tutuyorum."

Aslan bir an için kafası karışmış bir şekilde telefona baktı, sonra da uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi. "Siz insanlar çok tuhafsınız. Sessiz olun ki avınızı ürkütmeyin."

"Elimden geleni yapacağım," dedim. Eski kaydı silerek yeniden başladım. "Kaptan'ın Seyir Defteri, 2. Gün. Konumum hâlâ bilinmiyor. Kaza alanından en az on mil uzaklaştık. Kuş benzeri uzaylılara dair yeni bir görüntü yok. Sankado denen bir türden bir yerliyle temas kuruldu."

"O buralı değil, unutma," diye araya girdi Toto. "Onlar da tıpkı bizim gibi ekşi kuşlar tarafından buraya getirildiler."

"Doğru, teşekkür ederim." İfadeyi düzelttim ve bir gün önce gördüğüm türleri ayrıntılı olarak anlattım. Dünya'ya geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğim için günlük tutmak bana bir şeyler yaptığımı hissettiriyordu. Eğer geri dönersem, gördüklerime kimse inanmayacaktı, bu yüzden birkaç fotoğraf çekmek için not aldım. Biraz ikna ettikten sonra Toto'ya benimle birlikte bir selfie pozu verdirdim; eve dönersem bu fotoğraf hemen tüm sosyal medya platformlarında profil fotoğrafım olacaktı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, yoğun bitki örtüsü daha da sıklaştı, görüşümüzü engelledi ve her adımı daha zorlu hale getirdi. Toto bitki örtüsü karmaşasında zarif bir şekilde manevra yapıyordu, hareketleri akıcı ve bilinçliydi. Buna karşılık benim ona ayak uydurma çabalarım daha çok tökezleyerek ilerleyen bir sarhoşa benziyordu.

Toto aniden olduğu yerde durdu, kulakları sanki uzaktaki bir sesi algııyormuş gibi seğiriyordu. İçgüdüsel olarak, onun uyanıklığını yansıtarak hızımı yavaşlattım.

Toto hiçbir uyarıda bulunmadan sağa saparak bir çalı kümesinin yanından geçti ve gözden kayboldu. Ben de diğer taraftaki çimenli açıklıkta eriyip gittiğini görmek için tırmandım. Güçlü vücudu uzun otlarla kusursuz bir uyum içindeydi. Onu yakından takip ettim, gözlerim etrafta geziniyor, herhangi bir tehlike işareti arıyordu. Çimenler bacaklarımı gıdıklarken kalbim heyecan ve beklentinin karışımıyla çarpıyordu.

Ama tam Toto'ya yetişmek üzereyken, ayağım sık bitki örtüsünün altında gizlenmiş görünmeyen bir köke takıldı. Yumuşak bir gümbürtüyle yere inmeden önce kollarımı sallayarak öne doğru tökezledim. Düşüşüm beni nefessiz bıraktı.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde Toto yanıma koştu ve bir patisini başıma koydu. "Yerde kal, yemek var." Gözleri ilerideki bir şeye takılı kaldığından sesi kısık çıkıyordu. "Sen daha küçük ve zayıfsın, bu yüzden

öldürücü darbeyi indir. Onu kuşatın ve ortadaki büyük ağaca doğru korkutun."

Otların arasından bakarken nihayet dikkatini çeken şeyi gördüm. Genç bir stegozorla karışık bir pamuk topuna benzeyen şey, açıklığın ortasında huzur içinde otliyordu. "Bu da ne böyle...? Bu stegosaur yünle mi kaplı?"

"Sus," diye tersledi Toto. "Daha önce hiç avlanmadın mı? İnsanların et yediğini biliyorum. Dinle beni, tembel şey. Seni şımartmayacağım, o yüzden çabuk öğren. Çimenli tarafa doğru genişçe sallan. Ağaçların arasında fark edilmen daha kolay olur. Arkadan saldır ve onu bana doğru yönlendirmeye çalış. Hadi. Adım atarken kayalara dikkat et." Sonra açıklığın ortasındaki büyük ağaca doğru süzüldü.

Titiz yanım yavru bir dinozoru öldürme fikrinden iğreniyordu; ancak içimdeki vahşi yaşam araştırmacısı çıldırıyordu. Gerçek bir aslanla avlanıyordum. Bana nasıl ve neden avlandığını anlatan bir aslanla. Zihnim her şeyi hafızama kaydetmeye çalışıyordu. Yürümeye başladığımdan beri hayvanlara takıntılı olan içimdeki küçük kız sevinç çılgınlıkları atıyordu. Ne yazık ki beynimin hala ölümden korkan küçük rasyonel kısmı midemi düğümlemişti.

Buzağı, dün gördüğüm kabarık olmayan stegosaurdan kesinlikle çok daha küçük olsa da, yine de en azından bir eşek büyüklüğündeydi. Kuyruğunun ucunu tehditkâr görünümlü sivri uçlar süslüyordu. İyi bir vuruşla kazığa oturtulabilirdim. Öte yandan, bunu başaramazsam Toto beni yiyebilirdi.

Kararlar, kararlar.

Pofuduk adama sessizce bir özür gönderdim ve etrafından dolandım. Buzağı etrafını incelemek için başını kaldırdı ve ben de eğildim. Başı otlamaya devam etmek için çimenlerin altına indiğinde saldırdım. Yüksek sesle bağırarak kollarımı başımın üzerinde salladım ve hayvanı yukarıda bahsedilen ağaca doğru korkutmaya çalıştım.

Buzağı tökezledi ve koşmaya başladı. Beklenmedik bir enerji patlamasıyla peşinden atıldım. Ama tam yaklaşmışım ki ayağım yumuşak bir şeye takıldı ve adımlarımın ortasında sendeledim. Kendimi bir acı hissettim.

ve kendimi aniden geriye doğru çekilmiş, havada asılı buldum.

Bir tuzağa yakalandığımı fark ettiğimde şaşkınlıkla bir çığlık attım. İpi tutan dal benim ağırlığım altında gıcırdadı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "Bir çubuğun üzerinde kaka! Bu aptal gezegende her şey birbiri ardına geliyor."

Arkamda bir hırıltı duydum ve can çekişen bir çığlık kısa kesildi. Çırpınarak arkamı döndüğümde Toto'nun buzağıyı boynundan tuttuğunu gördüm. Kahretsin, bu işte gerçekten iyiydi. Artık ölü olan buzağıyla sessiz bir dayanışma içinde kendi boynumu ovuşturdum. "Sen benden daha iyisin, Fluffy."

Toto avını tutmayı bıraktı ve başını bana doğru eğdi. "Orada ne yapıyorsun, dostum?"

"Oh, kapa çeneni ve beni aşağı indir."

Toto gülerек tuzağı anlamaya çalışırken etrafımda daireler çizdi. "Bastığın yere dikkat etmen konusunda ne demiştin?"

"Kayalara dikkat et demiştin. Aptal tuzaklara değil!"

Dudakları Cheshire sırıtişıyla geri çekildi. "Ağır bir şekilde ima edildi."

Ağaçların arasında bir şey hışırdadı ve kaldık. "Neydi o?" diye sordum, ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı.

Toto sık yaprakları taradı, bir dal kırıldığında gerildi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Toto. Toto, beni."

"Tamam." Arka ayakları üzerinde ayağa kalkan Toto beni pantolonumun paçasından yakaladı ve kendine doğru çekti. Keskin pençeleri kumaşı delerek beni irkiltti. Aslan beni dal eğilene kadar daha da aşağı çekti.

Uzaktan, hışırtının yaklaştığını duyabiliyordum. Kalbim göğsümde çarparak bileğime uzandım ve düğümü çözmeye çalıştım. Lanet şey, bu gezegenin en anal-retentive Boy Scout'u tarafından bağlanmış olmalıydı. O kadar sıkıydı ki iyi kavrayamadım bile. "Toto, acele et," dedim.

Aslan ipi ısırarak kesmeye çalıştı. "Deniyorum," dedi. "İp çok kalın; çöz gitsin," dedim, sesim çığına dönmüştü.

"Kadın, başparmakları olan bir memeliye mi benziyorum? Bırak çırpınmayı!" Bir ceylanın boynunu kıracakmış gibi başını sallayarak daha sert ısırdı. Bu hareket sadece zıplamama neden oldu.

Midem bulandı ve neredeyse gece önce yediğim yetersiz bisküviyi fırlatıp atacaktım. "Tanrım, hasta olacağım."

"Bu şey bir mandadan daha inatçı. Kır, lanet olası!" Beni parmaklarımın uzun otlara değebileceği kadar yere yaklaştırarak bir kez daha salladı.

"Denalbu!" diye derin bir ses geldi.

Toto ipi bıraktı ve sese doğru baktı, ipin ucunu tutan dal tekrar dikleştiğinde beni uçurdu. "Lanet olsun!" Etrafta çırpınarak küfrettim.

"Ah, ," dedi Toto.

Sersemlemiş görüşüm düzelmeye başladığında, bize doğru yürüyen boynuzlu bir figür gördüm. Gözlerimi hızla kırıştıtarak güneşe karşı onu seçmeye çalıştım. "Sol?"

Bize yaklaşan iri adam kesinlikle bir Sankado'ydu ama Sol olmadığı kesindi. Daha iriydi. Lezzetli bir şekilde, bu gezegendeki tüm uzaylıların haksız yere seksi olması gerektiğine dair bir komplo olduğunu düşündüren bir yüzü vardı. Belki de çok uzun süredir yalnızdım.

Sol'un boynuzları bir dağ geçisinin boynuzları gibi geriye doğru kıvrılırken, bu uzaylının boynuzları kendi etrafında dönen büyük bir çift boynuza sahipti. Boynuzlarının tabanı, boynundaki kırmızı ok dövmesiyle eşleşen kırmızı çizgilerle süslenmişti. Yaklaştıkça, kısık gümüş gözleri bariz bir şaşkınlıkla ikimizi taradı. Geniş omuzlarına düşen kıvrırcık siyah saçları onları çerçevesliyordu. Sol kulağında sanki biri sivri ucunu kesmiş gibi bir çentik eksikti. Teni koyu mordu, omuzlarında sarı çiller vardı ve gömleğinin altında kayboluyorlardı. Omuzlarından geçen iki kuşak dizlerine kadar inen bir peştamal oluşturuyor, çeşitli bıçak ve bibloların sergilendiği kalın bir kemer tarafından sıkıca yerinde tutuluyordu. Şaftının tepesini süsleyen renkli tüyleri olan bir mızrak sırtına sıkıca bağlanmıştı.

"Uzak dur ondan!" Toto hırladı ve sıçrayarak uzaklaşan yeni gelene bir yumruk attı.

Sankado ana dilinde bir şeyler mırıldandı ve kemerinden bir bıçak çıkardı. "Kahretsin," diye nefes aldım. Adam önce sırtı

bıçağı parmak eklemlerinin arasında döndürdü ve bir adım öne çıktı. Eğer aslanımı öldürmek üzere olmasaydı, bu dayanılmaz derecede seksi olurdu.

"Hayır, hayır, dur!" Bağırdım. Hem Sankado hem de aslan duraklayıp arkalarına baktılar.

Ben

"Ne?" Toto tersledi.

"Ona hırlama; henüz dost canlısı olup olmadığını bile bilmiyoruz.

Sadece yardım etmek için burada olabilir."

Toto yeni gelene baktı, sonra tekrar bana döndü. "Küçük bir mızrağı var."

"Bir bıçak, Toto. Bıçağı var. Ve onu sadece sen ona vurduktan sonra çekti. onu. Karnını deşmeye çalışmadan önce ne istediğini görmem için bana bir şans verin."

Huysuz bir huff. "Ama ben istiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, sesim giderek artan bir öfkeyle yükseliyordu. "Neden, dostum, neden onun bağırsaklarını deşmek istiyorsun?"

"Avımı savunmak mı, seni korumak mı, ölümüne bir dövüşün basit heyecanı mı? Ben lanet bir aslanım, seçimini yap."

Bu lanet gezegene karşı giderek büyüyen nefretimi dizginlemeye çalışarak ve başaramayarak bir nefes verdim. "Biliyor musun? Seni görmezden geleceğim," dedim kararlılıkla.

"Ne cüretle-"

"Sus," diye tersledim. Sankado'ya el salladım ve dostça görünmek için elimden geleni yaptım. "Selam yabancı. Arkadaşım için üzgünüm; kahvaltısı olmadan biraz huysuz. Şu bıçağı indirebilir misin?" Diye sordum, sonra bıçağı işaret ettim ve görünmez bir bıçağı benden uzağa fırlatma hareketi yaptım.

Bana kaşlarını kaldırdı ve bıçağını yavaşça indirerek tepkimi bekledi. "Evet!" Gülümseyerek söyledim. "Eğer hepimiz sakinleşebilirsek, ve belki, bilirsin. Eğer uygunsa beni kes. Eminim hepimiz bu işi çözebiliriz."

Sankado bana yaklaştı, beni incelerken gümüş gözleri benimkileri delip geçti. Orada, tuzakta asılı kalmış, kendimi savunmasız ve açıkta hissediyordum. Bakışlarının ağırlığı beni rahatsız bir şekilde kıvrandırdı ve ayak bileğim beni tutsak eden iplere sürtündü.

Bacağımı tuttu ve bıçağını ipe doğru kaldırdı. Tam kendimi kesilmenin yaklaşan düşüşüne hazırlamıştım ki, Sankado'nun dikkati değişti. Gözleri uzaktaki bir şeye doğru kaydı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan ani bir patlama havayı sarstı.

Ateşli bir mermi Sankado'nun omzuna çarparak dengesini bozdu ve onu benden uzağa fırlattı. Havada yuvarlanışını, vücudunun bir gümbürtüyle çalılıklara çarpışını şok içinde izledim.

Sol ağaçların arasından koşarak çıktı. Kuyruğu havaya kalktı ve havada bir vınlama duyuldu. Boylu boyunca uzanan siyah noktaların her biri, alan boyunca bir ateş topu fırlatmadan önce ateşli bir turuncu renkte parladı.

Arkasındaki duman izine öksürdüm. Sol gelip önümde durdu ve lanet olası cinayet kurbanının bulunduğu küçük çalı ateşine hançer gibi baktı.

"Kahretsin, seni bir saniye bile yalnız bırakamam, değil mi?" Sol homurdandı. "Seni bağlı tutmam gerektiğini biliyordum. Mağarayı neden terk ettin?"

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Sözleri işlerken buz gibi bir ürperti kalbime dokundu. "Siktir, sen bir psikopatsın. Bizi o mağaraya bizi kurtarmak için götürmedin; beni oraya Stockholm sendromu türü bir bok için tuzağa düşürmek için götürdün."

Psikopat sanki sorun benmişim gibi bana bakma cüretini gösterdi. Açıkçası bu onun davasına yardımcı olmadı. Katil bir gaslighter gördüğümde tanırım. "Tuzağına bastığında kafanı ağaca mı vurdun?" diye sordu. "Stockholm'ün ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu tam da çılgın bir sapığın söyleyeceği şey. *True Crimes* ve *Wine Times*'ın son bölümündeki adamın yaptığı gibi seni bir depoya kilitlemeden hemen önce. Kahretsin, ben bu işte yokum. Bu benim sapkınlığım değil. Rızam yok. Kesin beni! Ama benden uzak dur. Kes beni ve benden uzak dur!"

Ellerindeki dumanı silkeledi ve kemerinden bir bıçak çıkardı. Bacağımı tuttu ve ipi kesmeye başladı. "Sen bir

Sürekli kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadın için inanılmaz sayıda talep." "Az önce gözümün önünde birini öldürdün!"

"O değil-" Sözleri diğer Sankado'nun ona çarpıp geri savurmasıyla kesildi.

Yabancı ayağa kalktı, sonra sırtarak bana baktı. Akıcı bir hareketle bacağını serbest bıraktı ve yanında durmam için beni ters çevirdi. Dengemi sağlamak için tökezledim, sonra beni kendine doğru çekince irkildim. Sol'a doğru başını salladı ve bana bir tür soru sordu.

"Pekâlâ, bu biraz tuhaf görünecek ama eğil, seni öpmem gerek." Başının arkasından tutmak için uzandım ve onu kendime çektim. Kaşları kalktı ama itiraz etmedi. Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce Sol beni gömleğimden tutup geri çekti.

"Arkamda kal," diye bağırdı ve darbesini engelleyen yabancıya bir yumruk salladı. Sol hırladı ve kuyruğu parladı. Avuçlarında kıvılcımlar tutuştu. "Bu kadar içeride ne yapıyorsun? Buranın Gece Sırtı bölgesi olduğunu biliyorsun."

Yabancı homurdandı ve Sol'a bir şeyler havlamadan önce açıklığın etrafında el salladı. Bu bir hakaret olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ikisinin yumruklaştığıydı. Daha iri olan yabancının fiziksel avantajı olduğu açıktı ve Sol bir kafa darbesiyle daha uçtu. Yılmadan, üstün hızını kullanarak adama ateş topları fırlattı, sonra da onun erişemeyeceği kadar geriye kaçtı.

Sol yabancıya bir el daha ateş etti ve onu tam göğsünden vurdu. Etrafına dumanlar yayıldı ve görüşümü engelledi. Sol soluklanmak için kendini geriye ittiğinde, dumanın içinden bir el fırladı ve onu kuyruğundan yakaladı. Yabancı bir kükremeyle onu sertçe yere çarptı.

"Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum. İkili tekrar yumruklaşmaya başlayınca ricam karşılıksız kaldı. "Alo?" diye sordum. Sol cevap vermek yerine iri adama çelme taktı ve yüzüne defalarca yumruk atmaya başladı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Pekâlâ, tamam!" Onlara doğru yürüdüm, Sol'un yumruğunu tokatlayarak yoldan çektim ve yabancıyı öptüm.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi. "Sana geride durmanı söylemiştim. Bir Roamcrest'e güvenemezsin."

Kollarımı kavuşturdum ama birkaç güvenli adım attım. "İkinize de durmanızı söylemişim. Belli ki ikimizin de talimatlara uyma konusunda sorunları var."

Gözleri seğirdi. "Şu lanet mağaraya geri dönecek misin? Seni korumaya çalışıyorum."

"Onu neyden koruyacaktın?" diye sordu yabancı. "Tek yaptığım zavallı şeyi kesmekti. Tarafsız bölgede bana saldıran sendin."

"Burası tarafsız topraklar değil. Gece Sırtı klanının bölgesi-"

"Fujilly Kayası'nda bitiyor." Yabancı başını yere yasladı ve parmağıyla üzerinde kırmızı yazılar olan bir kayayı işaret etti. Sol'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, "Fujilly Kayası" yazıyordu.

Sol boğazını temizledi. "Görünüşe göre bir hata yapmışım."

Yabancı ellerini başının arkasına götürdü ve bir bacağı diğerinin üzerine koyarak rahatladı. "Yani, orada öylece rahat mı edeceksin? İtiraf edeyim, şuradaki baştan çıkarıcı yarattığı ikna etmeyi umuyordum," dedi, başıyla beni göstererek, "benimle bir yemeği paylaşması için. Ama bir maiyeti tercih ederse, yer açarım."

Sol ve yabancı arasında bir ileri bir geri baktım, ikisi de yanlış anladıklarını fark ettiklerinde havadaki gerginliğin dağıldığını hissettim. Sol derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarak giysilerindeki kiri fırçaladı. Kuyruğundaki alevler azaldı ve uykudaki hallerine geri döndüler.

"Karışıklık için özür dilerim," dedi Sol bana bir adım daha yaklaşarak. Boyu, görüş alanıma pervasızca giren yabancıyı görmemi engelliyordu. "Adım Sol, Gece Sırtı klanındanım."

Yabancı gözleri tekrar Sol'a kaydı, sonra sırtıttı. "Anladığım kadarıyla Gece Sırtı klanından Sol. Şimdi bunu tespit ettiğimize göre

- "Sol'u iterek önümden çekildi ve önümde diz çökerek elimi eline aldı. Eli şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Tıpkı şu losyon reklamlarında kadınların gençlik pınarını bulmuşçasına gülümsedikleri eller gibi. "Merhaba, benim adım Lokbaatar, ama siz bana Lok diyebilirsiniz. Söylesene güzelim, şu yıldızdan düşen sen misin?"

"Yıldız mı? Oh! Uzay kapsülü, evet, o Toto ve bendim."

Kocaman sırttı. "Görünüşe göre dilek yıldızları var. Bana adını söyle, Yıldız Tozu."

Ne tür bir isekai saçmalığı bu? Uzaylılardan etkilenerек kaç tane doğa kanununu çiğnediğimden emin değildim ama sırtışı biraz seksiydi. "Ben Do-"

"Şimdi gidiyor," diye araya girdi Sol, sonra beni bileğimden yakaladı ve adamın yanından sürükleyerek uzaklaştırdı.

Sol beni Lok'tan uzaklaştırırken, bileğimi sıkı kavrayışından kurtarmaya çalışarak tökezledim. "Sol, bekle! Ne yapıyorsun?"

Sol hemen cevap vermedi ama tutuşu daha da sıkılaştı ve koluma keskin bir acı saplanmasına neden oldu. Sonunda durdu ve sert bir ifadeyle bana döndü. "Bu adamın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? O bir Roamcrest, Do-"

"Roamcrest ya da uzaydan gelen bir tek boynuzlu at olması umurumda değil," diye araya girdim, sabrım tükeniyordu. "Bırak şu lanet bileğimi; canımı yakıyorsun."

Hemen bıraktı, onun yerine hareket etmemi sağlamak için bir elini sırtıma koydu. Vücudu gerildi ve gözlerini bana dikti. "Seni çok sert tuttuğum için özür dilerim; beni çimdiklemene gerek yok."

"Ben yapmadım."

Poposuna bakmadan önce yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti, arkasından çıkan küçük bir dartı fark ettiğinde gözleri dehşetle genişledi. Uzandı ve onu çıkardı. Suçlayıcı bakışlarını hızla Lok'a çevirdiğinde şaşkınlık öfkeye dönüştü. "Beni bir okla mı vurdun?"

Lok ona dikkat etmiyordu. Onun yerine daha iri olan uzaylı yere çömelmiş, gözlerini ağaçların arasındaki bir şeye dikmişti. Bana doğru hamle yapmadan ve beni yere sermeden önce vücudu gerildi.

BÖLÜM 5

Üstümüzden bir hava akımı geçtiğini hissettim; pamuk şeker kokusu da onu takip etti. Bir ok Lok'un omzuna, tam da benim durduğum yere saplandı. Lok'un bana isabet eden oku aldığını fark ettiğimde kalbim hızla çarptı.

"Gökyüzünde bir şey var," diye bağırdı Lok. Yukarı bakmaya çalıştım ama başımı kolunun altına sıkıştırdı, sonra ikimizi de kaldırıp ağaçlara doğru başladı. Açıklığın dışına çıktığımızda beni yere bıraktı ve sırtındaki kılıfından mızrağını çıkardı.

Gökyüzünü tararken Sol'un benekleri parladı. Bulanık bir şey tuzaklı ağacın yanından süzülerek geçti. "İşte orada!" Bağırdım ve onu işaret ettim. Toto ona vurmak için sıçradı. Pençenin metal üzerinde çıkardığı yüksek bir ses havada çınladı. Kısa bir an için gökyüzünde gri bir şerit belirdi, sonra titreyerek kayboldu. Bulanıklık bize doğru hızla ilerledi, Sol ona ateş ettiğinde yön değiştirdi.

"O şey de ne?" diye bağırdım. Lok'un gözleri yaklaşan karaltıya kilitlenmişti, mızrağını sıkıca kavramıştı. İkimizi de savunmaya hazır bir şekilde önümde konumlandı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lok, sesi sabit ve odaklanmıştı. "Ama görünüşe göre senin üzerinde emelleri var."

Bulanıklık yaklaştıkça Toto'nun çarptığı tarafın titreyip sarsıldığını fark ettim. Küçük bir uzay dairesine benziyordu. Kireç yeşili ışıklar, farları değiştirme zamanı geldiğinde Nissan'ımın gösterge paneli gibi, ortası boyunca bir sıra halinde yanıp sönüyordu, şık metalik yüzeyi pençe izlerinin pürüzlü çizgileriyle gölgelenmişti. Daire ağaçların arasından süzülüyor, bize doğru yaklaşırken dalları kıl payı kaçırıyordu.

Lok mızrağını doğrultmuş, uçan dairenin hareketlerini ölçüyordu. Mükemmel anı bekledi, vücudu gerginlikle sarılmıştı. Uzay aracı yön değiştirirken

Bize doğru mızrağını tam isabetle fırlattı. Silah havada süzülerek uçan dairenin pençe izli tarafına çarptı. Güm diye bir ses ormanda y, daire bocaladı ve görünmezlik yeteneğini kaybetti.

Bir zamanlar görünmez olan gemi şimdi ışıldayarak şık ve kompakt tasarımını ortaya çıkardı. Kontrolden çıkarak spiral çizmeye ve yere doğru savrulmaya başladı. Dalların kırılma ve dalların kırılma sesleri havayı doldururken, daire yere çakıldı ve durana kadar ormanın zemininde bir taş gibi kayarak ilerledi.

Dikkatli bir şekilde kaza alanına yaklaştığımızda açıklığı sessizlik kapladı. Enkazdan yükselen dumanlar görüşümüzü engelliyordu. Duman dağıldığında, aracın üzerindeki küçük bir kapak açıldı ve elektrik mavisi renkli, küçük bir Baykuş ortaya çıktı. Boyu bir metreyi geçmiyordu, kireç yeşili iri gözleri güneş ışığına uyum sağlamak için hızla kırpışıyordu. Enkaz halindeki uzay kapsülünden dışarı ve yere doğru çırpınırken kanatlarından birkaç tüy düştü. Kendini silkeledi, sonra dondu kaldı. Başındaki koyu renkli tüylerden oluşan tepe kafatasına doğru düz bir şekilde düştü. Yavaşça, Baykuş dördümüze baktı ve sonra hızla uzaklaştı. Toto bir pençesini Baykuş'un kuyruk tüylerine vurarak onu yerinde tuttu. Parlak yaratık ciyaklayarak umutsuzca kanat çırpmaya çalıştı.

Önce Lok konuştu. "Onunla ne yapmalıyız?" Toto avuçlarını yaladı. "Ben derim ki-"

"Toto, sakın 'ye onudemeye cüret etme," diye tersledim. "Bu geçerli bir çözüm," diye itiraz etti.

Kırık uzay aracı parçalarının etrafından dolaşarak, telaşlı Baykuş'u kucağıma aldım ve aslanın daha önce indirdiği buzağıya doğru el salladım. "Sen git yemeğini ye; biz bunu hallederiz."

"Hımm, iyi," dedi, avına doğru süzülmeden önce.

Minik yarattığı bir an için yüzüme doğru tuttum ve keskin gagasını değerlendirdim. Üzerinden pamuk şeker kokusu yayılıyordu, sanki bir panayırın ortasında duruyordum. "Beni anlayabiliyor musun?" diye sordum.

Gözleri benimkilerin arasında gidip geldi. Başındaki tüyler kıpırdadı ama konuşmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Sol omzumun üzerinden baktı. "Gemidekiler seninle konuştu mu?" "Benim için değil. Ama bu mavi yapışkan madde içime girdikten sonra onları anlayabildim.

saç." Dikkatimi tekrar uzaylıya çevirdim. "Hey, bir şey söyle." Talep ettim.

Uzaylının tek yanıtı daha uzun süreli göz teması oldu.

"Pekâlâ, belki de çevirmen iki yönlü bir yol olmalı. Beni ısırmasan iyi edersin," diye uyardım, sonra da uzaylıya hızlı bir öpücük verdim. Geniş yeşil gözler gözlerini kırpmadan bana baktı. Bacağıma keskin bir acı saplandı ve uyluğumdaki darta baktım. Baykuş'un minik elindeki silahtan dumanlar yükseliyordu. "Seni küçük pislik, beni vurdun!"

Gagası açıldı ve çılginca bir dizi yuh sesi çıkardı. Tüyleri dümdüz olurken kuşun vücudu ellerimde küçülüyor gibiydi. Sıkıntılı ötüşüne devam ederken boynu da ayakları gibi uzadı. İrkilerek yarattığı bıraktım ve geri çekildim. "Ondan uzak dur," diye bağırdı Sol, beni belimden tutup kendine doğru çekerek.

"Ne halt ediyor bu?" Ona yapışarak sordum.

Lok mızrağını yaratığa doğrultarak temkinli bir adım attı. "Belki de onu öldürmeliyiz."

Baykuş bunun üzerine kanatlarını çırpı, çılginca bir aşağı bir yukarı zıpladı ve etrafına bakındı. Yavaşça, yuhalamaları ve trilleri kelimelere dönüştü. "Hoo, hoo, hooo, lanet olsun bu çok kötü! Bu hiç ama hiç iyi değil!"

"En azından şimdi konuşabiliyor," dedim biraz rahatlayarak. Çılgin mavi şey durumun ne kadar kötü olduğunu bağırarak etrafta zıplamaya devam edince, dikkatini çekmek için parmaklarımı önünde şıklattım. "Hey, durumun neden bu kadar *kötü* olduğunu bize anlatmak ister misin? Ne haltlar dönüyor burada?"

Dondu kaldı, yavaşça başını çevirip bana bakmadan önce bir şekilde daha da zayıfladı ve uzadı. "Beni anlayabilirsin." Ürperdi.

"Evet, birini öptüğümde oluyor gibi görünüyor. Sanırım geminizdeyken üzerime döktüğüm mavi yapışkan maddeyle ilgili olabilir. Tabii siz bana bir çevirmen çipi falan takmadıysanız?" Ben asla

ama bir uzaylının yapabileceği makul bir Şey gibi görünüyordu. Bilirsin, masum araştırmacıları kaçırdıktan sonra.

Küçük kuş vücudunu başıyla aynı yöne bakacak Şekilde  evirdi. Sonra    m ze yaklaştı, Lok, Sol ve benim aramda geniş gözlü, korkulu bir ifadeyle baktı. Kalın kalın yutkundu, sonra başını Lok'a doğru eğdi. "Merhaba?"

Lok bir kaőını kaldırdı. "Merhaba."

Sırt  st  düşmeden önce vücudu titredi, kanatları açıldı. "Siz A sınıfı bir t rs n z," dedi, sesi boőtu. "Hiç de hayvan değilsiniz, A sınıfı bir t rs n z. Yukarıdaki yıldızlar, iőlediđimiz savaş su ları. Galaktik Federasyon kellelerimizi alacak. Yerliler önce beni  ld rmezse, r tbem atık toplayıcılığına indirilecek."

Ayağa kalktı, bir ileri bir geri yürüdü, sonra başını öyle bir salladı ki patlatmasından korktum. "A sınıfı türlerle ilk temas sorgulaması yapmak için gerekli eğitime sahip değilim." Dondu kaldı, sonra da gemisinin enkazına daldı. "Bana bir dakika verin, iletişim cihazım kazadan kurtulmuő olabilir," dedi.  ılgınca yaptığı çöplük dalıőı sırasında gemiden parçalar savruldu.

Baykuş birden doğruldu. Parlak tüyleri, gözleri olan sıkıntılı bir pamuk topuna benzeyene kadar kabardı. "Hayır!" diye bağırarak ayağa kalktı. Etrafında dönerek yere metal bir top fırlattı. Çatlamıő ekranı, uzaylının parçalanmış umutlarını yansıtan kırık çizgilerden oluşan bir ağ ortaya çıkardı. Derin nefesler alan Baykuş dikkatini tekrar bize yöneltti. Sırtını dikleőtirerek birkaç adım daha yaklaştı.

Pen eli elleri gergin bir Şekilde uyluklarına vurdu. Bir anlık tereddütten sonra konuşmak için gagasını kaldırdı. "Merhaba, yabancı yaşam formları, ben Biyoçeşitliliği Koruma Girişimi'nde davranış gözlemi stajyeriyim. Biwban adlı bir türden geliyorum ve...ve..." Sözünü yarıda kesti. Pratik konuőmanın geri kalanını hatırlamaya çalışırken zihninde dönen diőliler neredeyse gözle görülebiliyordu.

Saniyeler içinde kırıldı. "Bunların hiçbiri benim hatam değildi, duydun mu beni? Müdür yaptı! Araştırma fonlarımızı zimmetine geçirip kendi aptal

özel mülk. Tek yaptığım verileri takip etmektir; veri sayfasında dil ortakbiyonlarımıza tamamen cevap vermeyen C sınıfı bir türdünüz."

Lok, Sol'a dirsek atarak panik halindeki Biwban'ı işaret etti. "Neden bahsettiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Sol. Yüzü sertleşti ve uzanıp Biwban'ı yakalayarak yüzüne doğru kaldırdı. "Neden yavaşlamıyorsun ve baştan başlamıyorsun? İşin bittiğinde, seninle ne yapacağımızı o zaman düşünürüz."

Tüyleri düzleşti; uzun, mor renkli kuyruk tüyleri titredi. "Lütfen, ben sadece bir stajyerim," diye yalvardı. "Size yemin ederim, gezegeninizi yok eden gemiyle hiçbir ilgim yok. Benim tek görevim Denek 4'ü alıp diğer dışlarla birlikte yumuşak salım muhafazasına götürmektir. Ama yanında zaten iki güçlü erkek varken, şansımı deneyip ikinizden birinin Nexus serumuna yanıt verip vermeyeceğini görmek istedim."

"Yavaş ol. Gezegenimizi yok eden siz misiniz?" Lok sordu.

"Özellikle ben değilim. Voxen yüklü bir Fuel X kargo gemisi Pullvaton galaksisinin daha az düzenlenmiş bir bölümünden kestirme bir yol izledi ve yağmacılar tarafından saldırıya uğradı. Ardından çıkan savaş geminin rotasından sapmasına ve gezegeninizin okyanuslarından birine çarpmasına neden oldu. Ne yazık ki, Voxen galaksideki en saf yakıtı dönüştürülebilse de, ham hali suya maruz kaldığında oldukça zehirlidir. Ve, şey... Eminim ki bu gerçekleştiğinde çevredeki vahşi yaşama ne olduğunun ayrıntılarını size açıklamama gerek yoktur."

Sol elini sıktı ve stajyerin sözleri aceleye geldi. "Ama sizi temin ederim ki kazayı fark eder etmez hükümetimiz Fuel X'in gerekli onarımları karşılmasını talep etti ve biz de gezegeninizdeki türlerden kurtarabildiklerimizi kurtarmak ve sizi buraya, yeni dünyalaştırılmış bir gezegene yerleştirmek için bir koruma şirketini finanse edebildik. Krydon 4'ün A sınıfı bir türe ev sahipliği yaptığını bilseydik, Voxen'in bu kadar yakınına taşınmasına asla onay verilmezdi. Yakıt sıkıntısı olsun ya da olmasın."

Gözlerimi ona diktim. "Durun bir dakika. Bu madde o kadar uçucu ki, canlıların yaşadığı gezegenlere *yaklaşmasına* bile izin vermiyorsunuz.

türler?"

"Tabii ki hayır," diye cıvıladı. "Bu son derece tehlikeli olur. Eğer bir şirket tehlikeli kimyasalları önceden onaylanmış normal nakliye rotaları dışında transfer etmek istiyorsa, yasalar gereği rotasının iki parsek ötesindeki her gezegeni en azından B sınıfı türler açısından test etmek zorundadır."

"Ve bunu yapması için şirketlere mi güvündünüz?" Sol konuştu. "Tehlikeli bir kimyasalın sevkiyatından para kazanmak isteyen şirkete, her gezegeni bilinçli yaşam formları açısından düzgün bir şekilde test etmesi için güvündünüz ve ne umdunuz-?" Durakladı ve bir elini havada döndürdü. "Paradan tasarruf etmek için hiçbir şey bulamadıklarını söylemek yerine yasalara uyacaklarını mı? Gezegenimizin yok edilmesinin nedeni bu mu?"

Öfke buhar gibi üzerinden yuvarlanarak stajyerin daha da geriye çekilmesine neden oldu. "Tekrar söylüyorum... Ben sadece bir stajyerim. Yani bununla hiçbir ilgim yok."

"O zaman ben neden buradayım?" diye sordum.

"Şey... saha ekibimizin yakalamadan önce Sankado türlerini incelemek için çok fazla zamanı yoktu, bu yüzden hangi örneklerin hayatta kalma şansının en yüksek olacağına dair eğitilmiş bir tahmin yaptılar ve sadece en büyük yüzde 30'u seçtiler. Tıpkı bizim türümüzde olduğu gibi, cinsel renklemenin cinsel dimorfizmi değil, hanginizin dişi olduğunu gösterdiğini ve sadece erkeklerin kurtarıldığını varsaydılar. Veri tabanımızda bir tarayıcı çalıştırdık ve insan dişilerinin birkaç değişiklik yapıldığında uyumlu bir ikame olabileceğini gördük."

"Beni modifiye mi ettin?" Çığlık attım.

Titreyerek Sol'un elinden kurtuldu ve benim vuruş mesafemin dışındaki düşmüş bir dala doğru kanat çırpı. "Sadece onlarla üreyebilmene yetecek kadar! Zaten zaman değiştiricimizi sadece ölmek üzere olan dişileri almak için kullandık; ortadan kaybolmanız gezegeninizi doğal ölümünüzden daha fazla etkilememeli."

Benim doğal ölümüm.

Hava ciğerlerime doldu. Tarlanın öbür ucunda Toto yere düşen danayı parçaladı. Aslanın güçlü köpek dişleri leşi parçaladıkça yırtılan etin sesi havayı dolduruyordu. Geçirdi ve midem bulandı. Bunun benim kaderim olması gerekiyordu.

Ölmüş olmam gerekiyordu.

Kendimi boşlukta hissederek yeni dünyaya baktım ve aniden bu korkunç rüyadan uyanamayacağımı fark ettim. Uzaylıların müdahalesi olmasaydı bile stajımı asla bitiremezdim. Doktoramı asla alamayacaktım. Onca sıkı çalışmanın sonunda haberlerde üzücü bir haber olarak yer alacaktım. Kalbim göğsümde ağır bir taş gibi hissediyordum. Yere düşüp çığlık atmak istedim. Hayatımın neden hep başka bir başarısızlığa indirgendiğini, neden hiçbir şeyin bir kez olsun doğru gitmediğini bilmek istiyordum. Yine de gözyaşlarım akmayı reddetti. Kalabalığın önünde olmazdı. Annemin bana vermeyi başardığı tek güç.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve zihnimin arkasında her zaman kaşınan o hiç bitmeyen merak kuyusuna uzandım ve "Neden dinozorlar?" diye sordum.

Stajyer başını öne eğdi. "Gezegeninizden aldığımız hayvanları mı kastediyorsunuz? Elimizden geldiğince doğal yaşam alanınızı yeniden yaratmak için gezegeninizden DNA toplamak üzere bir araştırma ekibi gönderdik. Neyse ki gezegeninizde buldukları birkaç binada çok çeşitli örnekler saklıyorlardı."

Başım ellerimin arasına düştü. "DNA'yı nereden aldılar?" Cevabından şimdiden korkarak sordum.

Bir kanadını salladı ve arkasındaki boşluk bir ekrana dönüştü. "Notlarımı kontrol edeyim. Elimde birkaç resim olmalı," dedi ve uzaylı karalamalarının olduğu sayfaları çevirdi.

Tanıdık müzelerin resimleri ekrana geliyor, her biri içime bir bıçak daha saplıyordu. "Şaka mı yapıyorsun?" Isırarak söyledim. "Bunlar Drexel Üniversitesi Doğa Bilimleri Akademisi, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi ve Wagner Özgür Bilim Enstitüsü."

"Oh, onları tanıyor musun?" diye sordu merakla.

Ellerimi yüzüme götürerek, o lanet kuşu düşürüp tekmelememek için dua ettim. "Evet, hepsi eskiden gittiğim üniversiteye nispeten yakın müzeler," diye başladım. Derin nefes alarak sesimde giderek artan öfkeyi dizginlemeye çalıştım. "Hepsi de *dinozorlara* odaklanan müzeler." Son kelimeyi vurguladım, öfkemi kontrol altında tutmakta fevkalade başarısız oldum.

Stajyer değişikliği fark etmiş gibiydi ve biraz daha gerideki başka dala doğru kanat çırpı. Konuşurken sesi titriyordu. "Dinozorlar sizin gezegeninizin hayvanları değil mi?" Yüzünden bir farkındalık ifadesi geçerken gözleri genişledi. "Bulduğumuz zehirli hayvanları yeniden yaratmamaya özen gösterdik. Sizi temin ederim ki bu dünyanın türünüz için bol miktarda kaynakla dolu olmasını sağlamak için büyük çaba sarf ettik. Hatta daha yüksek besin maddelerine sahip birkaç meyve ağacı daha yarattık. Araştırmalarımız insanların tatlı meyveleri sevdiğini gösteriyor-"

"Stajyer, senin aptal meyven umurumda değil," diye tersledim. "Dinozorlar gezegenimizin yaratıkları olabilir, evet, ama insanların zamanından milyonlarca yıl önce yaşıyorlardı. Dinozorlara karşı hiçbir savunmamız yok. Onları gördünüz mü? Çok büyükler! Bu gezegeni insanların rahatını düşünerek yaptığınızı söylüyorsunuz. Yine de bu aptal gezegende kilometrelerce yürüdüm. Lanet bakkal nerede? Hmm? Söyle bana, Stajyer, Target nerede?"

Tünediğı yerde rahatsız bir şekilde kaydı. "İnsanların atış talimine ihtiyacı var mı?"

İç savaşımı kaybettim ve öfkelen dim. "Atış talimi istemiyorum. Bir bakkal dükkânı istiyorum. Şahsen avlamak ve öldürmek zorunda kalmayacağım yiyeceklerle dolu. Siz aptallar insanları ne zamandır inceliyorsunuz?"

Kuyruk tüyleri titreyerek neredeyse fısıltıyla cevap verdi. "Şunu anlamalısınız ki, yakıt maliyeti yüzünden zamanımız çok kısıtlıydı. Başlangıçtaki fonumuz en az bir ay için ayrılmıştı. Ama müdür ödeneğimizi araştırma merkezinin işe yaramaz son teknoloji özelliklerine aktarmaya devam etti. Gezegeninize ulaştığımızda fonlarımızın çoğı tükenmişti. Dünya'daki her gün, gizlenme özelliğini ve zaman manipölasyon cihazını çalıştırmak için muazzam miktarda yakıt gerekiyordu; durağanlık kapsüllerinin ne kadar enerji harcadığını söylemeye bile gerek yok."

"Stajyer, araştırma süreniz ne kadardı?" "...Üç

Dünya günü."

"Lok," diye seslendim, ona dönerek. Adam sanki öfkemi ona yönelteceğimden korkmuş gibi dikkat kesildi. "Mızrağını bana ver. Onu kendim öldüreceğim."

Biwban çılgına döndü, ben silahı kaptıktan sonra kaçmaya çalışırken neredeyse tüneğinden düşüyordu. Yüzüstü yere düşmeden hemen önce kanatları olduğunu hatırladı ve benden daha uzağa zıplamadan önce kendini düzeltti. "Denek 4, lütfen sakın olun!"

"DORY."

"Evet!" diye yarı çılgılık atarak karşılık verdi. "Dory, özür dilerim. Eğer bir hedefe ihtiyacın varsa, eminim sana bir tane yapmana yardım edebiliriz."

"Hedef olmak istemiyorum," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından. "Eve gitmek istiyorum. ŞİMDİ, INTERN."

Kendini bir ağaca yasladı ve mızrak karnındaki tüylere değdiğinde inledi. "Ve inan bana Sub-Dory, bunu senin için yapmayı çok isterdim. Ama..."

Mızrağı karnına bastırdım, derisini parçalayacak kadar değil ama onu titretecek kadar. "Ama *ne*?"

"Biz... biz sadece bunun için finansmanımız yok."

Bir an için birbirimize baktık. Sonra mızrağı indirdim. Rahatlayarak iç çekti.

"Toto," diye bağırdım omzumun üzerinden. "Buraya gel; ne de olsa onu yiyeceğiz."

Stajyer zıplarken çılgılık attı, arkasındaki ağaç gövdesini kullanarak başımın üzerinden daha yükseğe sıçradı. Sol onu bir bez bebek gibi yakaladığında özgürlüğe olan atılımı bastırıldı.

"Eğer gezegenimin yok olmasından sen sorumlu değilsen, bana kimin sorumlu olduğunu söyle," diye hırladı Sol sıkılmış dişlerinin arasından. Bakışları neredeyse yırtıcı bir yoğunlukla daraldı. Onun pençesinde sıkışıp kalan Biwban, sanki Azrail'in kendisi tarafından tutuluyormuş gibi titredi.

"Ben... Bilmiyorum," dedi stajyer. "Krylix Krynn Fuel X'in sahibi, yani muhtemelen o. Sanırım buradan ışık yılı uzakta bir kruvazörde keyif çatıyordur. Ama oğlu Vexil ile konuşabilirsiniz. Kendisi BCI'nın bölüm başkanı."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, stajyer üç kez ölmüş olurdu. "Gezegenimin yok olmasından sorumlu şirket başkanının oğlu, gezegenimi onarmakla görevli departmanın başkanı mı?"

"Şey..."

"Kimse bunun bir çıkar çatışması olduğunu düşünmedi mi?" Lok konuştu.

Konuşurken gagası titriyordu. "Dinle, sana beni öldürtmeyecek cevaplar vermeyi ne kadar istesem de yapamam. Bu ücretli bir staj bile değil. Sadece iş deneyimi için buradayım."

Hmm. Bu eve çok yakın.

Sol kemerinden bir bıçak çıkardı ve stajyerin boğazına dayadı. "Daha sert dene. Karşımda bu şirketin başkanının oğlunu görmüyorum. Seni görüyorum. Ve şu anda çıkarmam gereken çok fazla öfke var."

Her ne kadar öfkesini anlasam da, bir stajyer olarak kalbim küçük kuşla beraberdi. Sol'un yanına giderek elimi koluna koydum. "Sol, neden hepimiz biraz sakinleşmiyoruz?"

Bakışlarım kolundaki elime kaydı. Altındaki sert kası fark ederek biraz sıktım. Büyüleyici kokusu, çağıran bir parmak gibi burnuma çarptı. Hafif sıcaklığı tenimde karıncalandı ve ayak parmaklarımı kıvrandıran hoş bir heyecana dönüştü.

Siktir, iyi hissettiriyor. Hayır, hayır, odaklan. Çıktığımız son spor salonu faresini hatırla. Seksi kaslar her zaman narsist dolandırıcılara bağlanır.

Elimi çekerek Biwban'ı onun öldürücü pençesinden almak için uzandım. Sol'un kuyruğu, herhangi bir provokasyonda saldırmaya hazır bir şekilde arkasında sallanıyordu. Stajyeri ellerime aldığımda boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gözle görülür şekilde gerildi.

"Onu yere bırak. Onu tuttuğunu görmek hoşuma gitmiyor," dedi ölçülü bir ses tonuyla.

Gözlerimi ona diktim, bana emir verdiği için ona yeni bir göt deliği açmaya hazırdım. Biwban rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözleri Sol ve benim aramda gidip geliyordu. Sonra bir elini koluma koydu ve boynunu bükerek bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen beni yere bırak. Serum etkisini gösterdiğinde eşine dokunmak istemiyorum."

Hayatımda ilk kez söyleyecek sözüm yoktu. Sesimi tekrar bulmadan önce şaşkınlıkla küçük mavi uzaylıya baktım. "Özür dilerim, onun neyi?"

Sol'un kuyruğundan çıkan kıvılcımlar stajyerin ciyaklamasına ve kollarımdan kurtulmak için çırpınmasına neden oldu. Bana bakmakta olan Lok'un arkasına geçti.

Yüzünde aptal bir ifadeyle.

Sol geçerek Lok'un bakışlarını engelledi. Bir anda, iri yarı Sankado'nun tavrı değişti. Sol'a dik dik bakarak sertleşirken rahat duruşu kayboldu.

"Neden ona öyle bakıp duruyorsun?" Sol sordu. "O çoktan kesildi. Bundan sonrasını ben hallederim. Siz yolunuza devam edin."

"Sol, bu da ne?" diye sordum.

Lok geri adım atmadı. Bunun yerine daha uzun durdu ve hınzırca sırıtmadan önce üstün boynuzu Sol'u cüceleştirmek için kullandı. "Çok ısrarcıyız, değil mi? Neden kiminle gitmek istediğine hanımefendinin karar vermesine izin vermiyoruz?"

Gözlerimin önünde Sol'un vücudu biraz daha büyümüş gibiydi. Başını süsleyen boynuzlar uzadı. Biyolüminesan altın rengi bir şerit boylu boyunca uzanıyor ve tabanda bir şerit halinde duruyordu.

Ondan uzaklaştım. "Bu da ne böyle?"

"Sana bir daha söylemeyeceğim, Roamcrest," diye hırladı Sol. "Git buradan."

Lok'un gülümsemesi , kendisi de büyüdükçe uzun köpek dişlerini gösterdi. Koçu andıran boynuzları ucundan kıvrılacak kadar uzadı ve gümüş bantlar boyları boyunca çaprazlama uzandı. "Neden beni yapmaya çalışmıyorsun?"

"Bu maço saçmalığını yapmasak olmaz mı?" Bir elimi kaldırarak sordum.

Lok'un arkasında Biwban heyecanla öttü. "Oh, bu mükemmel!"

"Bunun neresi mükemmel? Birbirlerini öldürmek üzerelermiş gibi görünüyorlar!"

Lok kıkırdadı ve cesurca Sol'un etrafından dolaşarak yanıma geldi. Boynuzlarındaki halkalar titreşiyor gibiydi. Çoğu insanda gülünç görünebilirdi. Ama o dişler ve iri cüsseye birleştiğinde ortaya çıkan bir şey, aptal ve yirmi yaşındayken seksi olduğunu düşündüğüm şeylerle bedenimi neden kirlettiğimi sorgulamama neden oluyordu. Gülümsedi ve dizlerimin gücünü aldı. "Endişeli bir yüz ifadesine gerek yok, güzelim. Ben iyi olacağım."

Tanrım, kocaman, muhteşem bir canavardı. Çıldırıcı kokusu zihnimi bir şehvet sisiyle sardı, ta ki dizlerimin üzerine çöküp sikinin tadına bakmak için yalvarma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalana kadar.

Kahretsin, onu çok çiğ istiyorum.

Başımı salladım, düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Yine de bu hareket Sol'u bana doğru çekti.

"İyi misin?" Yüzüme dokunmak için uzandı, sonra durakladı, eli birkaç santim uzaktaydı. Başımı biraz eğsem yanağım onu bekleyen avucunun içinde olacaktı. Elini çekmeden önce parmakları kıpırdadı ve avucunu yumruk yaptı.

Bu ani yoğun çekim her neyse, o da bunu hissetti.

Pekala, bu her şeyi çözer. Öldüm ve aptal bir animede reenkarne oldum. Eğer herhangi tanrı varsa, lütfen bunu tam bir "neden seçim" haline getirmeyin. Sadece üçümüzle kalsın. Tanrım, dayanacak gücüm olmadığını biliyorsun.

"Hey, Stajyer, o serumun bana onun eşi demenle bir ilgisi var mıydı?"

"Neden, evet!" diye cıvıldadı, belli ki şu anda harika vakit geçiriyordu. "Bu bir afrodisyak, değil mi?"

"Oh, bundan çok daha fazlası." Bir kanadını sallarken tüyleri mutlu bir şekilde pufladı. Arkasındaki boşluk bir ekrana dönüştü.

"Gördüğünüz gibi, bir Sankado ölüme yakın bir deneyim ya da bedenin tamamen tükenmesi gibi çok fazla stres altında kaldığında, beyinleri
."

"Biliyor musunuz, bu soruyu başka bir şekilde ifade edeyim. Bize anlattıklarınıza dayanarak, bunun bir üreme programı olduğunu varsaymak güvenli mi?

"Evet."

"Eşleşmeler ne kadar sürüyor?"

"Kayıtlarımız, ölene kadar birlikteliklerinden ayrılan hiçbir bağlı örnek göstermiyor."

Bacaklarım oturma zamanının geldiğine karar verdi. Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak bir ağaca yaslandım. Burnumu pantolonuma gömdüğümde iki adamın kokusunu neredeyse duymuyordum. *Arkadaşlarımın.*

"Siktir git, stajyer," diye tısladım.

"Pardon? Bizim türümüzle uyumlu değil-"

"Oh sus! Bir yere gidin." Hepsine küçümseyici bir el salladım. Her şey fazlaydı. İyi bir ağlamaya ihtiyacım vardı ve bunu yapamazdım.

lanet olası bir kalabalıkla. Arsız şehvet dalgaları vücudumu sarmıştı. Mırıldanan amımı görmezden gelmeye çalışarak kalçalarımı sıktım. "bir yere gidin ve bana bir dakika verin."

Sol bir adım daha yaklaştı. ". "

"Sol, bana bir dakika vermezsen seni son nefesime kadar lanetlerim. Git. Başka bir yere."

Bana kaşlarını çattı ama Lok onu ön kolundan tutup çekti. Gitmelerini izledim, Lok'un diğer adamı çekip götürürken sırtının genişliğinden nefes nefese kalmaktan nefret ediyordum.

Başımı dizlerime gömdüm ve yalnız olduğumdan emin olana kadar geri çekilen ayak seslerini dinledim. Sonra gözyaşları geldi. Eve dönüş yolu olmayan yabancı bir gezegende bitkin, hüsrana uğramış ve korkunç derecede azmışım. O zaman bile, türümü kurtaran kukumla uzaylı bir ırka yardım etmeye götürülmemiş olsaydım, o aslan saldırısında ölmüş olurdum.

Hayatım boyunca dünyada annemin kontrolü altında olmayan bir yer edinmek için mücadele ettim. Yıllarca meditasyon, dikkat dağıtıcı hobiler, bitmek bilmeyen diyetler ve annemin güzellik yarışmalarının ve evleneceğim adam kadar değerli olduğum fikrinin verdiği zararı gidermek için bir terapistle içimi döktüğüm üç seans.

Terapist hobileri "yara bandı" olarak nitelendirdi ve sıkıntılarıımı küçük zürafalara dönüştürmekten daha fazlasını yapmam gerektiğini söyledi, ancak şirinlikleri Kalahari araştırma programı için yaptığım başvuruya ekstra baharat kattı, o ne bilirdi ki? Hobiler işe yarar. Bu yüzden onu kovdum. Zanaata saygısı yoktu.

Birkaç ay daha staj yapsaydım, doktoramı yapmak için gereken krediyi almış olacaktım. Çok yaklaşıyordum ama bitiş çizgisinde elimden alındı. Şimdi ne olacaktı? İki yabancı için uzaylı bebekler mi doğuracaktım? Bir parçam hayatımın yasını tuttuğum için bile kötü hissediyordu. Bütün bir gezegenin yok oluşuyla kıyaslandığında, kendi hayatım anlamsız geliyordu.

Belki de öyleydi. Ama yine de bu *benim* hayatımdı ve yasını tutmaya hakkım vardı. O serumun bana ne yapacağını bilmediğimden bahsetmiyorum bile, Beni gülünç derecede azdırması dışında. Lok ve Sol'un her ikisi de

birkaç dakika içinde. Yine de, söyleyebileceğim kadarıyla, hiç büyümemiştim. Büyümek istediğimden değil.

Ağaçların arasından bir tıslama geldi, hışırdayan yapraklar ve yüzüme üflenen sıcak nefes eşlik etti. "Hayır," diye bağırdım, bu sefer ortaya çıkmaya karar veren saçma yaratığa bakma zahmetine girmeden. "Kaybol, bir dakikaya ihtiyacım var."

Yaratık yüksek sesle yanımı kokladı. Sinirlenerek ona bir tokat attım. "Az önce ne dedim ben?"

Derin bir nefes verdi ve ben de dönüp bana bakan parlak pembe, şişman bir T. rex gördüm.

Lanet olsun.

Kalbim bir inanç sıçraması yaptı ve kıcımdan fırladı. Aklımdan sonsuz hayatta kalma senaryoları geçti. Kendinizi büyük bir kediye daha büyük gösterin, bir köpekbalığının solungaçlarına yumruk atın, bir boz ayı için bağırın ve bir ton gürültü yapın. Bunların hiçbiri eski bir yırtıcı hayvan pantolonunuzu kokladığında ne yapmam gerektiği konusunda beni hazırlamadı. Açıklığın diğer ucuna baktım ama iki adam da bana doğru bakmıyordu. Onun yerine birbirleriyle kavga ediyorlardı. Çılgılık atarsam bana asla zamanında ulaşamazlardı.

Devasa canavar daha da eğildi ve saçımı kokladı. Yabani kırmızı teller burnuna doğru kıvrıldı ve T. rex'in geri çekilip öyle sert hapşırmasına neden oldu ki boynundaki kıvrımlar hapşırığın şiddetiyle sallandı. O sırada sağ kolunun olmadığını fark ettim. Yara hâlâ kabuk bağlamıştı, yani kolunu kaybedeli uzun zaman olmamıştı. Burnunu yakındaki bir ağaca sürttü, bana ters ters baktı ve sonra uzaklaştı.

Son pembe şekli de ağaçların arasında kaybolduğunda kalp atışlarım yavaşladı. Sonunda yalnız kalınca iç çektim ve gökyüzüne baktım. Sonra cebimden telefonumu çıkardım, günlük uygulamasını açtım ve KAYIT tuşuna bastım. "Kaptan'ın Seyir Defteri, 2. Gün. Her şey berbat."

SON tuşuna basarak telefonu cebime geri soktum ve başımın dizlerime düşmesine izin verdim. Sonra telefonu tekrar çıkardım. "Bu arada, T. rex'ler pembedir. Kahrolası pembe. Hepimiz yanlış anlamışız."

Gözyaşlarımın arasından Toto'nun bana doğru adım attığını görebiliyordum. Stegosaur'un kopmuş bacağını ağzında taşıyor, sonra da acımasızca yere bırakıyordu.

ayaklarımın dibinde. Aslan göğsünü kabarttı, gururla dolup taşıyordu. "Senin bir bacağını kurtardım," dedi.

Gözlerimi kırıştıtarak kanlı uzantıya baktım. "Demek yaptın." Kuyruğu titredi; belli ki övgü bekliyordu. Ben de mecbur kaldım. "Bir aslanın bir hayvanı bu kadar çabuk alt ettiğini hiç görmemiştim. Güçlü bir avcı olmalısın."

"Öyleyim," dedi kesin bir ifadeyle. Bacağını bana doğru yaklaştırdı. "Ye. Leş yiyiciler yakında gelecek ve arkadaşların avı korumak için birbirleriyle savaşmakla meşgul olacaklar."

İç çekerek Lok ve Sol'a baktım. İki aptal açıklığın uzak ucunda bir şey hakkında tartışıyorlardı. Lok bakışlarımı yakaladı ve Sol tarafından itilmeden önce bana gülümsedi. Kısa bir süre sonra yumruklar geldi.

"Biliyor musun, şu anda o kadar da aç değilim. Aklımda çok şey var, biliyor musun?"

"Hayır," dedi yanıma gelip oturarak. "Sevgini kazanmak için yarışan iki güçlü erkek ve önünde yemeyi reddettiğin bir yemek var. Başka ne istiyorsun?"

"İnternet bağlantısı, kahve, lanet hayatımı geri almak mı?"

Beni şaşkınlıkla inceledi. "Çok yaşıyorsun, Dory."

"Sorun bu değil," diye inledim, şakaklarımı ovuşturarak. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımı bir yaban hayatı biyoloğu olmak ve kendi başıma bir isim yapmak için çalışarak geçirdim. Her şey planladığım gibi gidiyordu ama şimdi tüm bu sıkı çalışma alevler içinde kaldı. Hepsi de yetersiz finanse edilen bir araştırma departmanı sayesinde, ki bu ironi benim için kayıp değil!

"Sıkıştım! Muhtemelen bir dinazor tarafından yenerek ya da dev boynuzlu bebeklerinden birini dışarı itmeye çalışarak öleceğim çılgın, kötü planlanmış bir gezegende sıkışıp kaldım!" Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı döküldü. Sahip olmam gereken hayatı düşündükçe göğsümde bir sızı hissediyordum.

Ani bir ağırlık yan tarafımı sıkıştırdı ve neredeyse düşüyordum. Toto bana doğru uzandı, rahatlarırken koca kafasını kucağıma doğru salladı. "Dory, Dory, benim sürekli gevezelik eden arkadaşım."

"Ouch."

"Ne olacağı konusunda endişelenmeyi bırakın. Şu anda nerede olduğumuzu düşünün. Şimdiye kadar neler yaptığımızı düşün. Kendine bir isim yapmak istediğini söylüyorsun; peki, kaç insan bir nehir canavarının yanından yüzerek geçti ve hikayeyi anlatmak için yaşadı?"

"Neredeyse ölüyorduk

Toto." "Ne olmuş yani?"

"Ne demek 'ne olmuş yani'? Ben ölmek istemiyorum."

Aslan homurdandı. "Herkes ölür. Bir timsaha yem olmadan önce nehirde son içkini içebilirsin. Yanlış giden bir av seni çiğneyebilir. Ya da belki yelelerinin griye döndüğünü görecektir kadar uzun yaşayan şanslılardan biri olursun. Hayata bir anlam katmak istiyorsanız, tamam, ama belki de o kadar ciddi değildir. bakın; olacaksınız. İki gün doğumundan daha az bir süredir buradayız ve olanlara bir bak. Yarın ölse bile, kimsenin gitmediği yerlere gittik ve çoğu kişinin bir ömür boyu göremeyeceği kadar çok şey gördük. *Eğer* yarını görecektir kadar yaşarsak, harika. Görecektir ve yapacak daha çok şey olacak. Ama şimdilik en azından karnımız tok. Hayatının planı hakkında endişelenmeyi bırak ve benimle güneşlen. Bugün güzel bir gün."

"Ama ben her şeyi hayatımın planına göre yaptım."

Bana sırtıttı. "Öyle mi? Senin için nasıl gidiyor?"

"Harika değil," diye itiraf ettim kulağını kaşıyarak. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Başlangıç olarak, kulağımı kaşımaya devam et. Sonra, bunu olduğu gibi kabul edebilirsin: bir macera. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceğiz."

"Senin kadar rahatsız olmamak için çabalıyorum Toto."

Mutlu bir şekilde sevindi ve okşamama doğru eğildi. "Herkes benim gibi olmak için çabalamalı."

Aslan doğasına uygun olarak Toto'nun kendine güveni hiç eksik değildi. İnsanın hayatını dünyadaki yerinden bu kadar emin bir şekilde yaşamasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım ve kendimi ona biraz imrenirken buldum. Yine de onun rahatlığını bir can simidi gibi çektim.

Ben çocukken, babamın kulübesinde büyük gri bir erkek kedi yaşardı. Onu evcilleştirme girişimlerimin hiçbirini reddeden sidikli, yarı vahşi bir yaratıktı.

O kadar vahşiydi ki kız kardeşlerim ona Catzilla adını verdiler ve yanına yaklaşmayı reddettiler. Kulübeyi farelerden arındırmakta bu kadar etkili olmasaydı, annemin ondan kurtulmakta tereddüt edeceğinden şüpheliyim. Yine de ne zaman üzgün kulübeye gider ve gözyaşlarımı saklardım. Catzilla mutlaka beni bulur, kucağıma tırmanır ve ben artık ağlayamayacak hale gelene kadar orada kalırdı.

Parmaklarımı Toto'nun yelesinde gezdirdim, omuzlarımdaki gerginliği onun nefes alışının rahatlatıcı ritmine bıraktım. "Burada benimle olduğun için mutluyum Toto."

"Tabii ki öylesin. Bariz olanı bir kenara bırakırsak, eğer yemek istemiyorsan, şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Şimdi mi?" Bir an düşündüm. "Giderek artan muz gibi bölünme ihtiyacım bir yana, şu anda sanırım o beceriksiz bölüm başkanını bulup suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. Sonra da ne bileyim, belki gemilerinden birini çalıp beni Dünya'ya geri götürebilecek Google Maps'e eşdeğer bir şey var mı diye bakarım. Cehenneme kadar yolun var. Eğer geri dönmeyi başarırsam, muhtemelen telefonumdaki tüm fotoğraflar için bir servet alırdım. Uzaylılarla ilgili çekebileceğim videolardan bahsetmiyorum bile." Böyle bir keşifle geri dönersem ailemden hiç kimsenin işimi küçümsemesine imkân yoktu. Kimse yapamazdı. Herhangi bir haber kanalında yayınlanacak tek bir video ile onları sonsuza dek susturabilirdim.

Sarhoş edici bir düşünce.

Gerçi düşündükçe bu planın lojistiği daha da berbat bir hal alıyordu. "Kimi kandırıyorum ben? Bırakın çalıntı bir gemiye pilotluk yapmayı, kaçış kapsüllerinden birini nasıl indireceğimi bile çözemedim. Ya da nasıl yakıt ikmali yapacağımı. Uzayda benzin istasyonları var mı?"

Başım düştü. "Hiçbir şey olmasa bile o pislğin suratına bir yumruk atmaya razıyım."

"Ah, intikam. İşte bu dişlerimi geçirebileceğim bir şey. Hadi yapalım şunu."

"Öylece mi?" Kıkırdayarak sordum.

Toto üzerimden yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Neden olmasın? Ondan nefret ediyorsun; kavgacı arkadaşların da muhtemelen öyle. Sana yeni bir hayat planı yapalım derim. Sen teslim ol

Doğanın çağrısına kulak verin ve onlarla çiftleşin," dedi ve savaşılan iki Sankado'yu başıyla işaret etti.

"Aslında onlarla çiftleşmek istemiyorum!" İtiraz ettim.

Bana kayıtsız bir bakış fırlattı. "Dory, bana yalan söyleme. Burnu olan herkes senin kızıştığının kokusunu alabilir."

"İğrenç. Ve saçmalık. İğrenç ve saçmalık. Sırf bu aptal doğum kontrol implantını taktırmak için iğne korkumu yendim ve şimdi de" -durakladım, parmaklarımı Nexplanon'umun olması gereken sol üst kolumda gezdirdim. Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ oradaydı. "." Deriye bastırarak kibrit çöpü şeklindeki küçük implantta herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol ettim. "İmkânı yok."

"Ne şekilde?"

"Oh Mylanta," dedim kıkırdarak. "O salaklar implantımı çıkarmamışlar. Hamile kalamam!"

Toto bana baktı, yüzümü inceledi. "Mutlu musun yoksa üzgün mü? İnsan yüzlerinde bunu söylemek zor."

güldüm, küçük mucizeler için üzerindeki yıldızlara teşekkür ettim. "Mutlu.

Heyecanlandım."

"Güzel." Başını salladı. "O zaman, dediğim gibi, doğanın çağrısına uyarsan, o ekşi kuşu bize araştırma merkezinin nerede olduğunu söylemeye zorlarız ve bölüm başkanının tüylü suratına yumruğu indiririz. Sonra, uzayda benzin istasyonu olup olmadığını öğrenirseniz, bizi eve götürürsünüz. Eğer yoksa, burada kalır ve sonsuza dek mutlu bir şekilde gün batımına doğru kaçarız."

"...Böyle bir hayat planının arkasında durabilirim."

"Öyle mi?" diye sordu tatlı tatlı. ", hadi gidip sana gururunu getirelim."

BÖLÜM 6

BİR ASLANDAN PEP KONUŞMASI ALMAK günümün böyle geçmesini beklemiyordum. Yine de Toto çok mantıklıydı. Muhtemelen eve gidemezdim. Bu *Oz Büyücüsü* değildi ve topuklarımı üç kez birbirine vurmak her şeyi düzeltmeyecekti.

Tabii...

Topuklarım üç kez birbirine vurdu. Ne yazık ki, beni eve götürmek için dönen bir kasırga gelmedi.

Ateş et.

"Tamam Dory, hayatın alevler içinde kaldı. Olur böyle şeyler."

"Neden kendi kendine konuşuyorsun?" Toto sordu. "Ben buradayım."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Dostum, sadece... Kendimi toparlamam için bir saniye verir misin? Bu benim için son derece travmatik bir deneyim oldu."

", iyi, deli gibi görün," diye . "Bakacağım."

Toto gitmek için dönmeden önce yargılayıcı bir yan bakış attı. "Ben biraz kestirmek için mağaraya döneceğim. Arkadaşlarınla işin bittiğinde beni almaya gel."

Artık hamileliğin ağırlığı omuzlarımdan kalktığı için tüm vücudum daha hafif hissediyordu. Neredeyse başım dönüyordu. Gerçi bu sadece serumun beni tedbiri (ve iç çamaşırlarımı) elden bırakmaya ikna etmesi de olabilirdi. Daha önce hissettiğim ağrı giderek büyüyerek kükreyen bir cehenneme dönüşüyordu. Bir saat daha geçseydi muhtemelen dört ayak üstüne düşüp ayın siki için uluyor olacaktım. Yarım yamalak bir uzaylı yetiştirme programına hapsedildiğim için hâlâ bağlanacak durumdaydım. İntikam hala çok şey borçluydu.

Ama en azından yeni erkek arkadaşlarım buna hazır olduğu sürece stres atabilirdim. İçimde küçük bir parça hala

Eve dönmenin bir yolunu bulabilirdim ve bu küçük umuda, hiç başvurmadığı bir iş için mülakata giren vasat bir adamın hayalperest kararlılığıyla tutundum. Eski patronum John için işe yaradıysa, benim için de işe yarayabilirdi. Hiçbir şey olmasa bile, ateşli uzaylı seksiyle dolu eğlenceli bir kaçamağı hak ediyordum.

Kararlılığımı çelikleştirerek ayağa kalktım ve onlara doğru yöneldim. Sol bana döndü ve alanın yarısında bile gözlerindeki altının eriyip lav haline geldiğini hissettim. Damarlarımdaki kan da aynı şekilde karşılık verdi. Önce yavaşça başladı, her adımda daha da yükselen donuk bir kükreme. Sonra karnımda yanan bir ateş gibiydi, umutsuzca ve uluyarak dışarı çıkmaya çalışıyordu ama tenime ulaşamıyordu. Üşüyordum. O kadar üşümüştüm ki ikisinin de sıcaklığına dalıp boğulmak istiyordum.

Göğüslerim ağrıyor, nefes alışım hızlanıyor ve Lok ile Sol'dan başka bir şey düşünemiyordum. Sol ve o seksi kaşları ve uzun, kıvrak vücudu. Lok ve o iri cüssesi. Yutkundum, omuzlarına atlama, onu boynuzlarından yakalama ve utanmaz bir fahişe gibi amımı yüzüne sürme dürtüsüyle savaşmaya çalıştım.

"Dory." Adımla birlikte Sol'un nefesi kesildi. Gözlerini sıkarak kapattı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye .

Lok bir elini adamın omzuna vurdu. "Ah, şimdi ne yaptığına bir bak, Stardust. Zavallı adamı telaşlandırdın. Onu suçladığımdan değil. Eğer güzelliğin benden daha fazla saklansaydı, korkarım seni avlardım."

Bu... muhtemelen beni etmemeliydi. Her neyse, suçu seruma at.

Sol kaşlarını çattı ve onun elini sıktı. "Senin ucuz tavlama cümlelerini duymak istemiyor."

Öyle sayılır.

"Bu kadar tehditkâr olma, Sol. Paylaşabiliriz. Sanat hayranlık uyandırmak içindir, kilit altında tutulmak için değil. Ayrıca-" Lok kıkırdadı ve dar çapkın gözleri beni oracıkta canlı canlı yemekle tehdit etti. Yan tarafıma dokunuşu zarıftı, sanki paha biçilemez bir şeymişim gibi - bir gün önce çalıntı bir uzay kapsülüne iniş yapan garip bir kadın değil. "Daha çok bir sözdü."

Damarlarımdaki ateşe rağmen sözlerine kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Lafı fazla dolandırmıyorsun, değil mi Lok?"

Homurdandı, sonra başparmağıyla alt dudağımda gezindi. "Bazı şeyler acele etmeye değer." Bakışları tekrar bana dönmeden önce dudaklarıma kaydı. "Daha önce ağzını benimkine bastırдыңın o şeyi tekrar yapmak istiyorum."

"Son kez söylüyorum Lok, onu çimlere gömüp kızıştıramazsın, o yüzden ellerini kaybetmeden önce çek üzerinden." Sol Lok'u uzaklaştırdı.

Dudağımı ısırdım, Toto'nun moral konuşmasını kafamda tekrarlayarak cesaretimi topladım ve konuşmaya başladım. Sesim gergindi, ancak fısıltıyı geçiyordu. "Aslında, eğer böyle bir seçenek varsa, çimlere gömülmek istiyorum."

Küstahça sözlerim karşısında yer yarılıp beni yutmadığında, cesaretimin bir kısmı geri geldi. "Beni yanlış anlama, bu durumda yanlış olan milyarlarca şey var. Ama biliyorum ki bu serum her ne yaptıysa... biraz deliren tek kişi ben değilim."

Stajyer söze girdi. "Sankado Nexus serumu, Sankado türlerinde nörosinaptik uyum merkezi adı verilen belirli bir beyin bölgesini hedef alarak çalışır. Sinirsel reseptörleri uyararak yoğun bağlanma ve duygusal bağlantıları tetikleyen nörokimyasallar ve nanobotlar içerir. Bu süreç, aşırı stresin etkilerini kopyalayarak bireyler arasında kalıcı bir çiftleşme bağı kurar. Ayrıca, Sankado bağlama işlemi erkekte büyüme hormonu üretimini artırarak iyileşmenin hızlanmasına, fiziksel gelişime ve boyut ve gücün artmasına neden olur. Eş zamanlı olarak, serumun bileşimi-"

"TEŞEKKÜRLER, İNTERN," dedim. Yüzüm kızardı; birden T. rex tarafından yenme fikri o kadar da kötü görünmemeye başladı. "Biliyor musunuz? Bu çok aptalca." Uzaklaşmak için döndüm.

Bir anda Sol beni boğazımdan yakaladı, kendi etrafında döndürdü ve dudaklarımı bir öpücükle yuttu. Dokunuşu heyecan vericiydi, daha önce gördüğüm kısıtlamalardan tamamen . Açlığı hissediliyordu, vahşi ve akıl almaz derecede vahşiydi.

Daha fazla dokunması için adeta yalvarırcasına inledim ve o da bu fırsatı kullanarak dilini benimkine doladı. Dokusu beklediğimden daha sertti, üstünü kaplayan çıkıntılar vardı. İşte o anda hayatımın rüyasının o dilin klitorisimde olması olduğunu fark ettim.

Lok arkamdan homurdanarak beni ürpertti. İri bedeninin sırtıma yaslandığını, parmaklarının pantolonumun kemerini karıştırdığını hissettim. Saçlarımı geriye doğru çekip dilini boynumda gezdirdiğinde içimden bir inilti kaçtı. Sabırsızlıkla pantolonumu kurcaladım, onu çıkarmak ve ellerini her şekilde üzerimde hissetmek için çıldırıyordum.

Lok dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirip kulağıma fısıldarken inledim. "Dizlerinin üzerine çök, Stardust."

Kalan feminizmimin bir zerresine bile sahipmiş gibi davranamadan dizlerim yere çarptı. Yeni pozisyonum beni Sol'un pantolonundaki şişkinlikle göz hizasına getirdi. Bir parçam onu kızdırmak istiyordu. Parmaklarımı kalçalarında gezdirmek, sadece bana ihtiyaç duyduğu yerlere dokunmak istiyordu. Geri kalan yanımda ise ona dokunmak zorundaydı; onu tatmalıyım ve bu hemen şimdi olmalıydı.

Burnumu ona gömdüm ve derin bir nefes aldım, dudaklarımı çıkıntısının üzerine kapattım ve emdim.

Sol nefes nefese kaldı, dizleri titriyordu, sonra saçlarımı avuçladı. Çekerek beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Hafif acı meme uçlarımı sertleştirdi. Onları okşamak için uzandım ama Lok ellerimi yolumdan çekip yerine kendi ellerini koydu. Tepe noktalarıyla oynarken gözlerim bir iniltiyle kapandı. Büyük bir eli boğazıma dayandı ve başımı yerinde kilitli tuttu. "Odaklan Stardust, seninle konuşuyor."

Sol, ne demek istediğini vurgulamak istercesine, ben ona dönüp bakana kadar bir kez daha sertçe çekiştirdi. "Bana bunu istediğini söylemeni istiyorum," diye hırladı. "Söyle ve eğer söylersen işimiz bitene kadar durmayacağımı bil."

"Evet," diye homurdandım, külotumdaki yeni nehre ne isim vereceğimi düşünüyordum. "Eğer biriniz yakında klitorisimi yalamaya başlamazsa, isyan edeceğim."

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı ve alt dudağına hafifçe batan keskin köpek dişlerini ortaya çıkardı. Ama cevap veren Lok oldu: "Aferin kızıma."

Lok elini vücudumdan aşağı kaydırды, cinsel organımı avuçlamak için yukarı gelmeden önce uyluğumun kalın genişliğini keşfetti. "Onu bekletme güzelim," dedi tembelce, şakağımı öperek. "Dudaklarının onun sikinin etrafında ne kadar güzel göründüğünü görmeme izin ver."

Hevesli eller pantolonunun siyah askılarını çekiştiriyor, altındaki kabarık siki görünce şehvet beni deliliğe sürüklüyordu. Tabanı genişçe açılmış, bir deri kıvrımıyla son buluyordu. Nefes nefese, elimi onun çevresine sardım ve parmaklarımın dokunmadığını fark ettim. Kendimi asla bir beden kraliçesi olarak görmemiştim ama bazı şeyler bir kızı mutlu ediyordu. Sıkıca kavradım, tabanındaki çıkıntıyı emmeden önce dilimi uzunluğunun alt kısmını kaplayan çıkıntılar boyunca gezdirdim.

"Ah! Evet. , aynen , " diye inledi Sol.

"Mmm, şu bak, güzelim. Daha yeni başladın ve şimdiden onu dokunuşunun altında inletiyorsun." Lok'un övgüleriyle beslenen parmaklarım Sol'un çevresine daha sıkı sarıldı, şehvet ve özlem beni canlı canlı yemekle tehdit ediyordu. "Başparmağını ucuna bastır ve dilini tabanından tepesine doğru gezdir. Nasıl titrediğini görüyor musun? Ona karşı çok iyisin, değil mi?"

Tacının yarığındaki boncuğu yaladım, dilimin baş döndürücü tadıyla neredeyse orgazm oluyordum. Sol'un nefesi kesildi, parmakları saçlarımda sıkılaştı ve onu daha fazla içime çekmek için başımı yönlendirdi. Dilim, alabildiğim kadarını almadan önce tacının geniş çıkıntısının üzerinde dolaştı. Titredi, horozunun üstünü ve altını kaplayan çıkıntılar alevlendi ve boğulmama neden oldu. Öksürerek geri çekildim.

"Aç, boğazını sikmeme izin ver. Lütfen." Çenemi tutarak başparmağıyla ağzımı kancaya takılmış bir balık gibi açtı. Sikini içeri soktu, her bir çıkıntıyı gergin dudaklarımdan yavaşça geçirdi. Çok fazla gelmeden hemen önce geri çekildi, dudaklarıma çarpmadan önce bizi birleştiren tükürük ipine hayran kaldı. İnleyerek tekrar içeri girdi. "İşte bu kadar. Ne kadar güzel bir pisliksin sen."

Lok'un parmakları amımın hemen içine daldı ve beni titretti. "Klitorisin nerede, Stardust? Göster bana."

Elini tuttum ve şişmiş tomurcuğa doğru götürdüm. Sadece başparmağının fırçası bile yıldızlar görmemi sağladı ve yarağımın etrafında haykırdım.

Boğazımı. Klitorisimin etrafında dönmeden önce kalın parmaklarını kıvrımlarıma doğru kaydırarak devraldı. Kalçalarım sarsıldı, serbest kalmak için çaresizdim.

"Ahh, işte kadınının ihtiyacı olan şey bu." Lok yüzümdeki tüyleri fırçaladı, kuyruğu iç uyluğuma sürtünürken eğildi. "Dil istediğini biliyorum ama eşimizi o kadar iyi kabul ediyorsun ki seni şımartmaktan kendimi alamıyorum."

"Bizim mi?" Sol
homurdandı. "Zorluk
çıkarma."

Lok'un kuyruğunun ucu kıvrımlarıma değdi ve onu tutup klitorisimin üzerine yerleştirdi. Şakağıma bir öpücük kondurarak parmaklarıyla dudaklarımı araladı ve kuyruğunun ucunu güvenli bir şekilde yerine yerleştirdi.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Kuyruğunun ucu bedenime yapışıp ruhumu emdikten sonra bunu söylemek zordu. Vücudum sarsılmadan önce Sol'u ağızımdan iterek çığlık attım. Şeytanın kendisi tarafından yaratılmış olan o lanet kuyruk klitorisimi emmeye devam etti ve ben yaşayan hiçbir insanın çıkarmaması gereken sesler çıkarana kadar kendinden geçmeyi uzattı. Ellerim onu çekmeye çalıştı; kalçalarım "Siktir git, hızlı yaşa, genç öl" dedi ve can havliyle etrafına kenetlendi.

"Siktir, Lok, yapamam!" Hıçkırarak ağladım, ona karşı çaresizce sürtündüm.

Bir elini kalçama doladı ve beni sırtüstü çevirerek başımı kollarının arasına aldı, ta ki sadece onu tanıyana kadar. "Oh, güzelim, sana başka seçenek bırakmayacağım. Onu daha önce duymadın mı? İşimiz bitene kadar rahat edemeyeceksin." Aletinin başı ağlayan amıma sürtündü. Aşağı uzandı ve kalın ucunu içime soktu, her çıkıntısını hissedinceye kadar ağrıyan etimi onun için zorladı.

"Seni ne kadar çok kırmak istediğimi anlıyor musun? Çaresiz olmanı istiyorum, muhtaç olmanı istiyorum, o kadar iyi kullanılmanı istiyorum ki gökten kimin için düştüğünden asla şüphe duymayacaksın." Lok beni yerin dibine sokarken klitorisime baskı yapmaya devam etti. Yine boşaldım. Ben kasılırken çığlığımı yuttu, kalın sikini yavaşça uysal bedenime itti.

"Kahretsin," diye fısıldadım, üçüncü bir orgazmı engellemek için çimleri tırmalıyordum.

"Gel buraya," diye hırladı, parmaklarını kalçalarımaya geçirerek. "Benden istediğin bu değil miydi? Seni çimenlerin içine atmamı? Al beni, güzelim. Eşinin ne kadar sadık olduğunu gör."

Titriyor, ağlıyor ve bir şekilde tekrar boşalıyordum, bacaklarımı uzaylının etrafına sardım ve canımı kurtarmak için ona tutundum. Bir iniltiyle yere çöktü, içimde onun adını haykırmama neden olan derin bir şeye süründü.

Bizi yuvarlayıp beni kaldırarak sikinin üzerinde zıplatırken dünya dönüyordu. Sol deliğime tükürmeden önce güçlü eller kış yanaklarımı ayırmaya geldi. İlk parmak tam oturmuştu ve altımdaki adam zevk dalgaları arasında dikkatimi dağıtmamı sağladı. "Kahretsin, bu delik çok dar," diye nefes nefese kaldı Sol. Kışma soğuk bir şey döküldü ve Sol'un mavi bir sıvı şişesini boşalttığını görmek için arkama baktım. Dokunduğu yerde tenim karıncalandı. Bir kısmını parmaklarına topladı ve yavaşça içimde gezdirdi. Karıncalanma hissi yerini zevke bıraktığında inledim. "İşte böyle, bırak yağ seni benim için gevşetsin. Ben seninle ilgileneceğim."

Bedenim gevşedi ve elimde olmadan ona doğru itmeye başladım. Geri çekildi ve sikini kullanarak soğutucu sıvının bir kısmını kışma akıttı. Şişeyi bir kenara fırlatarak bir iniltiyle içime girdi. Anal yapmayı denemekten her zaman korkmuş olan küçük parçam, her ikisine karşı duyduğum sarsılmaz açgözlülük tarafından derhal yere serildi. İkisine de içimde ihtiyacım vardı. Üçümüz de rüzgârda titreyen çıgıklardan başka bir şeye dönüşmeyene kadar onlardan almam ve almam gerekiyordu.

Lok'un göğüslerimi okşamak için harcadığı zamanın tadını çıkararak inledim. Dolgun dudakları kahverengi meme ucunu ağzının içinde daire içine aldı, dili tomurcuk acı verici bir şekilde sertleşene kadar etrafında döndü. Diğerini de ısırdı ve beni nefessiz bıraktı.

Sol beni boğazımdan yakalayıp sırtım kavislenene kadar kendine doğru çekince ses kısa kesildi. "Buna bayılıyorsun, değil mi?" Kıkırdadı. "Ben de seni ondan korumam gerektiğini düşünüyordum. Şimdi anlıyorum, tehlikede olan biziz, değil mi Dory?"

Cevap olarak sadece inledim.

Homurdanarak cevap verdi ve beni siki boyunca yönlendirdi. Her şey çok fazlaydı, çok doluydu, ancak bu beni her seferinde kalçalarımı onun itişleriyle yuvarlamaktan alıkoymadı, horozunu kışımın derinliklerine doğru çalıştırdı.

"Evet," diye nefes aldı Lok. "Kendine bir bak güzelim, bizi çok iyi karşılıyorsun."

Sol'un dişleri boynuma sürtündü, kulağımı ısırmadan önce kenar boyunca uzanan damarla alay etti. "Siktir, çok iyi hissediyorsun. Çok istekli, çok itaatkâr." İtişlerini Lok'u dengelemek için değiştirdi ve beynimi yörüngeye gönderdi. "Evet... adım söyle. Şimdi!"

İtiraz etmeyi bile düşünmeden dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. "Sol!"

"Yukarıdaki yıldızlar, sanki benim için yaratılmışsınız gibi hissediyorum."

Sert itişler döndü

agresif bir şekilde vurmaya başladı.

"Kullan beni," diye yalvardım. "Kullan beni." Bu çok fazlaydı; her şeydi; ikisiyle de evlenmek ve onları öldürmek istiyordum. Bana karşı sıkışan kuyruğu yakaladım ve derin bir vuruş beni iki uzaylının arasına sıkıştırırken çığlık atarak yere yığıldım.

Altımda Lok'un nefesi kesildi ve sikiinin tabanının seğirdiğini hissettim. Şişti, klitorisime baskı yaptı ve açgözlülükle ona karşı topraklandım. "Siktir," diye nefes nefese kaldı. Lok parmaklarını kalçalarıma geçirerek beni ona doğru salladı. Titriyordu, gözlerimin içine çılgınca bir yalvarışla bakıyordu. "Lütfen Stardust, seni düğümlemem gerek."

Neye ihtiyacım var? Bu uzaylılar beni aptal yerine koymuş olmalı, çünkü beni düğümlemek istediğine yemin edebilirim.

Düğüm.

Kurt gibi mi? Aklımda bir sürü soru vardı. Toynakları nedeniyle otçullardan türemiş olabileceklerini düşündüm; bir otçul neden bir düğüm geliştirsin ki? Köpekgiller miydi? Dişleri vardı ama Sol'u sadece bisküvi yerken gördüm. Bu beni delirtecekti.

Ne demek istediğini sormadan Sol kalçalarını eğdi. Yeni pozisyon onu içimde daha da derinleştirdi. Dizlerim titriyordu. Lok'un nefesi kesildi ve dudağını ısırp gözlerini sıkarak kapattı. "Lütfen," diye yalvardı.

Altımda titreyen, serbest bırakılmam için bana yalvaran böylesine büyük bir adamın görüntüsü bağımlılık yapmanın ötesindeydi. Sabah olduğunda bunun lojistiği hakkında milyonlarca soru sorulacaktı. Şu anda daha az sikimde olamazdı. "Evet," dedim elimi saçlarının arasına daldırarak. "İkiniz de yapabilirsiniz, umurumda değil. Sadece bana dokunmayı bırakmayın."

Sol haykırdı, horozunun tabanının da şişmeye başladığını hissetmeden önce itişlerini beceriksizce yaptı. Lok beni öpmeden önce bir eli saçlarımı kavradı. Amım onun etrafında gerildi, neredeyse acı verici bir şekilde onun genişliğini karşılamak için zorlanıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Evet, aynen böyle içime gir." Oluşan beyaz-sıcak zevk, dışarı çıkmak için çaresiz vahşi bir hayvan gibi içimi parçaladı. Hayatımda hiç bu kadar dolu olmamıştım, yine de lanet olsun, aklımdaki tek düşünce *Daha Fazlasıydı! Lütfen, durma. Daha fazla sik beni!*

Sol'un sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Benimle gel, Dory. Kırıldığını hissetmeme izin ver."

Son bir doruğa doğru titredim, sıcak tohum iplerinin her iki deliğimi de doldurduğunu hissettim. Lok'un üstüne yığılmadan önce boğuk bir ses çıkardım, o tembelce kalçalarını sallarken amım onun düğümünün etrafında çırpınıyordu. Sol arkamda titreyerek rahatlatıcı parmaklarını sırtımda gezdirdi. Üstüme uzanmadan önce omzumu öptü.

Arkamızdan belli belirsiz bir yazı sesi geliyordu. Başımı eğdiğimde stajyerin küçük bir ekrana tıkladığını gördüm. Bir düğmeye basıp ekranın mutlu bir çınlamayla yeşile dönmesini sağlamadan önce önündeki havayı blok metin satırları dolduruyordu.

Parlak bir şekilde gülümseyerek ekranı kaldırdı. "Bu mükemmel bir veriydi!"

Ağzım açık kaldı. "Ne... Bunca zamandır izliyor muydun?"

"Tabii ki!" Yüzen ekran üçümüzün sarmaş dolaş olduğu bir videoya dönüştü. "Bu bir insan ve Sankado'nun kaydedilen ilk çiftleşmesi. Karargâh bunu önemli bir eğitim malzemesi olarak kullanmak isteyecektir. Bu arada Sol, arkana yaslanır mısın? Düğümünün onun anüsüne nasıl oturduğunu net bir şekilde görmek istiyorum. Bunu planlamamıştık."

"Hmm?" Sol ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra, beni dehşete düşüren bir şekilde, kendisinden istenileni yaptı.

"Hayır, onu dinleme!" Onu öne doğru çekerek tersledim. "Ne var biliyor musun? Bırak beni." Göğsünü ittim ama yerinden kıınıldamadı. Hayal kırıklığına uğrayarak stajyere ters ters baktım. "Sen!"

"Ben mi?"

"O videoyu hemen sil!"

"Ama veriler!" diye bağırdı, kanadındaki belirli bir tüye tutunarak. Ekran kaybolmadan önce titredi.

"Verilerini sikeyim," diye homurdandım. "Uzaylı seks kasetimi bir eğitim modülü olarak kullanmayacaksın. Sil onu." Sol'u bir kez daha ittim ama yanıt olarak sadece homurdandı. "İner misin?" diye bağırdım.

"Yapamaz." Lok cevap verdi. Kalçalarını kaldırdı ve düğümünü iç duvarlarıma sürttü. "Korkarım şimdilik böyle sıkışıp kaldık, güzelim."

"Bu gerçekleşiyor olamaz."

Sol başını omzuma yasladı. "Erkeklerinizin düğümleri yok mu?" "Hayır!"

Kıkırdadı ve "O zaman neden evet dedin?" diye sordu.

Utanç yanaklarımı ısıttı. "Ben... Önemli değil. Daha ne kadar böyle kalacağız?"

Stajyer cevap vermeden önce tüylerinden birine baktı. "Verilerim doğruysa, yaklaşık on Dünya dakikası olmalı."

"Harika." İçimi çektim. "Ne yani, hepimiz burada öylece yatacak mıyız?"

Lok kıkırdadı ve sıcak ellerini kalçalarımda gezdirdi. "Anladığım kadarıyla pek sarılmayı sevmiyorsun?"

"Korkarım bunun için zamanımız yok," dedi Sol. "var."

Bakışlarını ağaç çizgisine kadar takip ettim. Hafif bir hışırtı sesi kulaklarıma ulaştı, ormanın durgunluğunda zar zor duyuluyordu. Sonra onları gördüm. "Oh harika. Sadece bir çift parlayan sarı göz. Tam da beklediğim şey." Orman sarı renkle aydınlandı. "Mükemmel. Evdekiler, endişelenmeyin. Daha fazla göz eklediler!"

"Kiminle konuşuyorsun?" Lok sordu.

"Bu saçma sapan yıldızlar arası reality şovun kameramanı öyle."

Ormandaki yaratıklardan biri gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. açıklıkta titreşti. Çok geçmeden arkadaşları da klik, trıl ve tıslama seslerinin karışımıyla karşılık vererek ağaçların arasında yankılanan ürkütücü bir senfoni yarattı.

BÖLÜM 7

"**DAHA HIZLI KOŞ!**" BAĞIRDIM. Ayağım bir velociraptorun boynuna çarptı ve köpek büyüklüğündeki canavar bir ağaca çarptı. Arkasındakiler, Lok'a yetişmek için üstün hızlarını kullanarak düşen yoldaşlarının üzerinden atladılar.

Büyük Sankado Sol'u ve beni daha yukarı kaydırды, içimde hala sıkıca takılı olan düğümü zorladı. Serbest kalmadığımda küfretti ve koşmaya devam etti. "Yapamıyorum!"

Öndeki yırtıcı tıslayarak keskin dişlerini gösterdi. Sol onu bir ateş topuyla besledi ve kanı kalan üçünü kırmızıya boyamadan önce çılgılığının kısa kesilmesine neden oldu. Yılmadılar, peşimizden ateş ettiler.

Lok boyalı kayaya doğru koştu, belirli bir adım taşaklarına sertçe çarpmama neden olduğunda irkildi. "Özür dilerim," dedim.

Bir yırtıcı kuş kuyruk tüylerinden birini ısırdığında Stajyer çığlık atarak çırpındı. Küçük kuş Lok'un saçlarına yapışmış, umutsuzca tutunmaya çalışıyordu. "Ne yapacağız?"

"Senin ışın silahın falan yok mu?" Ben sordum. "Vur onları!" "Bunun için yetkim olduğunu mu sanıyorsun? Sana söyledim, ben sadece bir stajyerim!"

"İkiniz de kapatın. Konsantre olmaya çalışıyorum," diye homurdandı Sol. Vücudu hararetli bir şekilde ısındı ve sıcaklığın kıcıma yayılmasına neden oldu. Doymak bilmeyen aptal bedenim bu dokunuştan zevk aldı ve Lok'un kulağına inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Takipçilerimize doğru bir ateş topu fırlatıldı. Ama ortadaki alçalarak saldırıdan kurtuldu. Bir diğeri kendini bize doğru fırlattı ve Lok'un kalçasını ısırdı. Bağırды, kendini toparlayamadan neredeyse düşüyordu. Yırtıcı kuşun yan tarafına tekme attım ama yerinden kımıldamadı. Onun yerine, darbelerimden korunmak için gözlerini kapattı. Uzun pençesi kalktı, Lok'un yan tarafını deşmeye hazırды.

Ayağını yakaladım, uzun pençesi bileğimin arkasına battığında küfrettim. Acıyı görmezden gelerek, eklemi patlayana kadar ayağını büküm. Yırtıcı kuş ılık atarak Lok'a tutunmayı bıraktı. Bıraktım ve sürü arkadaşına çarpmasına izin verdim.

Sol kalanını da patlattı. Bacağı havaya uçtu ve canavar acı dolu bir feryatla yere yığıldı. Ayağı kalkmaya çalışan iki yırtıcı kuşa ateş etti ama Lok boyalı kayanın üzerine atladığında ateşi yanlışlıkla ateşledi. Ağır ağır nefes alarak kışının üzerine düştü. "Sol, sonuncunun icabına bak," diye nefes nefese kaldı.

Sol elini kaldırdı ve bize doğru gelen yırtıcı kuşa nişan aldı. Kıvılcımlar avucunun üzerinde dans ettikten sonra işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

"Kahretsin," diye homurdandı Lok.

"Bok mu?" Ben de papağan gibi tekrarlardım. "Neden bok? Ne oluyor?"

Ateş saçlı Sankado elini tekrar uzattı ama aynı sonuçla karşılaştı. "Ateşim bitti."

"Sırf Stardust'a yardım ettiğim için beni yakmaya çalışmakla bu kadar zaman harcamamış olsaydın böyle olmazdın," diye alay etti Lok.

Sol kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine belindeki kemerden bir bıçak çıkardı. Velociraptor kayanın üzerine atlamaya çalıştı ama başaramadı. Keskin pençeleri korkunç bir ılık atarak taşı tırmaladı. Yaratık tısladı, sonra etrafına bakındı ve kayanın arka tarafına, daha küçük kayaların zıplamak için kullanılabileceğı yere doğru koştu. Bize doğru dönmeden önce ilkinin üzerine sıçradı ve saldırmaya hazır bir kedi gibi yalpaladı. Bir ılık atarak sıçradı, uzun pençesini uzatmıştı.

ılık attım ve gözlerimi kapattım. Bir hırıltı kulaklarımı tırmaladı, ardından mide bulandırıcı bir ıtırıtı geldi. Gözümü açtığımda Toto'nun yanımda durduğunu gördüm, ölü yırtıcı kuş çenesinde sıkıca kenetlenmişti.

"Oh, Toto, şükürler olsun. Öleceğimizi sanmıştım. Çok teşekkür ederim," dedim.

Aslan övgülerin altında yaltaklandı ve avını dramatik bir şekilde kayadan aşağı attı. "Bu bir şey değildi. Bir keresinde bir oturuşta dört sırtlan öldürmüştüm. Bu kambur leş yiyiciler her zaman sayılarının onları yenilmez yaptığını düşünürler. Sadece mağaranın yarısına kadar ılıklarını duyabildiğim için mutlu ol."

"Üç tane öldürdüm," diye homurdandı Sol. "İki," diye yanıtladı Toto.

"Hayır, o-"

"İki. Bacağından vurduğun kişi ölmedi." Toto sırttı, inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu. "Merak etme, senin için aldım."

Sol arkamda gerilmiş, aslana bakıyordu. Omzunu okşadım. "Hanımlar, lütfen. İkiniz de güzelsiniz ve bir şeyleri öldürmekte gerçekten iyisiniz. Artık rahatlayabilir miyiz?"

"Doğru, özür dilerim," dedi Sol.

Toto başını eğdi, pişman görünüyordu. "Elbette. Çocukça davranıyorduk." Bakışlarını kaldırdı, ağzının bir köşesi sırtarak kalktı. "Yine de daha iyiyim."

"Tanrı aşkına," dedim ve Lok'a karşı bir deneme kaldırışı yaptım. Sıkıştığımı hissetmediğimde kendimi ondan çektim, onun ve Sol'un siklerinin içimden kaymasına izin verdim. Tanrım, ne karmaşa ama. Sıcak bir duş ve şeker masajı için sol mememi verirdim. Burnumun kemerini sıktım, hayal kırıklıklarımı gökyüzüne haykırmak yerine ondan geriye doğru saymak için elimden geleni yaptım. "Pekâlâ, Stajyer," diye başladım, bir elimi kalçama koyarak. "Araştırma merkezi nerede? Bu gezegende bir yerde olduğunu varsayıyorum, değil mi? Yoksa siz orada yörüngede misiniz?"

Küçük Biwban doğrulup başını çevirerek etrafı taradı. "Olamaz, yerdeki bir tesis bir uzay istasyonundan çok daha uygun maliyetli. Bakalım, Gullbaton geçidinden uçtum, yani, ah!" Tüyleri pufladı ve sonra ayağa fırlayıp uzaktaki bir dağ sırtını işaret etti. "Şu dağların arasındaki vadide."

"Tamam." Kayadan aşağı inmeden önce Sol ve Lok'bir bakış attım. "Güle güle o zaman."

"Ne, nereye gidiyorsun?" Sol sordu.

"Kıyafetlerimi alıp araştırma merkezine gideceğim," dedim. "Başka nereye?" Dört ayağımın üzerine çöktüm ve yüzüstü düşmeden bir sonraki kayaya ulaşmaya çalıştım. "O lanet bölüm başkanının kışına iyi bir tekme atılması gerekiyor ve ben ona bunu yapacağım." Ayağım sadece birkaç santim kısaydı. I

Ayağa kalktım, kollarımı sallayıp zıplamadan önce derin bir nefes aldım. Lok beni kolumdan yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. "Hey!"

Beni yere indirmeden önce kayadan atladı. "Oh," dedim, üzerimin tozunu alırken. "Teşekkür ederim."

Selam vermeden önce bana doğru sırtıttı. "Hizmetinizdeyim. Yolu göster Stardust. Eğer acele edersek, birkaç gün içinde oraya varabiliriz."

Atılmış giysi yığınının doğru ilerledik ve hızla giyindik. "Sen de mi geliyorsun?"

Lok bacağını pantolonunun içine sokarken bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Elbette geliyorum. Güzel dostumu kendi başının çaresine bakması için bırakacağımı mı sandın?"

Tek söyleyebildiğim "Oh" oldu. Tek gecelik bir ilişkiden daha uzun bir şey yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Bir yıl önce beni aldatan eski sevgilimden ayrıldıktan sonra erkeklere ve onların yalanlarına pek ilgi duymaz olmuştum. İyi bir kaçamağın ötesinde yani.

"Şu garip serum eşi bağı gerçekten denemek istiyor musun? Bunu biraz olsun sistemimizden çıkardığımıza göre artık iyiyim." Ona bir ağaç gibi tırmanma ihtiyacı hâlâ aklımın bir köşesinde gizleniyordu ama en azından şimdilik tatmin olmuş hissediyordum.

Güldü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki çok komik bir şey söylemişim gibi bana baktı. "O 'garip serum eşi bağı' Zhali'mi tetikledi. Nasıl olduğu umurumda değil. Yıldızlar açıldı ve bana kendime ait muhteşem bir kadın vermeyi uygun gördü. Bana yapıştın kaldın, Dory."

"Peki Zhali şimdi ne oldu?" diye sordum.

Sol giyinmeyi bitirdi ve tozunu aldı. "Zhali hepimizin içinde kutsal eşimizi seçen bir çağrıdır. Normalde sadece tanrıların sınavıyla yüzleşmeye ve ana dünyamızın kutsal dağına tırmanmaya istekli olanlar tarafından tetiklenebilir. Eğer dağın zirvesine ulaşmayı başarırsanız, tanrılar Zhali'nizin kilidini açacak ve bu da en cılız adamları bile vahşi savaşçılara dönüştürebilecek."

"Bu ikinizin de geçirdiği fiziksel değişimi açıklıyor. Ama bunun eş bağıyla ne alakası var?"

"Ah, ama en iyi kısmı da bu." Lok sırttı. Bir kolunu omuzlarıma attı ve beni kendine çekti. "Gördüğün gibi, kutsal dağa tırmanan ilk Sankado bunu sadece aşkını kurtarmak için yaptı. Rivayete göre, dünya henüz yeniyken, Gravara ve Lythron adındaki iki aşık, bir Voidhowler sürüsü tarafından saldırıya uğramış. Gravara ağır yaralanmış. Lythron, eşini ölümün kapısında görmenin verdiği kederle, Gravara sırtına bağılyken kutsal dağa tırmanmış ve aşkını kurtarmaları için tanrılara yalvarmış. Ondan önce hiç kimse zirveye ulaşamamıştı. Onun azminden etkilenen tanrılar Gravara'yı iyileştirmekle kalmadılar, ona Zhali armağanını da verdiler."

Lok durakladı, sonra ellerimi ellerinin arasına aldı. Şakacı gülümsemesi kayboldu. Konuşurken gözlerimi aradı, sanki onların ardındaki dünyanın sırlarını bulmaya çalışıyormuş gibi. "Zhali seni bu ve bundan sonraki hayatında seninle birlikte yürümesi gereken kişiye bağlar ve onu her şeyden çok koruman için sana güç verir. Dünyamız yandığında, eşimi bulma şansımın da onunla birlikte yok olduğunu düşündüm. Sonra geminin gökyüzünden düştüğünü gördüm ve içimden bir ses gelip seni bulmam gerektiğini söyledi. İşgüzar uzaylılar yüzünden olsa bile umurumda değil. Şu andan itibaren, sen nereye yürürsen, ben de onu takip edeceğim."

"I..." Boğazım düğümlendi. Bir ter damlası alnımdan kayarak yüzümden aşağı indi. *Kutsal uzaylı tanrılar çöpçatanlık servisi. Bir kıza bu kadar yüklenmek*. "Gerçekten senin Zhali eşin olduğumdan emin misin? Aynı türden bile değiliz. Bu sadece bir tesadüf olabilir."

"Tabii ki gerçek bir bağ değil," diye alay etti Sol. "Tanrılardan gelen eski bir ayini alıp bir serumun içine koyamazsın."

Stajyer, "Eğer beyindeki kimyasal bir reaksiyondan kaynaklanıyorsa olabilir," dedi. Ekranını açtı ve bir petri kabında dans eden DNA iplikçiklerine benzeyen şeyleri gösterdi. "Eş seçme kısmında kimin kiminle uyumlu olacağını bulmak için biraz tahmin yürütmek gerekti, ancak algoritmamız istenen tepkiyi tetiklemede yüzde 96'lık bir başarı oranı gösterdi. Rakamların üzerinden geçmemi ister misiniz?"

Sol öldürücü görünüyordu. Stajyerin ekranını uzaklaştırmak için Lok'un elinden bir elimi kurtardım. "Şimdi bunun zamanı değil," diye fısıldadım.

Ateş saçlı Sankado'nun kuyruğundan dumanlar yükseliyordu. "Ne tür testler yapıldığı umurumda değil. Siz aptallar bizi yakalamadan önce hangimizin dışı olduğunu kontrol etme zahmetine bile girmediniz. Sizden gelen hiçbir şeye güvenmem mümkün değil. Bildiğimiz kadarıyla, bu serum bir hafta dolmadan etkisini yitirebilir."

"Güzel." Lok konuştu. Sol'a cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve beni kendine çekti. "Eğer onunla ilgilenmiyorsan, o zaman ben Stardust'ın biricigi olacağım. Sen yoluna git, ben de onu araştırma merkezine götüreyim."

"Sanki kadınımı bir Roamcrest'e emanet edecekmişim gibi," diye homurdandı Sol. Lok kaşlarını kaldırdı ve konuşurken sesi alaycı bir ton aldı. " 'Benim' mi? Biwban'ın serumuna güvenmeyeceğini ."

"Ona güvenmediğimi söyledim. Onu sana teslim edeceğimden değil. Emin olana kadar yanımdan ayrılmayacak. Şimdilik onu Druid Onchu'ya götüreceğiz. O bizim Zhali'mize ulaşip gerçek olup olmadığını anlayabilir."

"Onu düşman topraklarına götürmene izin vermemi mi bekliyorsun? Akrobalarının beni görür görmez ezip geçmeyeceğini kim söyleyebilir? Hayır. Druid'inin bana önümde ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Git Zhali'ni kendin test et. Stardust ve benim araştırma merkezinde bir randevumuz var. Şimdi bize izin verirsiniz."

Uzaklaşmak için döndü ama Sol onu omzundan yakaladı ve geri döndürdü. "Bekle-"

"HAYIR!" Kollarımı kaldırarak Lok'un elinden kurtuldum ve ikisinden de uzaklaştım. "Tartışmalarınızı bir saniye daha dinlemeyeceğim. Bu gün zaten yeterince garip geçti. Ben araştırma merkezine gidiyorum."

"Ama-"

"BUTS YOK! Ben gidiyorum. İkinizle ya da ikinizsiz. Lok." Bakışlarım altında daha dik duran iri yarı Sankado'ya doğru döndüm.

"Evet?"

"Zhali hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama seninle yeni tanıştığımı biliyorum. Kendi gezegenimde ruh bağı gibi bir şey yok, bu yüzden yakın zamanda benden ölümsüz aşk itirafları beklemeyin. Ama denemeye hazırım. Çünkü bu serumla başka seçeneğim olup olmadığından emin değilim."

Stajyer kesin bir ifadeyle, "Yok," dedi.

Onu görmezden gelmeyi tercih ederek başımı salladım. "Bununla çalışabilir misin?" Lok kocaman gülümsedi. "Kesinlikle."

Başımı sallayarak dikkatimi Sol'a çevirdim. "Benim kararım kesin, ama sen de bize katılabilirsin."

Dişlerini sıktı, gözleri Lok ve benim aramda gidip geliyordu. Belli ki her küçük şey hakkında tartışmak için duyduğu korkunç ihtiyaca karşı koymaya çalışıyordu. Bir süre sonra adam yenilgiyi kabul etmeye karar vermiş olmalı ki nefesini bıraktı. "Peki. Senin yöntemi deneyeceğiz."

"Güzel." Ellerimi birbirine kenetledim ve gülümsedim. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, Stajyer, yolu göster."

"Doğru." Stajyer uçarak Lok'un omzuna yaslandı ve ufku kaplayan dağları işaret etti. "Hadi gidelim o zaman."

Lok, "Bu grup beni bir yük hayvanı olarak kullanmakta fazlasıyla rahat," dedi. Kaşlarını çatmayı denedi ama kısa süre sonra kıkırdamaya başladı. Kemerine uzanarak uzun bir kemik boynuzu çıkardı ve dudaklarına götürdü. Sesi bir trompet gibi açıklıkta yankılandı, bir uzun notayı üç kısa korna sesi izledi. İşi bitince Lok boruyu kılıfına geri koydu.

"O da neydi öyle?" Sol tersledi, eli kemerindeki bıçağa yaklaşırken vücudu gerildi. "Kimi aradın sen?"

Lok gözlerini devirdi. "Blossom."

"Ve sadece kim-"

Gürültülü bir çağrı sorusunu yarıda kesti. Uzaktaki uzun otların arasından bir yerlerden hızlı hızlı sesler yükseliyordu. Sesi takip ettiğimde ördek gagalı bir dinazorun dörtlü bize doğru geldiğini gördüm. Ağır adımlarının altında yer gümbürdüyordu. Lok'u görünce yaratık başını geriye attı ve kafatasını süsleyen uzun kırmızı sorguçtan yüksek, muzaffer bir ses çıktı. Vücudunun geri kalanı yeşilimsi bej rengindeydi ve sırtındaki eyerin altından siyah çizgiler görünüyordu.

Kollarını iki yana açan Lok, Blossom'ın üzerine atılmasıyla kendini çarpışmaya hazırladı. Ön bacakları ondan birkaç metre ötede frene bastı ama vücudunun geri kalanı heyecanla doluydu ve bunu etmedi. I

dinozor ona çarptığında irkildi. Stajyer ciyakladı ve çılgınca kanat çırparak güvenli bir yere doğru ilerledi.

Lok darbeyi gülümseyerek karşıladı ve onu okşadı. "Blossom, benim koca kızım!"

"Büyük" kelimesi hafif kalırdı. *Koca kızı* adamı tamamen küçeltirmişti. Dört ayak üzerinde dursa bile, Blossom en az bir metre boyunda ve üç katı uzunluğunda olmalıydı. Ördek gagası onun eline eğildi, sonra homurdandı ve toynağıyla karnını dürttü. İpucunu alan Lok cebinden kahverengi çiçek şeklinde bir ödül çıkardı ve ona uzattı. Eli ağzının içinde kayboldu, sonra çiçeksiz olarak yeniden ortaya çıktı. Neyse ki tüm parmakları sağlandı.

Şaşkınlıkla dinozora yaklaştım ve içgüdüsel olarak telefonuma uzandım. DÜŞÜK PİL bildirimini kaydırarak kameramı açtım ve birkaç fotoğraf çektim. "Bir dinozoru evcilleştirdin mi? Sol'un sadece on yıldır bu gezegende olduğunu söylediğini."

"Evet?" Lok kafası karışmış gibi başını eğdi ve "Bir arkadaş edinmek o kadar da uzun sürmez. Blossom bir şeker çiçeği için her şeyi yapar." Cebinden bir çiçek daha çıkardı, sonra Blossom'ın hamlesini savuşturdu ve onu bana fırlattı.

Tamamen normal miktarda garip bir çırpınıyla yakaladım. Şeker çiçeği yaklaşık avucumun büyüklüğündeydi. Çiçeğin üzerinde, her biri kalp şeklindeki zarif bir yaprağı andıran, dışa doğru uzanan altı küçük taç yaprağı vardı.

Elim gitti.

Sadece. Gitti.

Tanrılara şükür geri geldi.

Vücudum donup kaldığında Blossom'a bir göz attım, o da bakışlarımı yakalamış, mutlu bir şekilde ödülünü çiğniyordu. Serçe, yüzük, orta, işaret, başparmak. Mutlak olana şükürler olsun, ödülü benim parmaklarımı içermiyordu.

"Ve artık ona bindiğinizde sizi ısırmayacak." Lok onu tepesinin arkasından kaşdı, sonra dizginlerinden tuttu ve nazıkçe ama sertçe birkaç adım geriye, benim alanımın dışına götürdü. Sinirle başını salladı ama çabucak sakinleşti.

İşte o anda Lok'un tehlikeli olduğunu anladım.

Sırtındaki mızrağı çıkarıp karnıma saplamasını beklediğim anlamda değil, ki sanırım isteseydi bunu yapabilirdi. Hayır, Lok kalbim için çok daha tehditkâr bir şeydi.

Hayvanlarla arası iyi olan bir adamdı.

Takvimlerde sevimli kedi yavrularıyla poz veren itfaiyeciler, Steve Irwin'in kendisini haklı olarak öldürmeye çalışan bir timsaha güzel demesi ya da görünüşe göre dinazorları okşayan uzaylı adamlar bile olsa, her seferinde dizlerimin bağı çözülürdü.

Blossom onun elinden kurtulmaya ve tekrar bana doğru adım atmaya çalıştı. Lok'un dizginleri tutuşu sıkılaştı ve ön kolundaki belirgin damarları esnetti. Sanki zaten zayıf fikirli olan benliğimin onu gülünç derecede çekici bulmak için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi. Uzun siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Kusura bakma, ona hâlâ görgü kurallarını öğretiyorum."

Yanağımın içini ısırıp ve salyalarımın akmamasına çalıştım. "O mükemmel." " değil mi?" Yüzü aydınlandı, kalp tellerime doğrudan bir saldırı. O

yan tarafını tokatladı. "Blossom, erkek arkadaşını ara."

Ağırlığını tekrar ayaklarının üzerine verdi ve gökyüzüne doğru bir melodi çaldı. Lok cebinden bir çiçek daha çıkardı ve Sol'a fırlattı. "Onu sen yakala, iyi şanslar."

BÖLÜM 8

"SEN KIZIL GEZEĞENİN OĞLU, yavaşla!" Uçsuz bucaksız çayırları kesen engebeli toprak yoldan geçerken Sol'un bıkkın komutu tozlu havayı yararak geçti. Tepemizdeki amansız güneş, yol boyunca serpilmiş kır çiçeklerinin canlı renklerini yoğunlaştırarak manzaraya ateşli bir parlaklık veriyordu.

Sol'un yakarışına karşılık, altındaki huysuz dinazor bariz bir umursamazlık gösterdi. Uygun bir şekilde Canavar olarak adlandırılan huysuz ördek gagası, sırtındaki eyere yapışan Sankado'ya baktı ve tepesinden sadece ona değil tüm atalarına yönelik bir hakarete benzeyen bir dizi gürleyen nota üfledi. Binicisi dizginlerini geri çekmeye çalıştığında, huysuz dinazor bunun arka ayakları üzerinde geri dönme ve hoşnutsuzluğunu kükreme zamanı olduğuna karar verdi. Toynaklarını gürültülü bir şekilde yere vuran Canavar, tam aksi yöne doğru fırladı ve ürkmüş Toto'nun yollarından sıçramasına neden oldu. Aslan başını salladı ve Lok ile bana yetişmek için daha hızlı koşmaya başladı.

Çok daha uysal olan Blossom'ın tepesindeki görüş noktamdan, kaotik sahnenin ortaya çıkışını artan bir endişeyle izledim. Blossom sakın sakın ilerliyor, peşinde küçük bir tüylü stegosaur sürüsü sürüklüyordu. Sol'un kendine has çatık kaşları yerini ondan daha önce hiç görmediğim yeni duyguların geçit törenine bıraktı. Öfke, kararlılık ve eğer gözlerimi kısarsam, Beast onu neredeyse serbest bıraktığında hafif bir dehşet titremesi. "Ona... yardım edelim mi?"

"Hmm?" Lok ağırlığını kaydırdı, güçlü kalçaları benimkilere sürtündü. "Oh, sanırım." Koşuşturan ikilinin çıkardığı tozdan ağzını korumak için bir elini kaldırdı ve bağırdı: "Onunla dövüşmeyi bırak. O nereye gitmek istediğini biliyor."

"Sorun da bu zaten!" Sol bağırarak karşılık verdi, sesi kaosun içinde zar zor duyulabiliyordu. "Bu sefil herif yanlış yöne gitmek istiyor."

"Flackshaw nedir?" Lok'a mırıldandım.

"Talihsizlik getirmesiyle bilinen, öfke sorunları olan jelatinimsi bir böcek," diye yanıtladı dikkatini Sol'a geri vermeden önce. "Onu kontrol etmeye çalışmayı bıraktığında seninle uğraşmayı da bırakacaktır. Hayvanların bile bir gururu vardır, bilirsin. Dizginleri bırak ve otur." Sol ellerini dizginlerin üzerinde sıkıca tutunca Lok derin bir iç çekti. "Ya da onu kızdırmaya devam et. Eminim bu eninde sonunda işe yarayacaktır."

Kargaşanın ortasında yüksek sesle düşünmeden edemedim, "Beast'in bizi takip edeceğini nereden biliyorsun? Görünüşe göre başka bir şey yapmaya oldukça hevesli." "Kolay." Sırıttı. "Blossom bu gidiyor. O bir erkek, sen bilir. Ona güzel bir kadın göster, o da kaprislerinin kölesi olsun." "Bu kadar basit, ha?"

Eğildi, burnunu saçlarıma gömmeden önce vücudunu sırtıma dayadı, yakınlığı duyularımı tahrip etti. Giysilerinin serin ipeği ısınan tenime değdi.

"Evet, biz bu kadar basitiz." Lok içini çekti, eli dizginleri bırakıp okşadı ve omurgamda heyecan titremeleri yarattı. Ancak son birkaç günün büyük bir kısmını hem velociraptorlardan hem de genel kargaşadan kaçarak geçirdiğim gerçeği ve iki saat önce hayatımın bir santiminde becerildiğim gerçeği göz önüne alındığında, başka bir tur için atlamaya çalışacak durumda değildim. En azından düş almadan olmazdı. Bu şartlar altında banyo yapmaya bile razıyım. Normalde banyodan nefret ederdim. Kendi pisliğimden oluşan bir su birikintisinin içinde oturma düşüncesi bana iğrenç geliyordu, ama dilenciler seçici olamaz.

Elini kalçamdan çekip kucağıma koydum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Bu gezegende sabunun var, değil mi?"

Kıkırdadı, sesi alaycı bir şekilde hafifledi. "Bana koktuğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Hayır, öyle. Kötü bir şekilde. Yolda bir dere ya da başka bir şeyle karşılaşma ihtimalimiz var mı?"

"Gerek yok!" diye cıvıldadı stajyer, Blossom'ın omzuna konarak. Kuyruk tüyleri titreyerek heyecanla etrafta zıpladı. "Şansa bakın ki tam da bizim insan cu...cul...'larımızdan birine doğru gidiyoruz." Stajyer minik yumruklarını sıkarak yabancı sözcüklerin gagasından çıkmasını istedi. "Cul-de-sacs!"

"Bir çıkmaz sokak mı inşa ettiniz?"

"Elbette! İnsanların alışma sürecini mümkün olan en kısa sürede hızlandırmak istedik. Bunun bir parçası da çok sayıda insan zenginleştirici öge getirip bunları gezegenin dört bir yanına dağıtmaktı. Ana bölgelerinizin ne kadar uzak olduğundan emin değildik, bu yüzden emin olmak için onları yaklaşık otuz Dünya mili uzağa yerleştirmeye çalıştık. Haritam bana şu anki hızımızla yaklaşık üç saatte varacağımızı söylüyor. Bu da akşam karanlığından hemen önce varmamızı sağlayacak. Oh, onları doğru şekilde yeniden yaratıp yaratmadığımızı bana söylemelisin!"

"Bu evler konusunda oldukça heyecanlısın, Stajyer." Şikayet ettiğimden değil. Dışarıda bir hayata mahkum olduğumu sanıyordum. Belki de bu Biwbanlar tamamen beceriksiz değillerdi. Sadece çoğunlukla. Yine de sıcak bir duş Vexil denen adamı ona borçlu olduğum Adalet Yumruğu'ndan kurtarmaya yetmemişti.

"Heyecanlandın mı?" diye sordu, kafası karışmış bir köpek gibi yana eğikti.

"Pardon, heyecanlandım demek istedim. Haritanıza bakmamın bir sakıncası var mı? I

nerede olduğumuzu görmek istiyorum."

Stajyer, kanadındaki uzun tüylerden birinin altına nazik bir pençe attı. Tüy bir tıkırtıyla büküldü ve onu çekip çıkardı ve bana uzattı. Şaftın ucu metalden yapılmıştı ve kanadına geri takmak için küçük bir çentiği vardı. Parmağımı, onun yaptığını gördüğüm şekilde damarda gezdirdim ve harita tüyün üzerindeki boşlukta belirdi. Haritanın yazıldığı dili anlayamıyordum, bu yüzden daha iyi takip edebilmek için yer isimlerinin her birini kahvaltılık yiyeceklerle değiştirmeye karar verdim. Yanıp sönen yeşil bir nokta, Sıcak Kahve olarak bilinen otlaktaki konumumuzu gösteriyordu. Sıcak Kahve, Fujilly Kayası yakınındaki bir işaretçiden çok uzakta değildi. Bir ok doğuya, ortasında kırmızı bir varış noktası işareti bulunan Mountain and Gravy'ye doğru işaret ediyordu.

Fujilly Kayası'nın batısında Vervain vardı ve gözlerimi yeterince kısarsam Toto'yla birlikte karaya vurduğumuz sahili bir şekilde tanıyabiliyordum

Dün. Fujilly Kayası'ndan ne kadar uzakta olduğunu fark ettiğimde tereddüt ettim. En az 10 mil boyunca Sol'u takip ediyor olmalıydık. Ayaklarımın beni öldürmesine şaşmamalı. Her adım dizlerime karşı bir kan davası gibi geliyordu. Kötü dizlere sahip olmaya hazır değilim. Bunun için otuzlu yaşlara kadar beklemek gerekmiyor muydu? Bunu ne kadar çok düşünürsem, cevap o kadar hoşuma gitmiyordu.

Gerçek bir evde biraz dinlenmeyi kesinlikle hak ettim. Daha da önemlisi, sonunda gevşeyip düşüncelerimi toparlayabileceğim sessiz bir yatak. "Bu evlerde sıcak su akıyor, değil mi?"

Gagasını gururla kaldırdı. "Tabii ki! Yaşam alanlarınıza odaklanan insan zenginleştirme ekibindeydim."

"hiçbir şey olmayan o arabanın sorumlusu sen , değil mi?" Tüyleri ona geri uzatarak sordum.

Kanadını kaldırdı ve tüyü tekrar yerine taktı ve parmaklarını kanadın uzunluğunda gezdirdi. "Araba mı?"

"Boş ver, oraya vardığımızda kendim göreceğim."

Blossom'ın omuzlarında kanat çırpıttıktan sonra aşağı kayarak boynunun kıvrımında dinlenmeye başladı. "Bu çok heyecan verici!"

Birimizin eğlendiğine sevindim.

Bir dinozor sürüsüyle seyahat ederken olağan olan çeşitli homurdanmalar ve tepinmeler dışında sessizliğe büründük. "Lok, neden kabarık bir stegozor sürüsü tarafından takip edildiğimizi sorabilir miyim?"

Bir an için kafası karışmış bir halde sürüye baktı. "Yix'leri mi kastediyorsun? Onlar benim sürümün bir parçası ve onları Blossom'ın eyerinin arkasındaki işareti takip etmeleri için eğittim. Hâlâ araştırma merkezine gidiyoruz ama onları burada tek başlarına bırakamam. Hepsinin toplamı batan bir taşın zekasına sahip. Kendi başlarına bırakılırlarsa akşama kadar yırtıcılara yem olurlar. Neyse ki, buradan bir günlük mesafedeki ana sürüye katılmaya çoktan ayarlanmıştım. Yolumuzun üzerinde, yarın sabah onları adamlarımın yanına bırakabilir ve hemen ardından yola çıkabiliriz."

"Bugün değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Gün ışığından sadece birkaç saatimiz kaldı. İnan bana, karanlıkta yolculuk etmek istemezsin. Özellikle de fırtına mevsiminde. İlerlemeye devam etmeye çalışsak bile, yix yağmurda durur.

ve saklanın. Kararsız, inatçı yaratıklardır; en bilge çobanlar bu konuda onlarla savaşmamaları gerektiğini bilir."

"Ah, yani sen bir çobansın. Bekle, bu senin ana gezegeninde kabarık steggolar ya da yixler olduğu anlamına mı geliyor?"

Bir nefes verdi. "Şey, hayır, memleketteki yix'ler buna hiç benzemiyordu. Yaklaşık yarı büyüklükteydiler, altı cılız bacakları ve dişleri vardı. Bu dünyaya bırakıldığımızda hiç yix bulamadık ama buradaki canavarlardan bazılarının yünlerinin aynı olduğunu fark ettik. Biz Roamcrestler sürülerimiz olmadan bir hiçiz, bu yüzden idare ettik. Şimdi evimdeki yix'e geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Onlarda neredeyse hiç et yoktu. Ve *berbat* kokuyorlardı."

Uzanıp en yakındaki yix'in yoğun yününe dokunmak için eğildim. Şaşırtıcı bir şekilde yün gibi değil, ipek gibiydi. Elim sanki soğuk bir bulutun içinde kayboluyormuş gibi saç kıvrımlarına battı. Kendimi toparladım ve ellerimi Lok'un giysilerinde gezdirdim, dokunun benzer olduğunu gördüm. "Büyüleyici. Ama neden sadece bazı stegosaurlarda yix yünü var?"

"Oh, buna cevap verebilirim!" Stajyer dedi ki. "Gezegenlerinden aldığımız yix, daha büyük Dünya türlerini korumak için ihtiyaç duyduğumuz artan oksijen seviyesiyle uyumsuzdu. Dahi bilim adamlarımız uygun bir melez yaratmak için onların DNA'larını seçkin stegosaur embriyolarına eklemenin bir yolunu buldular. Tıpkı seninle yaptığımız gibi, Dory."

Yüzüm buruştu ve kendimi bir kez daha o lanet kuşu tekmeleme dürtüsüyle savaşırken buldum. "Beni nasıl değıştirdiğinden her bahsettiğinde bu kadar neşeli görünmeyi bırakmanı istiyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, bunun için sana hâlâ kızgıyım."

Kulak tutamları düzleşti. "Doğru. Şey... en azından artık daha verimli üreyebilirsiniz. Türünüzün anne ölüm oranı açıkçası korkunç."

Başımı salladım. "Yardımcı olmuyor." "Doğru." Uçup gitti.
"Korkak."

Lok'a karşı gevşedim ve Blossom'ın adımlarının tembel temposuna kendimi bıraktım. İki saattir yolumuza devam ediyorduk ve o yırtıcılardan kaçmanın verdiği adrenalin sonunda etkisini yitirmişti. Vücudum bitkin düşmüştü ve biraz kestirmek tam da doktorun istediği şeydi. Gözlerimi kapattığımda, aptal beynim daha fazla soruyla dönmeye başladı. Daha da önemlisi, sonunda Lok'un bir yix çobanı olduğu kafama dank etti. Bu sabah bulduğumuz buzağı gibi. "Siktir, buzağını mı öldürdük?"

Kahkahasını güçlkle bastırmayı başardı ve sesi daha çok boğuk bir öksürüğe dönüştü. "Evet."

Mahcup bir şekilde doğruldum ve yüzümü ona döndüm. "Çok özür dilerim! Bilmiyorduk."

Bakışları yüzümden ellerime kaydı, sonra kendi elini ellerimin üzerine kapatarak yaptığının farkında bile olmadığım gergin sıkma hareketini durdurdu. Güzellik yarışması günlerimden beri kurtulmaya çalıştığım korkunç bir alışkanlıktı bu. Aklımın bir köşesinde hâlâ kalabalığın içinde annemin yüzünü görebiliyordum. Ağzı sıkı, gözleri sahneden iner inmez beni bekleyen "Hayal Kırıklığı Dorothy" dersiyle dolup taşıyordu. Kendime rağmen göğsümün sıkıştığını hissettim. Bu gezegene geleli daha iki gün olmamıştı ve ben şimdiden birinin evcil hayvanını öldürmüştüm. Tanrım, ya o-

"Sadece bir buzağı." Beni izlerken gözlerinin yüzümde gezinmesi kendimi çok... görülmüş hissettirdi. Sayısız jüri üyesinin saçlarımın ne kadar mükemmel tarandığını ya da grand pli  sırasında kalçalarımın yere paralel olup olmadığını incelediği gibi değil. Sadece endişeli görünüyordu. Rahat bir sırtıyla devam etti. "Hem de çok inatçı bir inatçı. Bu kadar sık uzaklaştığı için adını bile koymaya zahmet etmedim. Sürüyle birlikte kalmayan Yix'ler bu bölgede uzun süre yaşamazlar. Şimdiden iki yetişkin kaybettim. Yemin ederim bir şey bizi takip ediyordu ama henüz etrafta onları alt edecek kadar büyük bir şey görmedim."

Artan endişemi bir sopayla bastırarak ona gülümsedim. "Hayvanlara karşı düşünceli ve iyi olamazsın. Bu adil değil."

"Kime, Sol?"

"Hayır, kalbim. Buraya daha yeni geldim, dostum. Bir kızı rahat bırak."

Bana orantısız bir sırtıma yaptı. "Korkarım bunu yapamam. Ne de olsa sen benimsin. Akşama kadar beni tamamen saplantı haline getirmezsən, kırık bir kalpten öleceğim."

"Mm-hmm, o zaman son gününün tadını çıkarmalısın."

Eli kalçamı okşarken sesi boğuklaştı. Dokunuşunun sıcaklığı, karnımda kıvrılan alevlerin izini tenimde yaladı. "Bu bir davet mi?"

Dudağımı ısırđım ve sesimi sabit tutmaya çalışarak (ve başaramayarak) "Bir saniye bile ciddi olamazsın, değil mi?" diye sordum.

Dudakları kulağımın kabuğuna doğru bir sırtışla kıvrıldı. "Düşmüş bir yıldız bana yaslanmışken nasıl ciddi olmayabilirim? Dünya unutulmaya yüz tutabilir ve ben yine de yaşayan en mutlu adam olarak ölme onuruna sahip olurum."

"Size yabancı olan bir kadın için ne kadar süslü bir övgü."

"O zaman daha yakından tanışalım," diye fısıldadı. Eli daha da cesaretlenip sıkmadan önce uyluğumun iç kısmı boyunca kayarken nefesim kesildi. Sanki parmaklarının giyinik tenime battığını görünce şaşırmış gibi nefesi titredi. Pantolonumun onun dokunuşunun yakıcılığı altında parçalanmaması bir mucizeydi.

Dizginler unutulmuştu, boşdaki eli gömleğimin altından geçerek karnımın üzerinde gezindi. Parmaklarının göğsüme değdiğini hissettiğimde gözlerim kapandı ve nefesim kesildi.

"Hayır, hayır, bunu yapma." Sesi alçak bir tondaydı. Geceleyin deniz gibi içine daldığınız bir ses. Suyu etrafınızı sarar, sizi karanlığın derinliklerine çekerken güvende ve sıcak tutar. Saçlarımı yana taradı ve boynumu öptü. "Bak, eğer etrafta böyle sesler çıkarırsan, senden daha fazla ses gerekecek." Dudakları tüy gibi hafif dokunuşlarla tenimde gezindi. Her küçük öpücük vücudumu ihtiyaçla titreten bir alaydı. "Ve eğer senden daha fazlasını çıkarırsam, seni tekrar becerirken o güzel kahverengi gözlerin gözyaşlarıyla ıslandığını görmem gerekecek. Ah, ama ağlarsan seni rahatlatmam gerekecek, değil mi? Tanrılar yukarıda. Bütün gün burada olacağız."

Başparmağının sert pedini meme ucunun üzerinde kaydırmadan önce göğsümü kavradı ve beni inletti.

Lok tsked. "Şimdi, gördün mü? İşte yine başladın."

Pantolonumun düğmelerini açtığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nazik, çıldırtıcı bir ritimle külotumun eteğini yokladı. Kollarımda tüylerim diken diken olduğunda daha da cesaretlendi ve parmaklarıyla amımın dudaklarını aralayıp ortasını okşadı. Haykırdım ve dizlerimi birbirine çektim.

"Kötü kız," diye alay etti. "Önce banyo yapmam lazım." "Güzel kokuyorsun."

"Seni kötü ahlaksız, kesinlikle ."

Burnunu buklelerime gömdü ve içine çekti. "Seks gibi kokuyorsun tatlım, hem de benim gibi. Daha fazlasını istiyorum."

"Oh *lanet* olsun."

"Bacaklarını aç, Stardust."

Benim hilekâr kâfir bedenim itaatle yandı. Bacaklarım açıldı ve arkamdaki adam seksimi avuçlarken bir inilti duydum. Eğer umursamıyorsa, ben kim oluyordum da onu durduruyordum?

"Bunu özlemişim," dedi Lok. Kalın bir parmağını kuyuma daldırdı, bulduğu ıslaklığı onaylayarak inledi ve başparmağını klitorisime doğru hafifçe vurdu.

"Ah!" Koluna yapıştım, bacaklarımın onun dokunuşu altında titremesine engel olamıyordum. Parmağını içime sokarak iç duvarlarıma doğru kıvrılmasına izin verdi.

"Bu mutluluğu sikime sardığımdan beri bir gün bile geçmedi ama şimdiden kendimi açlıktan ölmüş gibi hissediyorum. Seninle ne yapacağım, Stardust?"

Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. "Benimle dalga geçmeye devam et, ben de Sol'u buraya getirip onunla ata bineyim. Görünüşe bakılırsa sonunda alışmaya başladı."

Güldü, vücudumu akustik bir gitar gibi tıngırdatmasaydı beni duraksatacak karanlık bir ses. "Seni kurtaracağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki yapacak. Hiç değilse beni senden uzaklaştırmak için. Bana kıskanç bir tip gibi geliyor."

"Ah seni tatlı, masum şey." Benden uzaklaştı ve beklenmedik soğuk havanın tenime çarpmasına izin verdi. Topuklarıyla Blossom'ın yan tarafına tekme atarak yarattığı durdurdu, sonra parmaklarını dudaklarına götürüp ıslık çaldı.

Artan şehvetimin sisi içinde, gürleyen ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Lok bizi eyerden kaldırdı ve aşağı atladı. Ayaklarım yere daha yeni basmıştı ki beni döndürdü ve öptü. Ona doğru inledim, bedenim baş döndürücü bir ihtiyaç dansı içinde onunkini arıyordu. Eli pantolonumun üzerinden kayarak kıcımı avuçladı.

Boynumu öptüğünde daha önce hissettiğim memnuniyetin izleri kayboldu. Lok pantolonumu çekiştirerek indirdi ve ben de tekmeleyerek sırtımı ona yaslamam için beni döndürmesine izin verdim. Bacaklarımı ayırdı ve hiç vakit parmaklarını amıma gömdü. Başparmağı klitorisime ürperdim. Ben ona karşı nefes nefese kalana kadar şişmiş tomurcuğu acımasızca çalıştırdı.

"İşte kahramanınız Stardust geliyor," dedi. Sol'un Beast'ten aşağı atladığını görmek için baktım. Bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lok'un egosunu daha da besleyemeyecek kadar gururlu bir iniltiyi yuttum. Kendimi tutmam, parmaklarını içimde kıvırmadan önce bana bir itiş kazandırdı, uzun vuruşları, ağlamak yerine dudağımı ısırarak zorunda kalana kadar o hassas noktayla alay etti. "Şimdi de saklamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Sanki dokunuşumla kalp atışlarının hızlandığını hissetmiyor muyum? Seni burada her kızdırdığımda bu açgözlü küçük çiçeğin benim için nasıl ağladığını?"

Tatlı noktama doğru daha sert itti ve nefesim kesildi. "Mmm, evet. İşte benim muhtaç evcil hayvanım. Orada öylece durma Sol. Kadınımızın yardımına ihtiyacı var."

Sol'un dudakları aralandı, gözleri Lok'un yaklaşırken parmaklarının yarığını nasıl işlediğine odaklanmıştı. Konuşmaya başladı ama Lok onun sözünü kesti.

"Görüyorsun, Stardust onu benim alçakça yöntemlerimden kurtaracak cesur kahramanın sen olduğunu kafasına koymuş." Saçlarımı geriye çekti ve şakağımı öptü. Parmakları lezzetli ritmini sürdürdü. "Ama sanırım seni bundan daha iyi tanıyorum. Bence bu ıslak amcığı önünde görmek seni de en az benim kadar çıldırtıyor." Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine

Kollarını kalçalarımaya doladı, beni kendisine doğru kaldırdı, sonra bir elini alt dudaklarıma götürdü ve Sol'un görmesi için onları araladı.

Sol'un çenesinde bir kas sıçradı, sonra kontrollü bir bakışla hızla uzaklaştı. "Peki ya olursa?"

Lok'un derin ve şehvet dolu sesi, anlaşma imzalayan bir şeytan gibi havada uçuşuyordu. "O zaman onun içindeki umudu söküp atacaksın."

Kelimeler havada asılı kaldı. Sol Lok'a güvenmiyordu. Bakışlarındaki küçümseme herhangi bir gösterge ise, onu öldürmek istiyordu, ama bundan daha fazlası vardı. Roamcrest'le ilgili bir şey onu derinden tedirgin ediyordu.

Ama hepimizin içinde bir ateş vardı. Sadece benim tenimde onların teniyle iyileşebilecek yakıcı bir hastalık ve nefesi durduğunda, tanrılar adına onun acı çektiğini hissettim.

"Siktir et."

Sol eğildi ve bir elini sahiplenici bir şekilde boynuma yerleştirdi. Yüzümü ararken erimiş gözleri parlıyordu. Sonra eli bakışlarıyla birlikte aşağı doğru kaydı, tenime hafif dokunuşlar yaparak dudaklarımdan bir yakarış dökülmesine neden oldu. "Lütfen."

Sırıttı. "Ne güzel bir ses."

Gurur çoktan gitmişti, neredeyse tekrar söyleyecektim ama beni öptüğünde sözcükler sustu. İlk başta dudaklarıma emin olmayan bir şekilde bastırdı, sanki kendini ikinci kez tahmin etmiş gibiydi. Kararsızlık kısa sürdü, sonra alt dudağımı ısırды, acıyı yalayıp uzaklaştırdı ve dilini benimkine sürerek daha da derine indi. Bir aciliyet duygusu ellerimi saçlarına götürdü, kalbimin atışını doyurmak için onu olabildiğince yakınımaya çektim.

Elini gömleğimin altına kaydırarak göğsümü avuçladı. Dişleriyle gömleğimi yırtmak için öpüşmeyi kestiğinde, soluğum hem kızgın hem de dehşet verici bir şekilde tahrik olmuştu.

"Sana bir tane daha getireceğim," dedi meme ucuma karşı. Sonra ısırды.

O haklı. Gömleği siktir et.

Bacaklarımda arasında diz çöken Sol, aralarında bulduğu hassas teni öpmeden önce ellerini uyluklarımda gezdirdi. Bana baktı ve nefesinin sıcaklığının seksimin üzerinde yayılmasına izin verdi. Beklenti beni neredeyse öldürüyordu.

Onu izlerken nefes alışım hızlandı. Dilinin ucunu hissetmeden hemen önce Lok'un kuyruğu yüzünün yan tarafına çarptı.

Sorusuna küçümseme karıştı. "Benden önce tadına bakabileceğini söyledim mi?"

Ağzım bir karış açık kaldı; konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Dehşetimi daha da arttıran Sol sadece güldü ve "Açgözlü pislik" dedi. Sonra ayağa kalktı ve elini kalçamdan yukarı kaydırды. Başparmağını amıma sokarak bir nefes almamı sağladı. Geri çekildi ve parmaklarını içeri sokmadan önce klitorisimin etrafında daireler çizdi. "Her halükarda ihtiyacı varmış gibi değil. Şu haline bak, üzerine damlıyorsun." Serbest eli boğazıma dolanırken bakışları vücudumu taradı. "Tanrım, ne kadar dağınıksın."

Gözlerimi kapattım, bu duygunun içinde kayboldum.

"Bana bak," diye fısıldadı ve bacaklarımın arasına sert bir tokat attı.

Haykırdım ve vücudumda zonklayan ihtiyaç karşısında şaşkınlıkla kıvrandım. Kalbim çarpıyordu; vücudum titriyordu. O kadar çok titriyordu ki dayanamıyordum. Sönük bir bakış attım.

Gülümsemesi çarpıktı; bahse girerim kalbi de öyleydi. Sonra bacaklarımı ayırdı ve sanki yapmazsa ölecekmiş gibi sikini içime gömdü.

Adını haykırdım, vücudum yeterince alamıyormuş gibi sarsılıyordu. Bana vurmaya başladığında tırnaklarımla sırtını tırmaladım.

"Evet, benim için ağlamaya devam et, bunu seviyorum."

Nefes nefese, beni acımasızca, sertçe sikerken yüzünü tuttum. Gırtlaktan gelen homurtuları kalçalarının benimkilere vuruşuna karışıyordu ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Islaklık iç kalçalarımı ıslattı ve aşağıdaki çimlere düştü.

"Tanrım, evet, bu çok iyi hissettiriyor." Başım dönene kadar beni becerdi. Kendimi yüksek hissediyordum, ona daha fazlası için yalvarmamı sağlayan ateşle sarhoş olmuştum. Orgazmım yaklaştıkça düşük inlemeler çaresiz miyavlamalara dönüştü.

"İstediğin bu muydu?" diye sordu Lok.

Cevap verirken göğsü sırtımda gümbürdedi. "Yaklaştın." Sol'un sırtından aşağı kaymadan önce Lok'un kuyruğunun fırçasını hissettim. Lok'a ters ters bakmadan önce dudaklarından bir nefes düştü. İticileri durdu.

"Ah-ah," diye azarladı Lok. "Sana onu becermeni söyledim. Sakın durmaya cüret etme." Sol'un vücudu kasıldı, gözleri ağır bir nefesle kapanmadan önce. Lok'un kuyruğu yavaş ve yumuşak bir ritme başlamadan önce onu daha da içine itti. İçimdeki horoz seğirdi. Sol, titreyen bir nefesle kalçalarımı kavradı ve içime doğru itti.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Lok. Elini Sol'un saçlarında dolaştırdı ve onu öptü. Ayrıldıklarında Lok'un sesi çakıllı bir mırıltıya dönüştü. "Kuyruğunu klitorisine koy ve em."

Sol'un itaati içimden bir çığlık kopardı. Lok kuyruğu yakalayıp daha da aşağı indirdiğinde yakıcı zevk delilik sınırına . "Bunun kime ait olduğunu söyle Stardust."

İnledim. Kelimeler imkansızdı. Lok parmaklarını klitorisimi emen kuyruğun etrafına sıkıştırdı ve orgazmım beni bir yük treni gibi vururken inlemeler çığlıklara dönüştü.

Sol bir eliyle boğazımı kavradı ve derinlere doğru iterken bir iniltiyle dişlerini gösterdi. "Söyle. Benim için şarkı söyle, ben de düğümümün üzerine tekrar boşalmana izin vereyim."

Tırnaklarının nabzıma battığını hissettim. Kıpırdandıkça göbeğim onun etrafında kasılıyor, bitmek bilmeyen orgazm karşısında hareketsiz kalamıyordum. "Evet!"

"Evet, ne?" Lok sordu.

"Evet, o senin. Yemin ederim senin, lütfen durma!" Kelimeler çaresiz görünüyordu. Ama Sol'un verdiği memnuniyet dolu ürperti buna değdi.

"İşte benim kızım." Lok bir elini Sol'un omzuna koyarak hareketlerini durdurdu. Blossom'ın eyerinden bir battaniye aldı ve beni yere bırakmadan önce çimlerin üzerine attı, arkasındaki yerini almadan önce Sol'u hızla önüme yerleştirdi. Sol hiç vakit kaybetmeden beni anlamsızca öptü ve tekrar içime gömüldü.

Nefes nefese kalmıştım ama nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

"İşte böyle, içinde tut. Ben seni içine iterken sen de kendini onun içinde tut." Lok'un kalçalarının itişiyi Sol'un içinde sarsıntılar oluştu. Gözleri kapalı, dudakları ayırık, hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı.

Bu çok iyiydi. Çok iyiydi. İster serum ister kaderin kozmik bir cilvesi olsun, onların içinde kaybolma ihtiyacı coşku vericiydi.

Sol içime girdi, kuyruğu şişmiş klitorisimi okşuyordu. Eğildi ve boynumu ısırdı, kanım hemen altındaki damarlarda zonkluyordu. Dizini kalçama bastırarak beni daha da araladı, sonra da kabzasına kadar içime gömüldü. Aletinin tabanı titreşerek tatlı noktama daha fazla baskı uyguladı.

"Oh lanet olsun. Oh lanet olsun. Evet!" Ona karşı sarsıldım, söz verdiği düğüm için yalvardım.

Lok uzandı ve başımın arkasını kavradı. Onunla buluşmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum ve öpücük derin ve baskındı.

Ciltli.

Eğer güzelliğin benden daha fazla saklansaydı, korkarım ki seni avlardım.

Sözlerinin anısı, ağzını açtıktan sonra beni mosasaur'a doğru sürükleyen su gibi zihnimi çekti.

Şu andan , sen nereye yürürsen, ben de onu takip edeceğim.

Olabildiğince hızlı yüzdüm ama yine de dişlerini topuklarımda hissettim.

Ne de sen benimsin.

Sol'un dış müdahalesi olmadan kaçış imkânsızdı.

Seni kurtaracağını mı sanıyorsun?

"Aman Tanrım." Sol düğümünü yarığımdan geçirirken vücudum zangır zangır titriyordu. Elleri sert, nefesi daha sertti. Orgazm da en az vahiy kadar kör ediciydi.

Lok hak iddia etmişti. Yardım gelmeyecekti.

Bundan emin olacaktı.

BÖLÜM 9

BAZILARI SORUNLARINIZI GÖRMEZDEN GELMENİN SAĞLIKSIZ OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. Ben buna sanat diyorum. Bursunu mu kaybettin? Denizanası ör. Kamera zorba annenizi bir avukatın oğluyla kapınızda mı gösterdi? Onlar gidene kadar yürüyüşe çıkın. Çılgın sahiplenici uzaylı eş sorunları mı? Dikkatini dağıt, saptır, görmezden gel!

"Bu reklam panolarında neler oluyor?" diye sordum. Stajyer bakışlarımı takip etti, sanki tepelere rastgele serpiştirilmiş reklam panolarının her gün karşılaşılan bir durum olması gerekiyormuş gibi.

Kelimeyi yavaşça seslendirmeden önce gagası tıkırdadı. "Reklam panoları." Keyifli bir kuyruk sallamayla Blossom'ın boynunun kıvrımından sırtına atladı ve kafa karıştırıcı reklamlardan oluşan hayvanat bahçesine gururla el salladı. "Ah, insan not kartlarınız! Bu gezegene geçişinize yardımcı olacak daha fazla zenginleştirme ögesi. Beğendiniz mi?"

En yakında, dolunay altında yarasalarla çevrili bir mezarlıktan yükselen bir kaşık yer alırken, 1980'lerin korku filmi tarzındaki metinde KAŞIK KATİLİ SERENADI: ÇERÇEVELERLE CAZ YAPIN yazıyordu. Çok uzakta değil Bir başka reklam panosunda ise elinde bir pano tutan gülümseyen bir kadın resmi vardı ve üzerinde "Düşmanlarınızı listeye kim ekleyecek?" yazıyordu. Bugün Kiran'ı arayın!

"Stajyer, bana reklam panolarının ne olduğunu düşündüğünü söyle."

Neşesi kaçtı ve başını eğmeden önce Kiran'ın ilan panosuna baktı. "Um...Hmm. İnsanlar yollarını işaretlemek için bunları kullanmıyor mu? Onları evlerinize giden yolların her yerinde gördük."

Bu şerefsizlerin bizi yakalamadan önce ne kadar az araştırma yaptıklarına dair vaka çalışmaları yapılabilir.

"Pekala, her şeyden önce, hayır, onları yolu işaretlemek için kullanmıyoruz. Onları mal ve ürünlerin reklamını yapmak için kullanıyoruz. İkincisi, bunlar yol üzerinde bir çizgi halinde bile değil. Ya da toprak yol demeliyim." Bunlardan tam olarak bir tanesi aslında bütün gün takip ettiğimiz yol üzerindeydi. Yani patikanın tam ortasındaydı ve Blossom onun etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Diğerlerinin yerleştirilmesinde hiçbir mantık ya da neden yoktu. Bazıları nehrin tam ortasındaydı, bazıları ağaçların arasına sıkışmıştı ve bir kısmı da *Kapitalist Jamboree* adlı bir sanat sergisi olabilecek bir çalı kümesi oluşturmuştu. "Üçüncüsü, ne dediklerini biliyor musun?"

Sanki kelimelerin ardındaki anlam hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Hayır, dilinizin üzerinde çalışmak için fazla ilkel olduğunu düşündük. İlk testlerimizi yaptığımızda çevirmen ortakyaşarlarımız bile bunu anlayamadı. Bu reklam panolarının hepsi yapay zeka tarafından yapıldı. Gemide özümsediğiniz ortakyaşarın kendisini sizin ilkel insan beyninize uyacak şekilde değiştirebilmesi bir mucize. OW!" Küçük elini alnına götürdü ve ona fiske vurduğu yeri ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Sadece ilkel insan beynim benden daha iyi davranıyor sanırım."

Yolumuza devam ettiğimizde, inişli çıkışlı tepeler kudzu çalılıkları arasında kayboldu. Saldırgan küçük sarmaşık, dünya egemenliği arayışında birkaç reklam panosuna bile tırmanmıştı. "Uzaylı gezegenler bile senin fethinden kurtulamıyor," diye mırıldandım.

"Kimin fethi?" Sol arkamdan sordu. Çimlerdeki buluşmamızdan sonra Lok, Blossom'u diğer Sankado'ya sunmuş ve onun yerine Beast'e binmişti. Belki de bunu Sol'un bir kez olsun anlayışlı davranmasına karşılık bir ödül olarak yapmıştı. Ya da belki de sadece huysuz ördek gagasını tepelemeden binebildiğini göstermek istemişti. Her iki durumda da, onun küçük sahiplenici hırçınlığından sonra buna sevindim.

"Hmm? Oh, şuradaki reklam panolarını boğan çalılığı kastetmiştim. Ona kudzu deniyor. Ne kadar saçma bir şekilde hızlı büyüdüğü ve istilacı olduğu için 'Güney'i yiyen asma' olarak da bilinir. Sadece onun ebedi mücadelesi için yeni iş alanları yaratıldı. Yabancı bir gezegende hâlâ aynı şeyi yaptığını görmek biraz komik."

"Halkınız işgücünün bir kısmını bir sarmaşıkla savaşmaya mı adıyor? İnanılmaz derecede ölümcül olmalı. Uzak duracağımızdan emin olabilirsiniz."

"Hayır, ölümcül değil. Sadece oldukça istilacı." "Bunun bir önemi var mı?"

"Elbette öyle. Kudzu, gelişen bir ekosistemi yok edebilir ve onu bir monokültüre dönüştürebilir. Tüm yerli yaban hayatı çalılıkların içine çekilir, bu da yaban hayatı için daha az yiyecek, erozyon kontrolü sorunları ve bir dizi başka sorun anlamına gelir."

"Hmm, bir asma için bu kadar yaygara koparılmasını hiç beklemiyordum."

"Ben işe yaramaz bitki bilgisinin hiç bitmeyen deniziyim."

Kudzuya takdir dolu bir bakış attı. "Bana o kadar da işe yaramaz görünmüyor."

Patika dik bir yokuşa dönüştüğünde Blossom şikâyetlerini dile getirdi. Eğitim beni dengemi korumak için ağırlığımı geriye vermeye zorladı ve kendimi Sol'a doğru bastırılmış buldum.

Sol'un güçlü göğüs kaslarını arkamda hissettiğimde nefesim kesildi; vücudunun sıcaklığı bizi ayıran kumaş katmanlarından sızıyordu. Belime koruyucu bir şekilde sarılan güçlü kolun farkına vardığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu her açıdan çok saçmaydı. Daha yeni seks yapmıştık. Bugün zaten iki kez.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve şehvetin saldırısını bekledim. Kediciğim halkının şarkısını söylemeye başlamadığında, kendimi ona karşı biraz rahatlattım. *Belki de sadece serumun kalan etkilerini hissediyorumdur.*

Sol çenesini başıma yasladı ve vücuduma yayılan bir karıncalanma hissine neden oldu. Kalın bir şekilde yutkundum ve bu hissi bastırmaya çalıştım. Şehvet değildi, küçük mucizelere şükürler olsun, yine de onun yakınlığı saçlarımı döndürmeme ve kızarmış bir kız öğrenci gibi ayaklarımı tekmelememe neden oldu.

Olamaz.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hmm? Evet, neden?" Tamamen normal, hiç de tiz olmayan bir sesle sordum.

Elini kolumdan aşağı kaydırды, başparmağı bileğimde daireler çizdikten sonra nabzıma bastırdı. "Bu bir savaştan daha hızlı atıyor

Davul. Dinlenmeye ihtiyacın var mı?" Bu ilgi sadece kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Hayır. Hayır, lanet olsun! Kolumu kavrayışından kurtardım ve eyerin izin verdiği ölçüde ondan uzaklaştım. "Ben iyiyim. Sadece biraz ateşim var."

"Emin misin?" Ses tonu alaycı bir hal aldı ve yüzündeki sırıtışı neredeyse hissedebiliyordum. "Siz insanlar belli ki pek dayanıklı değilsiniz. Henüz bir fırtınanın yaklaştığına dair bir işaret yok, bu yüzden bir molaya ihtiyacınız olursa bunu size karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

Günün hakkında sorular sormak ve Spotify'da ortak bir çalma listesi oluşturmak istiyorum, böylece müzik zevkini öğrenebilirim. Hayır, lanet olsun, Dory! Seni zayıf kaltak, bunun eğlenceli bir uzaylı seksi olması gerekiyordu. Neden hep iyi bir aleti ilişki malzemesi olarak görüyorsun?

KORELASYON NEDENSELLİĞE EŞİT DEĞİLDİR!

"Dory?"

Omzumdaki şeytan sesindeki endişeyle kıkırdadı ve ben de zihinsel olarak o küçük şeytanı yakalayıp Blossom'ın ayaklarının altına fırlattım. Sol'a aşık olmak oyun planımın bir parçası değildi. Plan araştırma merkezine gitmek, bölüm başkanının suratına bir yumruk indirmek ve eve dönmek için bir gemi çalmaktı.

...uzayda benzin istasyonu olup olmadığını bulduktan sonra.

Muhtemelen serumun bir numarasıydı zaten. Dünya'ya geri dönmüş olsaydık ve o da kafedeki herhangi bir adam olsaydı, o güçlü çene hattına kesinlikle iki kez bakmazdım. Sinsi tavırları sinir bozucuydu ve hiç de sevimli değildi. Binlerce gün batımının sıcaklığıyla parıldayan tuhaf altın gözleri de öyle... *S.KTİR. MEEEEEE!*

"İyiyim dedim ya!" Tersledim, sonra da yalanımı kanıtlamak için kendimi yelpazeledim. "Bu sıcak, sadece beni etkiliyor, hepsi bu. Çıkmaz sokağa varmamıza ne kadar var, Stajyer?"

Biwban havaya sıçradı ve kendini daha yükseğe çıkarmak için minik kanatlarıyla mücadele etti. Tırmandığımız tepenin ardına baktı, sonra tekrar tüneğine doğru kanat çırpı. "Yaklaşık dört Dünya mili daha var. Bu tepeyi aştığımızda onu görebileceksiniz."

"Çok rahatladım." İçimi çektim.

"Hey, Stardust, bu ne diyor?" Lok, Beast'in eyerinde geriye doğru kaydı ve nehirdeki bir reklam panosunu işaret etti. Tavırları yine o kaygısız flörtüne dönmüştü. Kurt koyun postuna ne kadar da kolay bürünüyor.

Bir noktada Lok'un sahipleniciliğinin ne kadar ileri gittiğini çözmem gerekecekti. Şansım varsa, o sadece çarşafaların içindeki bir kurttu. Eğer öyleyse, evet, öfkeli kalbim rahat olsun. Ama bu konuda gerçekten bir şey yapmak zorunda kalırsam, çok sinirlenecektim.

Yine de dikkatimi dağıttığı için minnettardım ve omzumun üzerinden baktım, sonra dişleri piyano tuşları olan bir köpekbalığı görüntüsüne homurdandım ve yüksek sesle okudum. "Akordeon Asit Akademisi: Squeeze the Noise!" Bir kahkaha attı ve bir diğerini işaret etti. "Salamuradan Gıdıklanan Gazlı Turşu Muhabbet Kuşları!"

Arkamda Sol öyle bir ses çıkardı ki, yüzünü görmek için dönüp baktım ve hâlâ o olduğunu, bir görsel ikiz olmadığını teyit ettim. "Sol," diye sordum yavaşça, "bu bir kahkaha mıydı?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır."

"Pekala, salamuramı köpürt, belki kaşlarını çatmaktan ve çeneni çalıştırmaktan daha fazlasını yapabilirsin."

Sırıttı. "Daha önce ağzımdan şikâyet etmiyordun." Yanağımın içini ısırdım. "Ben... tamam, bunu sen kazandın."

Yarımdan itibaren sadece Lok ile gideceğim. Sol tehlikeli bir şekilde benim tipim ve bir kızın yabancı bir gezegende seyahat ederken akli başında olması gerekir. Lok başlı başına bir tehlikeydi, ama en azından playboy tarzı flörtleri bana bir kira kontratı imzalama hayalleri kurdurmuyordu.

Uyumlu bir eş rolü oynadığım sürece beni araştırma merkezine doğru götürmeye devam edecekti. Bildiği tek şey, bölüm başkanından intikam almak istediğimdi. Toto'ya kaçış planı ya da doğum kontrolü hakkında ağzındaki baklayı çıkarmamasını söylemeyi aklıma not ettim.

İçten içe uzaylı bir uzay gemisini dünyaya geri getirme şansımın olmadığını biliyordum ama burada kalıcı olarak kapana kısılmadığım la-la diyarında yaşamak rahatlatıcı geliyordu. Ayrıca, mucizeler ara sıra gerçekleşir; Hallmark filmlerine bakın. En azından eve dönmeye çalışmalıydım.

Değil mi?

Tabii ki haklıyım. Küçük uzaylı tatilimin tadını çıkaracağım, eve gideceğim, çektiğim videoları ve notları en yüksek teklifi verene satacağım ve günlerimin geri kalanında yüksek bir hayat yaşayacağım. Bu kadar basit.

Lanet olsun TikTok'u özledim.

"Aklını kurcalayan nedir?" Sol sordu.

Omuz silktim. "Sadece kendime yalan söylemeyi bırakmayı ne zaman öğreneceğimi merak ediyorum."

"Ah. Bir sonuca vardınız mı?"

Ona bakmak için döndüm, burcunun ne olduğunu çözmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar o zihni uyuşturan tonka fasulyesi kokusunu içime çektim. "Hayır. Sanırım biraz daha hayal dünyamda yaşayacağım."

"Hmm. Gerçekliğe döndüğünde bana haber ver."

"Ya istemezsem? İnkâr diyarında olmak güzel. Bir dükkan açıp bir süre kalabilirim."

"O zaman sen hayal dünyasında yaşayan aptal bir

yaratıksın." Parmaklarımı şıklattım. "Başak."

"Ne?"

"Yok bir şey, önemli değil." Tabii ki benim Yengeç'ime karşılık o Başak olacaktı. Stajyer'in Biwban'ın çiftleri uyumluluğa göre eşleştirmek için bir algoritma kullandığından bahsettiğini hatırladım. Çok zeki varlıklardan oluşan bir ırk, araştırmalarını parçası bile olmadıkları bir güneş yıldız haritasına dayandıracak değildi ama yine de. Başak burcuna benziyordu. Bu da boku yediğim anlamına geliyordu.

Thwack.

Islak ve yapışkan bir şey yan tarafıma çarptı ve geri çekildiğinde neredeyse beni Blossom'dan çekiyordu. Düşmemek için eyerin ön tarafına tutunarak çırpındım. Kaynağını bulmak için çılgınca etrafıma bakındım. "Bu da neydi böyle?"

Arkamda Lok'un gürleyen kahkahasını duydum. Tepenin kenarındaki yeşil bir kayayı işaret etti. Kayanın birden gözleri büyüdü ve uzun bir dil fırlayarak gürültülü bir *gümbürtüyle* beni tekrar yakaladı ama yapışkanlığı sadece beni öne doğru itecek kadar güçlüydü. Dev kurbağa onaylamaz bir şekilde böğürdüğünde ağzım açık kaldı.

Avuçlarımı şakaklarımın iki yanına bastırarak, "Bu bir inek büyüklüğünde bir Amerikan boğa kurbağası," dedim. "Bir Amerikan...boğa kurbağası...büyüklüğünde. Büyüklüğünde.

A. Cow."

Sol sıkılmış bir ilgiyle bilimsel anomaliye baktı. "Demek bahsetmişsiniz."

Lok dilini şaklattı ve Beast'i bize doğru yaklaştırdı. "Yemek ister misin? Bacaklar açık ateşte çok lezzetli olur."

Bacaklarımı yana salladım ve Blossom'dan aşağı kaydım. "Beni duyduğunuzu sanmıyorum." Demek istediğimi vurgulamak için kollarımı boğa kurbağasına doğru uzattım. "Bu dev bir kurbağa. Böyle bir şey . Bir kurbağanın olması gereken boyutun yakınından bile geçmiyor."

Stajyer kolunu kaldırdı ve yarattığı taradı. Ekranından küçük bir bip sesi geldi ve kurbağanın holografik bir görüntüsü belirdi. "Hmm. Yaygın bir Dünya türü olduğunu söylüyor. Dinozorlarınızdan biri olabilir mi?"

"Hayır, olamaz!" Tamamen çıldırmış bir halde söyledim. "Kurbağaların tarihinde hiçbir zaman on kilodan daha büyük bir tür olmamıştır. ON! Kurbağaların KRAL BABASI Beelzebulo bile bu şeyin üçte biri kadar bile olamaz!"

Lok yavaşça başını salladı, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. "Pekâlâ... Tadının neye benzediğini öğrenmek ister misin yoksa...?"

"Ben sadece..." Aklım başımdan gitmişti, ellerimi kalçalarımın koydum ve yaklaştım. "Dünyada hiçbir bilim adamı bu büyüklükte bir kurbağa kaydetmemiştir. Ama işte orada. Deniyor-"

Thwack.

"Ve beni yemeyi başaramadı. Bundan sonra hayatıma nasıl devam edebilirim?" Kurbağaya sordum. "Sen nasıl hayattasın?"

Tek tepkisi diliyle bana tekrar vurmak oldu.

"Bunun işe yaramadığını zaten biliyoruz," dedim elimi yüzümde gezdirerek. "Bu da beni tekrar sormaya itiyor, dev kurbağa, nasıl yaşıyorsun?" Sorum, dev amfibinin topraktaki yerine çömelmesine neden olan bir bağırıyla sona erdi.

"Neden kurbağaya bağırıyorsun?" Lok Sol'a sordu.

Avcı sırtarak başını salladı. "Bunu o yapar. Bırakın alsın."

Stajyer eyerin üzerindeki yerinden alay etti. "Dory, kurbağayı boş ver. Gitmeliyiz-"

Parmağımı kaldırarak sözünü kestim. "Ben bu işi çözene kadar hiçbir yere gitmiyoruz!" Kurbağaya yaklaştım ve telefonumla fotoğraf çekmeye başladım. Bir metre kadar uzaklaştığımda Lok'a el sallayarak yaklaşmasını işaret ettim. "Hey, Lok, tatlım, iyi bir dost puanı kazanmak istiyorsan mızrağını kap ve bana yardıma gel."

Daha iri olan Sankado atından indi ve yanıma geldi. "Neye ihtiyacın var, güzelim?"

Arkama bakma zahmetine girmeden kurbağaya yaklaştım. "Eğer beni yerse, yemeyene kadar bıçakla."

Sol, Blossom'ın üzerinden atlamadan önce sinirli bir ses çıkardı. "Hayır, hayır, ona yaklaşma. Hâlâ seni bütün olarak yutabilecek kadar büyük!"

Bir elimi kalçama götürdüm ve dönerek ona baktım. "Bunu biliyorum." Gülümseyerek Lok'a başımı salladım. "O da bunun için burada."

Kendinden son derece emin olan Lok kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunun ucuyla Sol'a baktı. "Evet, ben de bunun için buradayım."

Sol hırlayarak beni durdurmak için omzumu tuttu. "Bu, küçük tuhaf kafanı sırf büyük diye bir yırtıcının ağızına sokacağın anlamına gelmez. Biwban'ların gezegeninizden görmeye alışık olmadığınız birkaç yaratık aldığını zaten tespit ettik. Bu da farklı değil."

"Anlamıyorsun!" Pazılarını sıktım ve heyecanımdan onu biraz salladım. "Var olmaması gerekir. Dilinin beni kendisine çekecek kadar güçlü olmadığı gerçeğine dayanarak" - kurbağayı işaret etmeden önce bir elimi vücudumda gezdirmek için durakladım - "tüm hesaplara göre, boyutundaki artış nedeniyle yiyebilmesi gereken bir yaratık, o zaman..." Avcıyı serbest bıraktım ve tam boyutunu yakalamak için kurbağanın etrafında koştum. "Bu benim beyaz balınam. Bu bir gizem." Bir fotoğraf daha çektim, sonra çok daha sakin olan arkadaşlarıma baktım. "Neden başka kimse çıldırmıyor?"

Bana boş boş baktılar, ben de daha önemli konulara geçtim. Boğa kurbağasının vücudu yarı yarıya gömülmüştü. Kurumuş bir kabuk tabakası

Alt yarısının etrafındaki izler en azından bir süredir orada olduğunu gösteriyordu. Arkasındaki toprakta sürüklenme izleri belirdi ve çok uzakta olmayan nehre doğru yöneldi. "Yani buraya zıplamak yerine sürüklenerek gelmiş olmalısın. Bacakların Dünya'dakinden farklı görünmüyor. Bu da vücudunun hareket kabiliyetini korumak için yeni boyutuna yeterince uyum sağlayamadığı anlamına geliyor. Ama dilin de güçlenmedi ve avının peşinden koşabilmek için fazladan kas kütlesi kazanmadın, o halde ne yiyorsun seni dev sümüksü mucize?"

Kurbağanın vücudu hafifçe kalktı, böylece büyük gözleri bana odaklanabildi. Kurbağa ağırlığını yana doğru kaydırırken büyük perdeli bir ön ayağı dışarı çıktı.

"Oh! Evet, evet! Gel beni kovala!" Dedim, görüş alanına doğru koştum ve geri çekildim. Bir elimle dizimi sıvazladım, diğer elimle de fotoğraf makinemi tuttum. "Hadi koca adam. Bana şu hareketleri göster."

Lok avcıya baktı ve bana doğru bir işaret yaptı. "Kıskanmalı mıyız?"

"Reddediyorum," diye cevap verdi hemen.

Kurbağanın ön ayakları fırladı ve ayaklarımdan birkaç adım ötede toprağa saplandı; sonra bir homurtuyla kendini yavaşça bana doğru sürükledi.

"Uzak dur şu lanet kurbağadan!" Sol tersledi.

Zavallı dev beni yutmak için birkaç acınası girişimde bulundu. Ama ondan kaçmak için tek yapmam gereken bir adım daha geri gitmekti. Bu şeyin bir ev kedisinden daha büyük bir şeyi avlamasına imkân yoktu. Yine de yetişkinliğe ulaşmıştı ve gölden gelen inleme sesleri herhangi bir gösterge ise, üreme popülasyonunu garanti edecek kadar çoktu. Kurbağaların böyle patlamasına ne sebep olmuş olabilirdi? Zihnim bu kurbağa gizeminin tavşan deliğine o kadar dalmıştı ki, beni önüme çekip kendisine bakmaya zorlayana kadar Sol'un beni sürüklediğini fark etmedim bile.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu, kara gözlerindeki kızgınlık belirgindi. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden kendini bir kurbağaya sunuyorsun?"

"Ne yediğini bilmek istiyorum." Sözcükler istediğimden biraz daha kırılmış olarak çıktı. "Bu durumda bunun oldukça açık olacağını düşünmüştüm.

nokta."

"Sen," diye havladı. "Sen ve kafasını onun ağzına sokacak kadar aptal olan diğer gezgin yaratıklar."

Thwack.

Sol bir çığlıkla sıçradı, sonra kurbağaya ters ters baktı. Nefes alarak gözlerini kapattı. "Bak, sorabileceğin bir şey değil."

Sözsüzce ona baktım. "OH! ONU ÖPEBİLİRİM VE SORABİLİRİM!"

"Hayır!" Sol saldırdı ve beni belimden yakaladı. Bir kolunu boynuma dolandı ve beni ona doğru yaklaştırdı. Ölçülü bir nefes alırken nefesi kulağımın üzerinde gezindi. "O kızı öpmeyeceksin-"

Thwack.

Dilin Sol'un yüzüne ağır çekimde süzülüşünü izledim; şaşkınlıktan dehşete ve acımasız bir kabullenişe kadar her duygu yüzünde parladı. Yanağı bir sekmeye geri çekilmeden önce uzaklaştı.

Denesem de kahkahalarımı durduramazdım. Sol beni omzuna attı ve Lok'un çimlerin üzerinde iki büküm olduğu yere getirdi. "Ona dikkat et," dedi ve beni onun yanına bıraktı. Lok ve ben kendimizi toparlamaya çalışırken Sol nehirde yüzünü yıkamaya gitti.

"Uç!" diye bağırdı bir ses.

Kurbağanın dili dışarı fırladı ve tepesinde uçan bir mikroraptoru yakaladı. Zavallı şeyin hiç şansı yoktu. "Oh...

peki, bu cevaplar."

Saniyeler içinde kurbağanın yiyeceği, ağzının etrafına sıkışmış birkaç mavi tüyden başka bir şey değildi. "Ack!" diye vırakladı. Kafası karışmış gibi görünen uzun bir böğürmeyle, "Cevaplar... bu mu?" diye bağırdı. Başını eğdi, sonra hızla gözlerini kırıştırdı. Sonra gözlerini bana dikti ve "Uçmak mı?" diye sordu.

Sesimi sakinleştirici tutarak cevap verdim, "Hayır dostum. Sinek bile değil."

Kurbağa sözlerim karşısında ürperdi, sonra arkasına yaslanıp gökyüzünü seyretti. "Uçmak değil..."

"Hayır."

Gözleri tekrar bana kaydı, sonra uzaklaştı. "Ben... uçmam." Kurbağa tekrar hızla göz kırptı. Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Ben... Ben... Düşünebiliyor muyum?" Kurbağa hareketsiz kaldı. Sonra çığlık atmaya başladı ve hiç durmadı.

Telefonumu çıkardım ve başka hiçbir hayvana duyarlılık vermemem için bir not ekledim.

BÖLÜM 10

ORMANIN KENARINA ULAŞTIĞIMIZDA, gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı. Hiçliğin ortasına düşmüş ev kümesine değil, onları çevreleyen gökkuşağı dağlarına. Zirvelerin etrafında bir renk cümbüşü dönerken, kayalar vadilere mavi ve sarı parçalar saçıyordu, sanki zor durumdaki bir sanatçı bir kova boya ve bir avuç mantar alıp "Siktir et" demiş gibiydi.

Renkler o kadar canlı ve fantastikti ki başka bir boyuta aitmiş gibi görünüyorlardı. Ateşli kırmızılar ve yanan turuncular okyanus mavisi dalgalarla yarışıyor, neredeyse merkezde yer alan evleri yutacakmış gibi görünen girdaplı bir desen oluşturuyordu.

"Eee?" Stajyer yanıma uçarak sordu. "Evleri doğru aldık mı?" " unutun. Şu dağlara bak!" Sürünerek ilerledim

Blossom sırtını döndü, altındaki çimenlerin ilk sarı kaya dalgasına nasıl karıştığını daha iyi görebilmek için omzunu tuttu.

"Burası neresi?" Sol sordu, en az benim kadar şaşkın . "Buraya hiç gelmedin mi?" Ben de sordum.

Lok yanımıza geldi. "Tabii ki yapmadı. Gece Sırtı klanı hasatçıdır. Onları sınırlarının güvenliğinden çok uzağa sürüklerseniz muhtemelen bayılırlar."

Lok'un nazıkçe azarlaması bile Sol'un gözlerini önündeki manzaradan yetmedi. Ama bu onun ukalalığını durdurmadı. "Evet, bir yix'i tıraş etme şansı için bilinmeyen tehlikeli topraklara balıklama daldığımız için bizi affedin."

"Ah, ama ne kadar güzel tehlikeleri kaçırdığınızın farkında bile değilsiniz!" Genişçe gülümseyen Lok önümüzde hızla ilerledi ve boyalı manzarayı işaret etti.

"Mirage Dağları'na hoş geldiniz!"

"Bu inanılmaz," dedim ve bir fotoğraf çektim. Telefonumu Blossom'ın selesine geri soktum ve güneş panelli kasayı şarj alabilecek kadar açıkta bıraktım.

Stajyer inledi ve sabırsızca çıkmaz sokağa doğru el salladı. "Evet, evet, tektonik plakalar tarafından ezilmiş kumtaşı çok hoş bir görüntü oluşturuyor. Şimdi evler, gidin evlere bakın!"

"Pekâlâ, gidiyoruz. Sakın tüylerini dökme," dedim. Blossom'a hafif bir tekme attım ve ördek gagası yürüyüşüne devam etti.

Lok çantasından bir su tulumu çıkardı ve bana atmadan önce uzun bir yudum aldı. "Eğer buranın güzel olduğunu düşünüyorsan, bir de diğer taraftaki Fuşya Korusu'nu görene kadar bekle. Yarın sürüyü teslim etmek için adamlarımla orada buluşacağız. Yine de bir uyarı: Burada tehlikeli yırtıcılar var. Bana yakın durduğundan emin ol Stardust."

"Velociraptorlardan ve pembe T. rex'ten daha mı kötü?" Bir yudum alarak sordum. Suyun tadı kavrulmuş boğazımdaki şekerden daha tatlıydı ve biraz daha yudumladım, ancak boğulacaktım. Ağzımı kapattım ve su gömleğime dökülmeden önce öksürük krizini dizginlemeye çalıştım.

"T. rex nedir?" Sol sordu.

"Doğru ya, siz ikiniz kavga etmekle o kadar meşguldünüz ki göremediniz." Koltuğumda döndüm ve T. rex'in minik kollarını taklit ederek kollarımı iki yana açtım. "Küçücük kolları ve kocaman dişleri olan dev yırtıcı dinazor. Pembe bir tanesi bu sabah beni kokladı ve sonra uzaklaştı. Gizlice bana yaklaştığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Sol kül gibi görünüyordu; sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Bir kolu eksik miydi?"

"Evet, biliyor musun?"

"Gruulorak'ı gördün." Omuz

silktim. "Sanırım öyle."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi tahmin ediyorsun? Dory, haftalardır Gruulorak'ı avlıyorum. O obur canavar en iyi on savaşçımızı katletti ve şişmanlayana kadar sığırlarımızla ziyafet çekti." Sanki bir hayaletle konuşuyormuş gibi bana baktı. "Nasıl hâlâ hayattasın?"

"Bilmiyorum. Saçımı kokladı ve hapsirmasına neden oldu, o da gitti." "Onu hapsirttin mi?" diye sordu inanamayarak. "Yaklaştın Geceleri klan üyelerimin rüyalarına giren o dehşet tarafından öldürüldü ve sen onu hapsirttiğin için mi yaşıyorsun?"

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum dostum. Burnunda kıl olmasını sevmez."

Elini saçlarında gezdirdi ve bir nefes verdi. "Neden yardım için bizi aramadın?"

"Birbirinizin suratına yumruk atmakla meşguldünüz. Bir hanımefendi asla sözünü kesmez."

Lok kahkahalarla kükredi, histeri krizleri sırasında neredeyse eyerden düşüyordu. "Ölümün yüzüne bakıp omuz silkebilen bir kadın. Tanrılar aşkına, şimdiden kalbimi çaldın."

Ona bir başparmak işareti yaptım. "Elimden geleni yapıyorum."

Arkamda, huysuz yoldaşım dünyadan tamamen vazgeçmeye hazır görünüyordu. "Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız."

* * *

GÖZLERİM yatak odasında geziniyor, eksantrik dekorasyonları eğlence ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla inceliyordu. Sanki Stajyer ve küçük arkadaşları bir cadının Pinterest panosunda gezinmek ve buldukları her tuhaf fikri uygulamak için çok fazla zaman harcamışlardı. Duvarlar dramatik, koyu bir mor tonundaydı ve genel okült estetiğe katkıda bulunan asılı pentagramlarla süslenmişti.

Komşu evin şatafatlı kovboy şık tasarımına göre kesinlikle bir gelişmeydi. Farklı dış görünümlerine rağmen, her ev aynı kat planını paylaşıyordu - mermer tezgahlı mutfaklar, futbol maçının hareketsiz görüntülerini içeren metal kutulardan ibaret olan büyük boy düz ekran TV'ler ve her evin ikinci katının tamamını kaplayan dev yatak odası. Bu da beni son hayal kırıklığıma götürdü. "Stajyer, bu evlerin hepsinde sadece bir yatak var."

"Doğru," diye cıvıldadı mutlu bir şekilde.

Benden kaçan sabrı tavanda aradım. "Neden bu evlerin hepsinde sadece bir yatak var?"

"Araştırmalarımız, 'sadece bir yatak' yönteminin insanları çiftleştirmek için denenmiş ve doğru bir yol olduğunu gösteriyor! Neyse ki çiftleşme konusunda oldukça uzlaşmacı davrandınız, ancak daha inatçı çiftlerin bir araya gelmesini tetiklemek için birkaç teşvik ekledik."

Lok ellerini birbirine vurdu. "Bu mükemmel."

"Tabii ki öyle düşünüyorsun," diye tısladım. "Bak, bunun beni hamile bırakmaya kararlı bir üreme programı olduğunu biliyorum, ama zaman zaman biraz mahremiyete ihtiyacım olacak."

"Hamile olduğunu düşünüyor musun?" Stajyer sordu, gözleri parlıyordu.

"Hayır, düşünmüyorum."

"Yazık."

"Bunu sormaya çok korkuyorum ama bu araştırmayı nereden buldunuz?"

"Gezegeninizin çiftleşme rehberlerinden birini bulduk. Bunu anlamlandıracak kadar yetenekli bir dilbilim ekibi bulmak bir servete mal oldu, ancak bilimsel ilerleme karşısında bir zevk kruvazörünün kredisinin ne önemi var?"

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak, "Hangi çiftleşme rehberi?" diye sordum.

Ekranını açtı, birkaç sekmeyi çevirdi ve yüksek sesle okudu, "*Romanceopedia: En İyi Romantizmi Yazma Rehberi*. 'Sadece bir yatak' mecazı diye bir şeyden en az altı kez bahsediyor."

Başımı salladım. "Elbette. Neden olmasın, değil mi? Başlığında 'romantizm' var. Doğru olmalı."

Başını yana eğdi, kireç yeşili iri gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu ve ben onları incelediğimde mirketlerin de böyle hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Şimdi kameranın diğer ucunda olduğumu fark etmek sinir bozucuydu. "Ses tonunuz bunun bir iğneleme olduğunu gösteriyor. Anladığım kadarıyla bu da aslında aynı fikirde olmadığınız ve iğneleme yaptığınız anlamına geliyor. Neden alay ediyorsunuz? Bunun internet forumlarınızda çok iyi karşılandığı söyleniyordu."

Yüzündeki umutlu ifade sevimli olduğu kadar can sıkıcıydı da. Sırf araştırma ekibine inat olsun diye bu evi ateşe vermek ne kadar kolay olsa da, Stajyer'in bu projede yer almaktan gerçekten gurur duyduğunu söyleyebilirim. Uzun bir yaşamın evini yeniden yaratmakla görevlendirilmesi onun suçu değildi-

üç günlük veriden başka bir şey yoktu. Elimi yatağın içine soktum ve odanın içinde eleştirel bir gözle dolaşmadan önce yumuşaklık seviyesini test etmek için büyük bir özen gösteriyormuş gibi yaptım.

Toto, Lok'u omuzlayarak geçti ve uzanmadan önce yatağa atladı. "Oh evet. Bunu sevdim. Bu çok güzel." Aslan yastıkların üzerine uzandı ve yerleşti.

Stajyer gözünü kırpmadan izledi. Her duruşum, ayaklarını sürüyerek ya da ara sıra tepesinin seğirmesiyle yansıtıldı. "Biliyor musun? Bu oldukça iyi, Stajyer. Etkilendim."

"EVET!" diye çığlık atarak kanatlarını çırpı. Şok olmuş bir bakışla havada dondu ve yere düştü. Boğazını temizlemeden önce tüylerini sıvazladı. "Demek istediğim, onları beğenmenize sevindim. Biz Biyoçeşitliliği Koruma Girişimi olarak gezegeninizi mümkün olduğunca yaşanabilir kılmak için çalışıyoruz."

Küçük hayvanlara olan sevgime lanet olsun.

"Pekala, beyler, bunun tadını çıkarın. Ben 5 numaralı evde olacağım. Gidelim Toto," dedim.

Stajyer dondu kaldı. "Ne? Hayır, birlikte uyumak zorundasınız. Bütün mesele bu!"

Ben kapıdan çıkarken Lok kolumdan tuttu. "Kabul ediyorum. Bu gece burada benimle kal. Yatak üçümüz için yeterince büyük. Değil mi Sol?" Toto'nun çoktan horlamaya başladığı yatağı işaret etti. "Ya da dört," diye düzeltti.

Yorgunluk Sol'un gözlerinin altındaki gölgeleri derinleştirdi. Yaslandığı kapı çerçevesinden kendini itti. "Benim de seninle aynı yatağı paylaşmak gibi bir niyetim yok. Bırak istediği yerde uyusun."

Lok'un yüzünde bir parça kızgınlık belirdi ama sonra . "Böyle davranma. Dedğim gibi, bu bölgede tehlikeli yırtıcılar var. Bizimle kalması onun için en güvenli yol olacaktır. Gecenin bir yarısı içeride kim bilir neler dolaşıyordur."

"Evet, evet! Tehlikeler boldur. Herkes aynı yatakta kalsın!" Stajyer talep etti.

"Eminim bir kapıyı nasıl kilitleyeceğini bulabilir," diye tersledi Sol. Bir kolunu belime doladı ve beni odadan dışarı çıkardı.

"Ama-"

Sol onun sözünü kesti. "Yapışkan olma."

"Üçünüzün de bu projenin başarısı konusunda HİÇ endişeniz yok gibi görünüyor." Stajyer sinirli bir ciyıklama sesi çıkardı ve pencereden dışarı uçtu.

Dışarı çıktıktan sonra Sol beni yan eve götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Omuzlarındaki gerginlik bana söyleyecek bir şeyi olduğunu düşündürdü, bu yüzden sessiz kaldım. Lok'un takip edip etmediğini görmek için pencereden baktı. Ortalık sakinleşince kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Konuşmamız gerek."

"Mmm. Bu hiç iyi bir haberle sonuçlanmadı. Benden ayrılıyor musun, Sol?"

Pencereyi tekrar kontrol etti, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. "Lütfen, bir an için ciddi ol."

Sesindeki gerginlik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sorun nedir?"

"Lok bir Roamcrest değil. O Şarkı Söyleyen Oklar'dan General Ghoszi Lokbaatar, Sankatul'daki en kötü şöhretli savaş generallerinden biri."

Harika. Harika. Tabii ki öyle. Çünkü neden bir şey kolay olsun ki?

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve "Ne kadar kötü şöhretli?" diye sordum.

"Tynfo'nun sular altında kalmasından ve Kırık Ovalar Savaşı'nın gidişatını değiştirmekten sorumlu beyin olduğu söyleniyor. Uzay gemisi Dulrock'a düştüğünde onun ve Felaket'te öldüğünü sanıyordum. Kıtanın yok oluşu haftalarca gazetelerde yer aldı. Nasıl hayatta kaldığı ya da neden Roamcrest kılığına girdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onunla kalmak isteyip istemediğini şimdi bilmem gerekiyor. Eğer istemiyorsan, uykuya dalmasını bekler ve kaçarsınız. İş dövuşe gelirse seni kurtaramam."

"O olduğundan emin misin?"

Sol başını salladı. "Boğazındaki ok dövmesini görür görmez şüphelenmiştim. Amdora kuşunun çağrısını kullanarak Canavarını çağırana kadar kafamdaki parçalar yerine oturmadı. Bu çağrı

Yollarına çıkan her türlü aptalı telef etmeden önce savaş grubu tarafından kullanılan tebrik kartı." Gözleri titreyen halime takıldı ve duvarı iterek omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Bunu seni korkutmak için söylemiyorum. Ama kiminle seyahat ettiğini bilmeye hakkın var."

"Ben... Bekle, ama siz ikiniz bütün gün yumruklarınızı konuşturdunuz. İş başa düşerse onun kazanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu kadar güçlü bir savaşçı şimdiye kadar beni üç kez öldürebilirdi. Seni paylaşmak istemediğine karar verseydi, seni havaya fırlatabilir, boğazımı kesebilir ve ayakların yere değmeden seni yakalayabilirdi. Sabahki tartışmamız sadece benimle oynamasıydı. Bir kere bile ateşe başvurmadığını fark ettin mi? Elimdeki her şeyi ona savuruyordum ama nafile. Bana gerçekten zarar vermeye çalışsa bile şansım olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. şimdi söyle bana, gitmek istiyor musun?"

"Gitmek mi?" Lok'un derin sesi havayı bir bıçak gibi kesti. Başımı çevirdiğimde onu pencere pervazına yayılmış, çenesini avucuna dayamış halde gördüm. "Bir veda bile etmeden mi? Dory, kalbimi kıracaksın."

"Lok," diye nefes nefese kaldım ve bir adım geri çekildim.

Sanki ona vurmuşum gibi gerildi ve yüzünde her zaman var olan sırtış durakladı. "şimdi, şimdi. Böyle davranma. Seni incitecek bir şey yapmadım, değil mi?" diye sordu aldatıcı bir sakinlikle.

"Gizlice dinliyor muydun?" Sol tısladı.

Lok masum bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı. "Hayır. şey, evet, ama iyi bir nedenim var." Pencere pervazına özenle sarılmış bir bohça yerleştirdi, sonra sırtıttı. "Sevgilim, sana yemek getirdim."

"Bu doğru mu?" Ben sordum. "Sen gerçekten bir savaş sulusı musun?"

"Suçlu mu?" diye sordu başını yana eğerek. "Kime sorduğunuza bağlı sanırım. Kazanmak için ne gerekiyorsa yaptım. Ama aynı şey diğer taraf için de söylenebilir."

"Sol az önce bir şehri sular altında bıraktığınızı söyledi!"

"yle mi, şimdi?" Diğer Sankado'ya bakarken gülümsemesi geri döndü.

Sol'un gözlerinde korku, keskin ve canlı bir şekilde belirdi ve koca ağzımı açtığım için kendimi tekmeledim. Lok dikkatini tekrar bana çevirdi, hâlâ

O aldatıcı sırıtış. "Bu doğru. Öyle yaptım. Ama sebepsiz değil, görüyorsunuz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve içini çekti. "Osid, yani korkak kral, halkımın başkenti Uslanknot'u ateşe verdi. Tüm bunlar *babasının* başlattığı savaşta onu yendiğim için oldu, inanabiliyor musun?"

Omuz silkti, sanki bir savaş yerine ofis dedikodularını anlatıyormuş gibiydi. Zırh olarak kullandığı sahte kayıtsızlık ışıltı ışıltı parlıyordu. "Savaş, savaşın yaptığı şeydir. O benim şehrimi yakar, ben onunkini sular altında bırakırım ve dev bir uzay gemisi tepemize düşene kadar savaşmaya ve öldürmeye devam ederiz."

"Bütün bunlar hakkında çok soğukkanlısın," dedim.

Zırh çatlarken bir kahkaha attı. "Neden olmayayım ki? Hayatımı kazanılamaz bir savaşta mücadele ederek geçirdim, sonunda gidişatı değiştirdim ve sonra... dünya sona erdi." Bir elini saçlarında gezdirdi, hâlâ dünyanın en komik şakasıymış gibi kıkırdıyordu. "Ve şimdi yix sürüsü güdüyorum ve bir yabancı ve bir uzaylıyla çiftleştim."

Daha sert güldü ve bu bulaşıcı ve yürek parçalayıcıydı. "Ve şimdi o uzaylıyı, eski dünyamın sonundan kısmen sorumlu ya da olmayan bir kuş uzaylıyı yumruklama görevine götürüyorum, konuşan yırtıcı arkadaşı, başka bir kuş uzaylı ve-" Durakladı ve Sol'a baktı. "Sol, Felaket'ten önce ne yapıyordun?"

"Ben bir avukattım."

"Avukat mı? Tabii ki avukat. Bu kadar gergin olmana şaşmamalı. Yani bir kuşun suratına yumruk atmak için üç uzaylı ve bir avukatla seyahat ediyorum."

Sol kıkırdadı, sonra o kadar yüksek sesle ve geniş bir şekilde güldü ki, bu hepimize yayıldı ve bir kez başladığında durmadı. Kıkırdama nöbeti histerik ve kontrol edilemezdi ve bir nedenden ötürü, yere çakıldığımdan beri kendimi en rahat hissettiğim andı. Ama Lok haklıydı. Her şey çok saçmaydı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Kıkırdamalarımı dizginleyerek sordum.

"Sanırım düş almak istedin. Sonra da olman gereken yerde, benim kollarımda güvende olmak yerine kendi başına uyumak istedin." Lok kollarını kavuştururken suratını astı.

"Peki sonra ne olacak? Yarın uyanıp her şey normalmiş gibi devam mı edeceğiz?"

Homurdandı. "Bu gezegende normal olan nedir?"

"Anlaşıldı," diye düzelttim.

"Beni öldürecek misin?" Sol sordu.

Lok kaşlarını kaldırdı, sonra da düşünüyormuş gibi çenesini elinin üzerine koydu. "Gerek var mı?"

Sol dikkatle, "Hayır," diye cevap verdi.

Lok başını salladı, sonra ikimize de iyi geceler diledi ve gitti. Sol ve ben oturma odasında durup onun diğer evlerden birine çekilmesini izledik. Sessizliği ilk ben bozdum. "Soruya cevap vermedi."

"Hayır." Sol içini çekti. "Hayır, yapmadı."

BÖLÜM 11

Yatak odanızdaki kılıç dişli bir kaplan kadar hiçbir şey haşlama sıcaklığındaki bir düşün huzurlu ertesi ısıltısını bozamaz.

Kırmızı buklelerimden parke zemine su damladı. Kedi ürpertici bakışlarıyla beni kısıtırırken elim kapı kolunda donup kalmıştı.

"Bu iklimde işiniz yok." Hırladı.

Kapıyı kapattım.

Başımı kapının pervazına yaslayarak, bir buzul çağı megafaunasının neden bu kadar sıcak bir coğrafyada bulunduğuna dair yaklaşmakta olan zihinsel sarmalla savaşımaya çalıştım. Belli ki Biwban'lar ürettikleri her hayvanı istedikleri yere bırakıyorlardı ama kimse çift kat giysinin nedenini sorgulamadı mı? Lanet şey çok sıcak olmalı. "Kes şunu, Dory. Odaklan," diye fısıldadım kendi kendime. "İnsan yatak odasından bir *Smilodon*'u nasıl çıkarır?"

Bir an için *Smilodon* ve benim bir anlaşmaya vardığımızı, ikimizin de diğerinin var olmadığına karar verdiğimizizi ve böylece hayatlarımıza huzur içinde devam edebileceğimizi düşünmeye karar verdim.

Bam!

"Eminim bir şey olmamıştır."

Smilodon kükredi ve kendini yatak odasının kapısına doğru fırlattı. Bu da muhtemelen karşılıklı barış içinde kendimizi kandırmamıza izin vermek yerine beni yemeye karar verdiği anlamına geliyordu. Yazık gerçekten. Neden başka kimse Deluland'da yaşamak istemiyor?

Sakince merdivenin yanındaki pencereye doğru yürüdüm, açtım, kafamı dışarı çıkardım ve çıktığı kadar bağırdım. Tepki şuydu

Hemen: Toto bir çim parçasında dinlendiği yerden sıçradı ve çılgınca etrafına bakındı. İki uzaylım kendi evlerinden fırlayıp benimkine doğru koşmaya başladılar.

Yolda yardım gelince havlumu vücuduma daha sıkı sardım ve merdivenlerden indim. Aşağıya indiğimde *Smilodon* pençesini yatak odasının kapısına geçirmişti ve dışarı çıkmak için çılgınca tahtayı tırmalıyordu.

Smilodon diğer kapıyı kırarken benim üç korumam ön kapıdan içeri daldı. Omuzlarımla yanlarından geçtim. "İcabına bakın beyler. Ben birinci evde olacağım."

"Gökyüzündeki büyük ateş topu. O bir *hayal*." Toto'nun sesi bir duanın hürmetini taşıyordu. Geri döndüğümde aslanın basamakların tepesindeki öfkeli *Smilodon*'a baktığını gördüm. Sürünerek ilerledi. Ona hırlarken hançer büyüklüğündeki dişleri parlıyordu.

"Toto, konuşmak istediğini sanmıyorum," diye uyardı Sol.

Merdivene ulaştığında gözlerini ondan hiç ayırmadan yaklaştı. "O... o konuşabilir, hırlayabilir ya da kanımı bu basamaklara dökebilir. Yeter ki bana adını söylesin."

Pençesi ilk basamağa ulaştığında *Smilodon* kükredi. Dondu kaldı. "Toto, sen deli misin? Ondan uzak dur, seni öldürecek!" Ona doğru hareket ettim. Onu durdur.

Lok yolumu kesti ve "Bırakın bunu o halletsin" dedi.

"Eğer bir kobra olsaydı, her gün doğumu ve gün batımında onun zehri için yalvarırdım." Adamın ilerleyişine kadının pençelerinden gelen tehlikeli bir hamleyle karşılık verdi. Basamakların dibine kadar geri çekildi ve oturdu. "Çok erken, haklısın. Acele edersek yavrulara ne diyeceğiz? Seni tatlı şey, oğullarımız dev olacak."

Ona tekrar ama pencereden atladı.

Toto, onun kim bilir nereye çekilişini izlemek için merdivenlerden yukarı fırladı. "Yarın görüşür müyüz? Ya da bu gece? Arkadaş istediğin zaman kükre. Ya da tapınmak. Sonsuz hayranlık." İçini çekti, özlemle öylesine çarpılmıştı ki çenesini tutamadı ve devam etti. "Oh, sevgilim, neden

Bununla mı savaşıyoruz? Gözlerinizin içinde yüzmek ve topraklarınızı savunurken ölmek istiyorum!"

kapıya koştığında yolundan çekildik. "Onu yiyecek," dedi Sol.

"Muhtemelen."

"İkinize de güvenim yok." Lok uyarırcasına başını salladı. "Her ne kadar etrafta durup pençe izlerinin üzerine damlamayı sevsem de Hardwood, ben giyinip diğer yataklardan birini alacağım." Ağzını açtığı anda Lok'a elimi kaldırdım. "Hayır, senin değil."

İlk evin yatak odası yanıyordu. Bu garipti, çünkü iki saat kadar önce evi ilk keşfettiğimde kesinlikle yanmıyordu. Daha da garibi, ben içeri adım atmadan hemen önce ikinci evin çatısı çökmüştü. Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Lok'a ters ters baktım. "Yemin ederim, ben yapmadım."

Sol üçüncü evi işaret etti. "Hâlâ iki yatak var. Siz 3. evde uyuyun, Lok ve ben de 4. evi paylaşabiliriz."

"Oh, teşekkürler Sol, bu gerçek-" Sözlerim büyük bir gürültüyle kesildi ve dengemi kaybedip yere düşmeme neden oldu. Lok beni çabucak yakaladı ve iki devasa brontozorun içeri girmesi için tam zamanında bizi 3 numaralı evden uzaklaştırdı.

Çarpışmalarının şiddeti o kadar güçlüydü ki ayaklarımın altındaki zeminin sallandığını hissedebiliyordum. İçlerinden biri uzun boynunu diğerine öyle bir güçle savurdu ki, beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden endişelendim. İkinci brontozor tökezledi ve komşu eve çarparak kiremitlerin yere uçmasına neden oldu. Ama daha büyük olanın işi henüz bitmemişti; rakibine doğru hücum edip bir kez daha çarpmadan önce şiddetli bir çığlık attı ve onu gecenin karanlığına doğru kovaladı.

Bu da bize bir ev ve bir yatak bıraktı.

Son evin posta kutusuna tünemiş stajyeri görmek için döndüm. Küçük mavi kuş masumca tüylerini temizliyor, bana bakmayı reddediyordu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Suçlama karşısında şok olmuş gibi tüyleri kabardı. "Ben mi? Ben... Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen olduğunu biliyorum, tamam mı? Bugün bir *kuş* tarafından gazlanacağım gün değil.

Yatak odası kendiliğinden alev almamıştır."

İncelemeden önce pençesinden bir parça tüy kopardı. "Hatalı kablo tesisatı olmalı. Araştırma merkezine gittiğimizde bakım ekibine bir çalışma emri göndereceğim."

"Peki ya çatı?"

Ayaklarının üzerinde kayarken tepesi başına doğru düzleşti. "...Su hasarı."

"Azgın dinazorlar mı?" "Çiftleşme mevsimi!"

Dilimi tıkırdattım. "Stajyer, adın ne?" Gözleri büyüdü. "Neden?"

"Ne demek 'neden'?" Umursamazca omuz silktim. "Sadece adını soruyorum."

Minik parmaklar gergin bir şekilde bacağına vurdu. "Şu ana kadar adıma hiç ihtiyaç duymadın. Şimdi neden ihtiyaç duyasın ki? Bana sadece unvanımla hitap etmen benim için sorun değil. Neden yaklaşıyorsun? İlerlemeyi kes!"

Kollarımı iki yana açtım ve gülümsedim. "Neden bu kadar stresli görünüyorsun? Sadece yüzüme karşı yalan söyleyen yaratığın adını soruyorum." Ona doğru hamle yaparken son birkaç kelimeyi aceleyle söyledim. Yoldan çekilmeden önce parmaklarım yumuşak kuyruk tüylerine değdi.

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı, sonra onu yakalamak için zıpladığımda var gücüyle çırpındı. Küçük kanatları havada durmak için değildi ama gazabım karşısında kesinlikle denediler. "Bunların hepsi son derece talihsiz tesadüfler... Ah! Beni yakalamaya çalışmayı bırak! Bunların benim terfi şansım ile hiçbir ilgisi yok!"

"Aha! Demek oyunun bu!"

"Hayır, değil."

"Saçmalık, hepimiz seni duyduk."

"Ah zorblax!" diye küfretti. Stajyer Lok'un arkasına saklandı, daha büyük olan Sankado'yu etten bir kalkan olarak kullandı ve dostça bir sırtışla beni yatıştırmaya çalıştı. "Bak Dory, yanlış konuştum. Sakin ol, her şey yolunda."

Ayağımı yere vurdum. "Her Şey yolunda değil! Bu olayları birlikte yatmamız için bilerek planladın, itiraf et!"

Tiz bir çığlık atmadan önce yanakları Şişti. "Pekala, tamam! İtiraf ediyorum. *Smilodon*'u odana çektim, çatının yapısal bütünlüğünü tehlikeye attım ve evet, yatak odasını ateşe verdim! Mutlu musun?"

"Hayır! Aynı odada uyumamız için neden bu kadar ileri gidiyorsun? Zaten seviŐiyoruz. İŞiniz tamamlandı."

Tepinme sırası ondaydı. "Fiziksel ekim yeterli değil. EŐleŐmelerin sürmesi için birbirinize aşık olmanız gerekiyor! Rehber kitapta bu mecazın gerilim, mizah ve romantik gelişmeler için zemin hazırladığı açıkça belirtiliyor. Bütün gün onlarla birliktesiniz ve sevgi leriniz neredeyse hiç yükselmedi.

"Sevgi ler mi var?" Lok sordu.

"Evet." Stajyer boynundaki tüylere uzandı ve yumurta Şeklinde küçük bir kolye çıkardı. Kolyeyi çıkarıp arkasındaki ekranı gösterdi. Bir düğmeye bastı ve ekran neşeli bir melodiyle aydınlandı. İki pikseli karakter birkaç çubuğun yanında dans ediyordu.

Elinden aldım ve daha yakından inceledim; Lok ve Sol da omzumun üzerinden baktılar. Arka plan sarı ve turkuazdan oluşan bir gradyandı ve alt kısımda dört adet yıldız Şeklinde düğme vardı. Her iki karakter de aynı küçük dansı yapıyordu ama yanlarındaki sayaçlar çoğunlukla boŐtu. Biraz daha küçük olan karakterin sayacındaki yeşil sıvı on çentikten sadece n doldururken, diğerinde iki çentik vardı. "Bu Tamagotchi'nin bir anlamı olması mı gerekiyor?" Tükürdüm.

"Tabii ki. Sana yaptığım iğnede ayrıca sevgi ölçüm cihazımın hormonal seviyelerini ve biyometrik verilerini takip etmesini sağlayan küçük bir ip vardı. Bu Şeyin Şimdiye kadar yarısının dolu olmasını bekliyordum. Sol'unki biraz daha yüksek ama bu rakamlar korkunç. Korkunç! Bu yüzden zorluk çıkarmayı bırak-"

"ZOR MU?"

"EVET, ZOR. Şimdi git yatağında uyu!"

"AH, SENİ BOĞABİLİRİM." Ben tehdidimi gerçekleŐtirmeden Sol kollarını altıma doladı ve beni son eve sürüklemeye başladı.

"Bir gün için yeterince yıkım oldu, Dory. Hadi gidelim.
Stajyer, bu gece evden uzak dur. Sabah görüşürüz."

Biwban bana ters ters baktı, tüyleri kendini daha büyük göstermek için
üzgün bir bahaneyle kabarmıştı. *O tüyleri teker teker yolacağım.* "Bu saygısızlığı
asla unutmayacağım," diye öfkelen dim.

"sevgilim," Sol. "Beni duyuyor
musun?"

"İyi geceler, Stajyer," diye Lok.

"ASLA!"

* * *

Yatak odasının **çekmecelerini karıştırdım** ve bone yerine geçebilecek herhangi bir
giysi aradım. Bir tahminde bulunmam gerekirse, evin içindeki kıyafetlerin ve
eşyaların da bir yapay zekanın bir insan evinde olması gerektiğini düşündüğü
şeylere göre yapay zeka tarafından üretildiğini söyleyebilirim. Parlak metalik
kedi kıyafetleri bir çekmecenin tamamını kaplıyordu ve bir diğeri de Rönesans
tarzı kıyafetlerle doluydu. İşe yarayabilecek ipekten yapılmış bir çift erkek
boxer'ı vardı, ama onları kafama geçirmeye bir türlü cesaret edemedim. Bukleler
korunmalıydı ama ne pahasına? İçimi çektim ve boxer'ı çekmeceye geri attım.
"Gerginlik olmayacak," dedim soğuk bir şekilde.

Lok köşedeki boy aynasının yanında saçlarını taradı. "Elbette, kalbim."

"Mizah ya da romantik gelişmeler de yok." Bir başka çekmeced e 1970'lerin
diskosunun parlak, çiçekli estetiğ i ortaya çıktı. Hâlâ bone olarak
kullanabileceğim bir şey yoktu ama disko kıyafetleri Rönesans kıyafetlerinden ya
da catsuit'lerden çok daha az seksi olurdu. Kendi tişörtüm ve kargo pantolonum
günlerce koşturduktan sonra kış gibi kokuyordu, bu yüzden yarın onları tekrar
giymemin imkânı yoktu. Bunun yerine altın rengi sırtı açık bir askılı üst ve bir
çift İspanyol paça pantolon hazırladım. En iyi seyahat kıyafetleri değil ama
dilenciler seçici olamaz.

Dürüst olmak gerekirse, benim bedenimde kıyafetleri olduğu için yapay
zekayı destekledim. Hangi zaman diliminden geldiğimi bilmiyor olabilirdi ama
sanırım Amerikan güzellik standardının ne olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu.
Kıyafet bedenleri arasında

sumo greşisine dönüştü. Yani tam anlamıyla bir sumo güreşçisi kıyafeti buldum.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldandı Sol. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve giydiği pantolon belinden aşağı sarkıyordu. Bakmamak için elimden geleni yaptım.

Peki, tamam. Baktım.

Pencerenin dışından sinirli bir cıvıltı geldi. "Ama bu amacımızı boşa çıkarır-"

"Stajyer, yemin ederim."

"Pekala, tamam."

"Ne , Dory?" Lok sordu.

"Tüm bu maceralar yüzünden saçlarım tam bir kabus oldu. Başlık için kullanabileceğim bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Yix yönünden yapılmış fazladan bir yoktur, değil mi?" Bir uzaylı yetiştirme programına gönderilmeden önce bana bir an bile haber verilmemiş olması üzücü ve suçtu. En azından yanıma bir el çantası almama izin verebilirlerdi. Sa malzemelerim, losyonum, ağzına kadar film dolu dizüstü bilgisayarım, hiçbir şeyim yoktu.

O adama iki yumruk atacağım.

"şuradaki antamda bir tane olmalı; n cebi kontrol edin." Köşedeki bir çantayı işaret etti.

Yoluma devam ettim ve n cepten bir rulo sarı kumaş alıp açtım. Kumaş ellerimde inanılmaz derecede yumuşaktı ve rahat bir nefes aldım. "Lok, burada dürüst olacağım. Beni biraz korkutuyorsun, ama kahretsin, beni etkiliyor sun."

"Korktun mu? Ne için?"

"Bilmiyorum, genel savaş lordu meselesi ve 'sen benimsin' tavrı. Unutmadan, senin ve Sol'un küçük 'birbirlerini öldürecekler mi / ldrmeyecekler mi' dansını da unutmayalım."

"Hadi ama, bu komikti." Sol ona

baktı. "Kimin için? Kimin için?"

"Sakin ol, hasatı. Sadece şaka yapıyordum."

Bunu göreceğiz.

Lok bir elini sağ boynuzunun ucuna götürdü ve hafifçe eğildi. "Ŗu andan itibaren en iyi davranışımı sergileyeceğim. İşte oldu. Ŗimdi her Ŗey daha iyi, değil mi?" Oda sessizliğe büründüğünde, bir of çekti. "Ne oldu?"

"Yani, hâlâ savaş görüyorsun," dedim. "Ne olmuş yani?"

Gözlerimi devirdim. "Ellerinizi kaldırın, bu odada kim birini öldürdü?"

Lok ve Sol ellerini kaldırdı. "NE?"

Sol başının arkasını kaşıdı, cinayeti itiraf ettiği için yeterince pişman görünmüyordu. "Kıyamette ahlaki değerlerinizi bir kenara bırakmanız gerekir. Ŗu anda her Ŗey daha istikrarlı ama bu gezegene ilk çok fazla i çatışma vardı."

Sözleri beni sarstı. Elbette bana gezegeninin yok oluşunu daha önce de anlatmıştı ama nedense ölmekte olan bir dünyada karşılaşmış olmaları gereken dehşet hiç aklıma gelmemişti. Lok'un onun kadar soğukkanlı olması bir mucizeydi.

Lok alçak ve komplocu bir sesle, "Ve o bir avukat," dedi.

Sol'un duruşu dikleşti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki bunun herhangi bir Ŗeyle ne ilgisi var?"

"Bence bu, kötü adamları ara sıra sokaklara saldığınız anlamına geliyor. Benden çok daha kötü birini serbest bırakmadığınızı kim söyleyebilir? En azından benim oyduğum iç organların bir amacı vardı." Sol'a başını salladı ve bana fısıldadı, "Bu adam açıkça kötü biri. Bence onu hemen dışarı atın."

Rakibi homurdandı. "Sanatın paylaşılması gerekliliği buraya kadarmış." "İşler değişti," diye karşılık verdi Lok.

"Sevgi lerde senden daha üstte olduğum için beni kıskanıyorsun." "EVET!"

"Sakin ol," dedim yatağa girerken. "Seni bir gündür, Sol'u da biraz daha uzun süredir tanıyorum. Benden anlık bir aşk bekleme."

Lok dramatik bir Ŗekilde i çekti ve yatağa tırmandı. Ben onun yanına yuvarlanana kadar ağırlığını yatağa verdi. Başımı onunkine yaslamam için beni yerleştirdi.

kol. "Tamam, bugün Sol kazandı. Yarın telafi edeceğim."

"Fazla umutlanma," diye yanıtladı Sol. Diğer tarafa kaydı ve ellerini başının arkasında birleştirdi, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. "Bunun tekrar eden bir tema olabileceğini hissediyorum."

"Gurur, düşüşten önce gelir." "Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

"İşte bu kadar." Ellerimi kalçalarımın vurdum ve doğruldum. "Stajyer, Tamagotchi'yi bana at." Onu kolayca yakaladım ve ortadaki düğmeye bastım. Tema şarkısı çalmaya başladığında, dikkatimi Sol'un sayacına odakladım.

"Bekle, ne yapıyorsun?"

Kinimin katıksız gücüyle, aklıma gelen her küçük sıkıntıya odaklandım.

Sol, sayacı düşmeye başladığında nefesini içine çekti. "Kes şunu!"

Lok'un gürleyen kahkahası yatağı salladı ve sırtıtmamak için tüm dikkatimi topladım. Sayaç bir çubuğa düştüğünde, Sol onu elimden kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

"İşte, bitti," dedim, yerleşirken. "Şimdi ikiniz de çenenizi kapatın. Ben uyumaya gidiyorum."

BÖLÜM 12

Göğsümün üzerinde dikilen endişeli bir Biwban'a uyandım. "Sayacın neden yükselmedi?"

Sol'un başı boynumun kıvrımına gömülmüştü, kolu ise belime asılmıştı. Tuhaf. Ben olsam Lok'u sarılıp uyuyan biri olarak görürdüm. Oysa iri yarı yoldaşım sadece yanımda sırt üstü uyumuş, usulca horluyordu. Birinin kuyruğu bacağıma dolanmıştı ama sabahın bu erken saatinde kimin uzuvları olduğunu anlamak için çok fazla çaba sarf etmem gerekti.

Gözlerim hâlâ uykudan ağırlaşmıştı, Stajyer'e birkaç kez göz kırptım, sonra başımın yastığa düşmesine izin verdim. "Mememi serbest bırak."

Satın almak için sol göğsüme sıkıca kenetlenmiş pençelerine baktı. Karnıma doğru geri çekildi ve "Bu ciddi bir durum. Eğer sayaç sıfırın altına düşerse, bölüm başkanı düzeltici önlemler almak isteyecektir. Sevgi seviyeni yükseltmek için ne yapman gerekecek?"

Ona uzay kapsülüne siktir olup gitmesini söylemek üzereydim ki, kahvesiz beynime bir düşünce girdi. Stajyer'in insanların nasıl davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona her şeyi söyleyebilirdim. Gerçekten her şeyi.

"Mmm. Kendi uyku alanıma ihtiyacım olacak."

"Ama kitap-"

"Kitap sadece yarı doğru. 'Sadece bir yatak' kinayesi işe yarayabilir, elbette. Ama duygularımızı çözmek için ayrı kalmaya da ihtiyacımız var. Buna özlem denir."

Kelimeyi tekrarladı. Yumuşak yeşil bir parıltı oldu ve aniden küçük yüzen ekranında yazmaya başladı. "Özlem için ayrı zaman gerekli. Başka ne var?"

"Kahve ve çikolata."

"Yemek mi?" Başını öne eğdi. "Bu gezegende bol miktarda yiyeceğimiz var. Nelerin yenilebilir olduğunu görmek için yerel faunayı tarayacağım."

"Hayır, hayır. Bu özel bir yiyecek. Kahve zihnimizin odaklanmasına yardımcı olur ve *çikolata*" -kelimeyi vurguladım, olabildiğince arzuyla doldurdum. "Bu gerçek bir oyun değiştirici. Bazıları onsuz aşkın imkânsız olduğunu söyler."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyordu.

"Elbette. Çikolata en önemli yiyeceklerimizden biridir. Aşka adanmış koca bir bayramımız var ve kutsal yiyecek de çikolata. Normalde potansiyel romantik partnerler birbirlerine çikolata verirler ve aşk tanrısı Cupid de onların birlikteliğini kutsar."

"Peki bu çikolata aşkı tetikliyor mu?"

Başımı salladım. "Ah, evet. Bilim insanı değilim ama çikolatanın beynimizde sevgi ve bağlılıktan sorumlu kimyasalları harekete geçirdiğini söyleyen bir makale okuduğumu hatırlıyorum."

Artık heyecandan neredeyse titriyordu. Küçük parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, saçmalıklarımın her kelimesini not ediyordu. "Şu anda bu çikolatayı elde etmek için gerekli imkânlara sahip olmayabilirim. Ama araştırma merkezindeki laboratuvara gider gitmez, bu çikolatanın örneklerini bulabilir ve yeniden yaratabiliriz."

"Mükemmel. O zaman hâlâ umut var."

"Acaba veritabanımda kullanabileceğim bir şey var mı?" Armasındaki tüyler, aceleci düşüncelerini yansıtarak titreşti. Bir bip sesiyle ekranı kayboldu. "Notlarıma göz atmam gerekecek. Sen dinlenmeyi bitirdiğinde ben aşağıda olacağım." Hızla odadan dışarı fırladı.

"Hiç gitmeyecek sandım," diye mırıldandı Sol.

"Oh, uyanıktın."

"Çoğunlukla." Kendini benden kurtardı ve gerinerek ayağa kalktı. O odada ayaklarını sürüyerek dolaşırken yorgun gözlerim kapandı, ancak yatağın Lok'un tarafında bir gıcırtı duyduğumda tekrar açıldı. Sol susturma hareketiyle bir parmağını dudaklarına götürdü. Boştaki eli Lok'un giysilerinde gördüğüm kırmızı ipleri tutuyordu. Çok dikkatli bir şekilde diğer adamın bileklerini kaldırdı ve yatağın direğine bağladı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Tek cevabı muzip bir kıkırdama oldu. Odanın köşesinden bir şey aldı ve yatağın kenarına koydu. Saçları uykudan hafifçe dağılmış, yüzünde dayanılmaz derecede yıkıcı bir sırıtışla parmaklarını ayak bileğimde gezdirdi. "Günaydın."

Cılız ölümlü beynim bu çocuksu cazibe karşısında eridi. "Good mor- Oh!"

Beni ayak bileğimden tutarak yatağın kenarına sürükledi ve dizlerimi nazik bir otoriteyle yukarı kaldırdı. Akıcı bir çekişle, pijama olarak kullandığım eşofman altım yok oldu. Parmağı şefkatle kalça kemiğimin çizgisini takip ederken kalp atışlarım hızlandı. Titrememle sırıtışı daha da derinleşti. Külotumun eteklerini başparmağının altına aldı ve yatağın kenarında diz çökmeden önce yavaşça üzerimden çekti. Dudakları uyluğumun iç kısmındaki genişlikte oynadı ve karnımda beklenti titremeleri yarattı. Arzumdan ölmeden hemen önce yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Yumuşakça inledim, sonra bağdırmamak ve Lok'u uyandırmamak için parmağımı ısırdım. Dilinin çıkıntıları kıvrımlarım boyunca kayıyordu. Oh Mylanta, dilinin çıkıntıları olduğunu unutmuşum. Getirebileceği zevk buysa, her dilin olmalıydı, yavaş, durgun yalamalar, titreyene kadar ağrıyan etimle alay etti.

Dilini klitorisime değdirirken boğuk çığlıklar odayı doldurdu. Küçük tomurcuğu örttüğünde ve emdiğinde sırtım yataktan çıktı. Dilinin kenarındaki çıkıntılar, amımın genişliğini yalamadan önce ona karşı yuvarlandı. İnleyerek bacağımı omzunun üzerinden attı ve dilini içime soktu.

"Siktir," diye bağırdım. Ellerim boynuzlarını buldu, kendimi onun diliyle becerirken canımı kurtarmak için tuttum. Beni kendisine daha sıkı tutarken parmakları kıcıma girdi. O lanet olasıca uzun dili içimde yuvarlanıyor, yumru yumru çıkıntıların tatlı noktama masaj yapmasına izin veriyordu.

Bedenim sarsıldı; orgazmım baş döndürücü bir hızla tırmanırken dudaklarımdan umutsuz inilti döküldü. Sonra ortadan kayboldu ve iniltilerimi öfkeli bir yarı hırıltıya dönüştürdü. "Ne? Neden durdun?"

Sol bana sırtarak baktı ve dudaklarındaki ıslaklığı yaladı. Yatağın köşesine doğru başını salladı ve "Reytingimi geri ver" dedi.

"Ha?"

Elimi boynuzundan çekti ve bileğimi öptü. "Yüksek notumu elimden aldın. Geri ver."

Hâlâ kafam karıştı, lanet Tamagotchi'yi görmek için yatağın kenarına baktım. Sol'un simgesi, yetersiz bir çubuğunun yanında dans ediyordu.

Erkekler ve onların lanet gururları. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudakları kıpırdadı; belli ki hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. "Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, gelmek istiyorum," diye tısladım, "ama buradaki amacın benim sevgimi kazanmaksa, bunu yapmanın yolu beni kızdırmak değil."

"Gerçekten mi?" Kalçamın hassas derisini ısırdı, sonra bir parmağını tembelce klitorisimin etrafında gezdirdi. "Seni kızdırdığımda vücudunun nasıl titrediğini görmediğimi mi sanıyorsun?" Bir parmağını içime soktu, kabaca tatlı noktamı okşadı. Kuyruğu klitorisime yapıştı; yavaş hareketler bir kenara bırakıldı, Sol çılgın bir hız belirledi. Kalçalarım ona doğru savrulurken gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyordu. Kalçamı silkti, alnını alnıma bastırdı ve fısıldadı, "Sanırım seninle oynanmasından hoşlanıyorsun. Değil mi sevgilim?"

Nefes alışım hızlı ve sığdı. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor, bu sadist herifin boşalmama izin vermediği her saniye daha da hızlı atıyordu. "Azıcık bile değil."

Kıkırdadı. "Sen küçük sevimli bir yalancısın, bunu biliyor muydun?" Kalbim çırpındı.

Tamagotchi öttü.

İkimiz de kaldık, sonra Sol'un sevgi ölçeri şeklinde yalanımın kanıtını görmek için baktık. Şimdi üçe geri döndük. Barın etrafında havai fişekler patlarken Sol'un pikselleştirilmiş versiyonu neşeli tema şarkısıyla mutlu bir şekilde dans etti. Yanaklarıma bir sıcaklık hücumu doldu, sadece yüzündeki bilmiş sırıtişla daha da kötüleşti.

"Kapa çeneni."

Gülüşü sinir bozucu derecede zengin ve sıcaktı. Utanmama rağmen, bu kahkahayı ondan alan kişi olduğum için göğsümde bir gurur oluştu.

Başka bir ding.

"Oh, siktir , Tamagotchi."

Arkamdan bir homurtu geldi. Sol'un gözleri açılmadan önce yatak başlığının parçalandığını duydum. Lok saniyeler içinde Sol'u benden uzaklaştırdı ve bacaklarımın arasında diz çökerek yerini aldı. Bileklerindeki kırmızı bağı dişleriyle kopardı, sonra Sol'a pis bir bakış fırlattı ve kapıyı işaret etti. "Sen, dışarı."

İki Tamagotchi darbesi ve ağrıyan bir kukudan sonra...

"Bunlar yix yumurtası mı?" diye sordum. Hayatımda gördüğüm en büyük haşlanmış yumurta önümde duruyordu. Yanında tereyağlı ekmek dilimleri duruyordu. İçimden tereyağının nereden geldiğini sormak geldi ama cevabın hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değildim. Bir kaşık dolusu yumurta aldım, dinozorların salmonella taşımadığına dair yıldızlara küçük bir dua gönderdim ve bir ısırık aldım. Biraz gamlı ama zengin.

Lok cevap vermeden önce yutkunmak için bir an bekledi. "Hayır, yaz başına kadar yumurtlamayacaklar. Bunları Fujilly Kayası yakınlarında buldum."

"Sanırım bu mantıklı. Nereden geldiklerine dair bir fikrin var mı?" Omuz silkti. "Bir ipucu yok. Neden sordunuz?"

Sol masanın ortasındaki somundan bir dilim ekmek daha kesti ve üzerine bolca reçel sürdü. "Gördüğü her hayvana ve yaprağa çığlık atmayı seviyor."

"Onlara *bağır*mıyorum."

"Beni kandırabilirdin," dedi. Sonra onu masanın altına tekmelediğimde bağırdı.

"Onları katalogluyorum. Ve her yaprağı değil. Sadece genetik çeşitlilik hakkında bir fikir edinmeye yetecek kadar."

Çiğnerken başıyla onayladı. Ne yazık ki adamın gerçekten anlaşılabilir olmaya alerjisi vardı. "Elbette. Benim hatam. Uygun miktarda genetik çeşitlilik bulunana kadar gördüğü her yaprağa bağırması gerekiyor."

"Kurnazlık etmek için böyle söylediğini biliyorum, ama benim hiperfiksasyonumun büyük bir yığınınına adım attın, bu yüzden dinle."

Masanın ortasından bir dilim ekmek daha aldı. "Oh ne güzel."

"Karbonhidrat mı alıyorsun yoksa yumurtayı sevmiyor musun?" diye sormadan önce elindeki parçayı inceledim. Zaten somunun yarısını bitirdin."

"Ateşini yenilemek istiyorsa mayaya ihtiyacı var," dedi Lok ve ekmeğin geri kalanını Sol'a uzattı. "Devam et ve kalanını al." Sesi alçak ve kendini beğenmiş bir hal aldı. "Senin aksine ben ateşi boşa harcamıyorum. Hiç tükenmeyecekmiş gibi savaşıyorsun."

Sol bir dilim daha mideye indirirken gözlerini devirdi. "Günlerimi doğru savaş tekniklerini öğrenerek geçirmediğim için beni affet. Düşmanlarınızı ateşe vermek mahkemede genellikle hoş karşılanmaz. Birkaçı için ne kadar tatmin edici olursa olsun."

Bir parmağımı kaldırdım. "Hızlı bir soru: Ekmekten nasıl ateş çıkar?"

İki adam birbirlerine şaşkınlıkla baktı. Lok bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi.

"Bilmiyor musun?" Ben sordum.

"Elbette biliyoruz," dedi Sol. Ama kaşlarının bir araya geliş şekli aksini gösteriyordu. "Sadece... sağlık dersinden bu yana epey zaman geçti."

"Vücutları doğal olarak metabolik bir yan ürün olarak etanol üretiyor." Stajyer koltuktan kalkıp konuştu. Yazmaya devam ederken gözleri hâlâ ekrana yapışmıştı. "Karınları maya ile dolduğunda, etanolü fermente ederek metana dönüştürebilir ve kuyruklarındaki gaz odalarında depolayabilirler."

Sol parmaklarını masaya vurdu. "Evet, onun dediği gibi."

"AHA!" Üçümüz de Stajyer'in patlamasıyla yerimizden sıçradık. Biwban kahvaltıyı bırakmış, oturma odasındaki kanepede oturmuş, notlarına dalmıştı. Yazarken çıkardığı cılız ses olmasaydı onu tamamen unutmuş olacaktım.

"İyi bir şey buldun mu, Stajyer?" Ben sordum.

Ayağa fırladı ve masamıza doğru kanat çırpı, Sol'un kemerinden Tamagotchi'yi kaptı ve pencereden dışarı uçtu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman."

"Heyecanlı küçük şey, değil mi?" Lok şöyle dedi.

Sol omuz silkti ve kolumu dürttü. "Kuşu boş ver. Bize yapraklara neden bağırdığını anlat. Burada nefesimi tutmuş bekliyorum."

"Teşekkür ederim. Coşku teşvik edilir." Ağzıma birkaç lokma daha attıktan sonra telefonumdaki resimleri çıkardım. "Kendi dünyamdaki bitki ve hayvanlarla ilgili herhangi bir referans çerçeveniz olmadığını biliyorum ama bu gezegenin farklı jeolojik zaman dilimlerinden bu kadar çok türe sahip olması çılgınlık. Karahindiba yiyen şu stegosora bakın. Bu iki şey birbirinden milyonlarca yıl uzakta var oldu. Yine de sadece kemiriyor. Yer tembel hayvanına hiç girmeyeyim bile."

Lok çenesini bileğine dayadı ve resimleri karıştırdı. "Peki ya seni yer tembel hayvanı üzerinde çalışmaya başlatmak istesem?"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Bu konuda çok fazla şey hissediyorum."

Telefonu Lok'tan alan Sol tembel hayvanın resmine baktı, sonra gözleri tanıdık geldi. "Tanıştığımız gün bağırdığın duviff'ten mi?"

"Bir duviff'e mi bağırdın?" Lok kuşkuyla sordu. "Neden? Onları rahat bıraktığınız sürece olabildiğince huzurludurlar."

"Eminim öyledirler. Ama asıl mesele şu ki, onlar da buraya ait değil. Onlar gezegenimdeki son buzul çağından kalma. Dün etrafta koşuşturan bir ren geyiği gördüğüme de eminim. Bu hayvanların hiçbiri böyle sıcak bir iklime ait değil. Yine de Sol, halkının on yıl önce bu gezegene bırakıldığını söylemiştin, değil mi?"

"Aşağı yukarı," dedi.

"Bu yaratıkların nasıl olup da hâlâ hayatta olduklarını ve her şey normalmiş gibi birbirleriyle bir arada yaşadıklarını anlamıyorum."

"Dory, tüm önce ne yapıyordun?" Lok sordu. "Yaban hayatı biyolojisi diplomamı almak için eğitim görüyordum."

Hepimizin üzerine yumurta saçarak gülmemek için ağzını kapatmadan önce bir sırıtış attı. "Yix hakkında bu kadar çok sorunuz olmasına şaşmamalı. Yine de bu dünyadaki yaratıkların çoğunun sizin dünyanızdan geldiğini bilmiyordum. Hangi gezegenden geliyorsunuz?"

"Benimkinin adı Dünya'ydı. Şimdi düşündüm de, bu gezegenin adının ne olduğunu hiç sormadım."

Sonra adamlar durakladı ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Klanınız hiç bir isme karar verdi mi?" Sol Lok'a sordu.

Başını salladı, yutkunmak için zaman ayırdı ve sonra "Sen mi?" diye sordu. "Hayır. Son adamdan sonra kimse sorumluluk almak istemedi." "Gerçekten mi?" diye sordum. "Kimse bir isim bulamadı mı?"

"İlk indiğimizde ortalıkta bir sürü isim dolaşıyordu," diye başladı Sol. "Sorun şu ki, geriye kalan her dünya lideri-"

Lok araya girerek, "Ya da orta veya üst yönetimdeki herhangi bir sap," dedi.

Sol başını salladı ve devam etti. "Temelde güce susamış herhangi bir aptal, gezegenin resmi adını kimin bulduğuna karar verdi. Bir süre Bulcovar olarak anıldı. Sonra sürekli değişti."

"Neden sadece Bulcovar olarak kalmadı?" diye sordum.

Sol kıkırdadı. "Bulcovar'ın kafası, yıkılan tabelanın yanında bir mızrağın ucuna geçirildi."

"Oh."

"Ona bir isim vermek ister misin?" Sol sordu.

Kalın kalın yutkundum. "Hayır. Anladığımı sanmıyorum."

"Endişelenmeyin. Bu gezegende kimse bir kadını öldüremez. Sen çok nadirsin."

"Rahatlatıcı," dedim kuru bir sesle.

Lok masaya bir yumruk vurdu. "Muhtemelen sağ kık yanağının adını verebilir ve grubumdaki erkekler bu ismi kutsal kitap olarak överler."

"Biliyor musun, ilk defa sana katılıyorum." Sol sandalyesinde arkasına yaslandı ve beklentiyle bana baktı. "Peki Stardust, ne olacak?"

Bu lakap beni şaşkına çevirdi. "Ne zamandan beri bana Stardust diyorsun?"

Başparmağıyla Lok'u işaret ederek, "Ne yani, lakap ayrıcalıklarına sahip tek kişi o mu?" diye sordu. "Pek adil görünmüyor."

"Peki, tamam. Stardust olsun, sanırım. Hmm. Daha önce hiç bir gezegene isim vermem istenmemiştir."

"Üzerimde baskı var," diye alay etti Sol. "İyi bir şey yap, yoksa Bulcovar'ın ruhu hayatının geri kalanında peşini bırakmaz."

Lok ona bir parça yumurta fırlattı. Parmaklarını başka bir yumurta parçasının yanına sıkıştırdı, ateşlemeye hazırdı. "Kibar ol."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye homurdandı Sol. Bana döndü, sandalyemin ucundan tuttu ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Çabuk, düşünme. Aklına hangi kelime gelirse onu söyle. Şimdi."

Kahretsin, zor durumda kalmanın baskısı. Biri bir şeye nasıl isim verebilir? İngilizce konuşabiliyor muyum yoksa hayatım boyunca herkesin ne dediğini anlıyormuş gibi yaptığı bir rüyaya mı hapsoldüm?

"Düşünmeyi bırak. Herhangi bir kelime. Git!"

Zihnimin paniğe kapılmış girintilerinde bir yerde, bir kelime ortaya çıktı. "Waffle!"

Waffle mı?

Sol sandalyemdeki tutuşunu bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Adamlar bakıştılar, sonra başlarını salladılar. "Böyle bir ismin arkasına sığınabilirim." Lok suyunu aldı ve bardağı kaldırdı. "Çok yaşa gezegen Waffle!"

Sandalyemi geri çektim, sonra başımı ellerimin arasına aldım. *Az önce bir gezegene kahvaltılık bir yiyeceğin adını vermiştim. Hayatta bir kez ele geçecek bir fırsattı ve benim aptal kığım "waffle" dedi.*

Kapıda bir çizik vardı. Sol ayağa kalkıp kapıyı açtı, sonra telaşlı bir Toto içeri daldığında neredeyse yüzüne bir kapı çarpıyordu. Üstü başı çamur içindeydi, yelesi yan yatmış gibi yarı bükülmüştü.

"Dory!" Pençeleri göğsüme çarptı ve ikimizi de kahvaltıyla birlikte yere düşürdü.

"Günaydın Toto," dedim düz bir sesle.

"Günün saatini boş ver! Kaptanın seyir defterini çıkar. Elimde önemli bilgiler var."

"Daha yeni duş aldım, dostum."

"Bunun benim önemli bilgilerimle ne ilgisi var?" diye homurdandı. "Bekle, o yemek mi?" Yüzüme sıçrayan yumurtayı kokladı, sonra yaladı.

"Ew, iğrenç! Zımpara dilini üzerimden çek!" ittim ve altından yuvarlandım. Şikâyetlerimi duymazdan ve yerdeki yumurtayı yalayıp yuttu.

Lok elini uzattı ve kalkmama yardım etti. "Yeni kadınınla işler nasıl gitti Toto?"

"İnanılmaz." Kelime ağzındaki yumurtanın etrafında boğuk bir şekilde çıktı. Yutkundu ve devam etti. "Canımı zor kurtardım."

"Kahretsin, iyi misin?" diye sordum ve sırtındaki pençe izlerini fark ettim.

"Hayır, iyi değilim. O kadar aşığım ki ağlayabilirim. Sadece onunla ve sahip olabileceği kız kardeşleriyle yuva kurmak ve bir sürü yavru yetiştirmek istiyorum. Şimdi, kütüğünü aç!"

Sol masadaki yerine geri döndü. "Kaptanın seyir defteri de neyin nesi?"

"Burada gördüğüm her şeyin bir araştırma günlüğünü tutuyorum. kurtarılır ya da başka bir şey yapılır ve Dünya'ya geri dönülür."

"Gitmek mi istiyorsun?" Lok'un sorusu odanın sıcaklığını emen bir tonda geldi ama hiç havamda değildim.

"Çılgın eş saçmalığına başlama. Daha çok erken." Telefonumu çıkardım ve yeni bir kayıt ayarladım. "Zaten dün için de bir kayıt yapmam gerekecek; bunu dün gece kaydetmişiz gibi yapacağız. , sen başla," dedim ve telefonu Toto'ya uzattım.

Toto boğazını temizledi ve gözleri hüznü bir parıltıyla ışıldadı. "Bugün aşık oldum."

"Bu araştırma değil, Toto."

"Benim için öyle!" diye tersledi. Derin bir nefes aldı, sonra masasına oturmak için yerine oturdu. "Onun dişlerinin parıltısında kendi yansımamı gördüm ve onsuz bir hiç olduğumu anladım. Kızlarımız bölgemizi daha önce hiçbir aslanın sahiplenmediği kadar genişletecek. Bedenlerimizi toprağa verdiğimizde, topraklar ona olan sevgimin geride bıraktığımız oğulların kudretinde yansıdığını görecektir. gün kur yapmamızın ilk adımı olsun ve sırtımdaki yaralar yeminime tanıklık etsin. Ona sahip olacağım!"

Neden aslan son üç eski sevgilimden daha romantik?

Sol onun yanına diz çöktü ve sırtını inceledi. "İlaç malzemelerimi ziyan etmeye bayılıyorsun, değil mi?" Başını salladı ve kanepenin üzerine bıraktığı paketi karıştırmaya koyuldu. "Git kendini yıka. Çamurla kaplı bir yarayı temizlemenin bir anlamı yok."

"Ne, bu mu?" Toto sordu. "Sadece bir çizik. Bir aşk izi. Ben-" "O yara uygun şekilde sterilize edilmezse bir hafta içinde enfeksiyondan öleceğim."

Sol sabırsızca ısrar etti. "Kaç tane işyeri ihmali davası kazandığım hakkında bir fikriniz var mı, çünkü bir işveren, bir işçi iş yerinde yaralandıktan sonra yarayı temizlemesinde ısrar etmedi ve yara enfekte oldu? Çok fazla. Git durula."

Toto'nun yüzü buruştu ve yardım için bana baktı ama ben sadece omuz silktim. Zorunlu ilk yardım dersimin çoğunu uyuyarak geçirdiğim için hangi yaraların ihmal davasına yol açacağını tartışacak durumda değildim. "Git yıkan, sanırım. Sana yardım edemem."

"İyi," diye homurdandı. "Nasıl?"

Tamam. Aslan.

"Sanırım... Seni yıkayan ben olacağım."

Toto banyoya, bir aslanın banyoya girmesi ne kadar beklenirse o kadar iyi girdi. O da çok rahatsızdı ve çırpınıyordu. Bulmayı başardığım evcil hayvan şampuanı altı haftalıktan büyük yavru köpekler içindi ama Toto'nun hırıltılarını duyan herkes muhtemelen bunun saf asit olduğunu düşünmüştür.

Banyo zemininin ıslak fayansları üzerinde kaydım ve kığımın üzerine düştüm. Toto başını kaldırıp sallamaya hazırlanırken ben de kendimi korumak için kollarımı havaya kaldırdım. "Toto, hayır!"

Çılgılığım duymazdan gelindi ve aslan her yere su ve sabun sıçrattı. Küvetin dışına çıkmaya çalıştığında, tırmanarak yukarı çıktım, onu kafasından yakaladım ve tekrar içeri girmeye zorladım. "Ah, seni pislik! Bu duş bonesini takmayı bildiğim için mutlu ol. Eğer saçımı bozsaydın-"

"Ne?" diye hırladı. "Beni o pis kokulu çamurla yıkamaya devam mı edeceksin? Defol!" Geri çekildi, ben bıraktığımda sırt üstü düştü. Su küvetten dışarı ve önüme sıçradı.

Alnımdaki köpükleri sildim, onu ön bacağından yakaladım ve karnına yapışmış çamuru öfkeyle temizledim. "Hayır, seni tıraş edeceğim! Bütün aptal yeleni tıraş edeceğim ve bir dahaki sefere koca kışlı kız arkadaşını gördüğünde çıplak bir zavallı olacaksın. Kıpırdama!"

"Çekil üstümden," diye hıçkırdı, beni iterek. "Bırak kuruyayım, seni aşağılık cadı! TEMİZİM!"

"Her tarafın köpük içinde. Seni durulamama izin ver ve bu iş bitsin!" Sarsılarak benden uzaklaştı ve ben de küvetin üzerinde kayarak suyun içine düştüm.

Sabunlu su ve aslan tokatları arasında bir yerde Stajyer'in adımı haykırdığını duyduğumu sandım. Toto'yu üzerimden ittim ve başımı sudan çıkardım. "Bunu duydun mu?" diye sordum.

Toto mızızlanmasına ara verdi ve burnunu çekti. "Ekşi kuşun çığlıkları mı? Evet. Hemen beni bırakıp onu kontrol etmeye gitmelisin." "İyi deneme,"

dedim ve duş hortumunu kapıp ona sıktım. "HAYIR!"

Giderleri tekmeleyerek açtım, iğrenç suyun akmasına izin verdim ve önce Toto'nun sonra da kendimin üzerindeki son köpükleri hortumla temizledim.

Stajyer, Tamagotchi teması eşliğinde adımı daha yüksek sesle tekrar haykırdı. Neşeli melodi yaklaştı ve ardından yüksek sesle tepinmeye başladı.

"Ah, şimdi ne olacak?" Duş başlığını tutucusuna geri koydum ve Toto'ya uyarıcı bir bakış attım. "Kıpırdama." Tabii ki ben küvetten çıkar çıkmaz kapıya doğru çılgınca bir hamle yaptı ve tüm zeminde su izleri bıraktı.

"Lanet olsun." Banyo penceresini açtım ve kafamı dışarı uzattım. Sonra Stajyer yüzüme çarpınca kendimi hemen kıcımın üstünde buldum.

"Beni yiyecek! Beni yiyecek!" Kuşun tiz feryadı odada yankılandı ve sanki az önce kapıma getirdiği yaklaşan kıyametten onu kurtarabilecekmişim gibi kendini boynuma gömdü.

Onu üstümden ittim ve ayağa kalktım. "Yavaş ol. Kim seni yemeye çalışıyor?" Bakışlarım onun titreyen ellerini takip ederek

Pencere. Onu gördüğümde dehşet omurgamdan yukarı tırmandı. Pembe pullarla çerçevenlenmiş devasa sarı bir göz, pencereden bize bakıyordu.

T. rex'in bakışları Stajyer'in üzerinde oyalanırken devasa başını bize doğru çevirip kokladı.

Nefesinin sıcaklığı tenimde kaldı. Paniğe kapıldım ama soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. "Ne yapacağız?" Stajyer'in sesi titriyor, ikimizin de hissettiği korkuyu yansıtıyordu.

Yavaşça geriye, kapıya doğru süründüm. Ayağıma bir şey çarptı ve donakaldım. Köpek şampuanı.

Bir T. rex'in burnu ne kadar hassastır?

Teorimi sorgulayacak zamanım yoktu. Şampuan şişesini aldım ve T. rex'in burun deliklerine sıkabildiğim kadar sıktım. Bir çığlık attı ve pencereden çekildi. Hapşırды, burnunu toprağa sürtmeye çalışmadan önce başını çılgınca ileri geri sallarken boynundaki yuvarlar sallanıyordu. Kayıp kolu o zaman fark ettim. "Bu Gruulorak. Bizi takip mi etti?"

Stajyer kalın kalın yutkundu. "Ben... onun zehrinin bir kısmını sağmaya çalışmış olabilirim."

"Bir T. rex'i sağmaya mı çalıştın?"

"Çikolatanız için!" diye bağırdı. "Bu hayvanlar Sankado'nun gezegenindeki örümcek türü bir canlıyla çiftleştirilmiş olmalı. Avlarını felç etmek için uyuşturan bir madde üretiyorlar ve teorim doğruysa, çikolataya benzer bir tat yapmak için kullanılabilir."

"BİR T. REX'I SAĞMAYA ÇALIŞTIN. REX?"

"Bilim için!"

Ateş mide bulandırıcı bir patlamayla yan tarafına çarptı. Sol dumanın içinden fırladı ve boğazına bir mızrak fırlattı.

T. rex düpedüz dehşet verici bir çeviklikle kaçtı. Sol'la yüzleşmek için dönerken boncuk gibi gözleri ona kilitletti. Durakladı, başını hafifçe eğdi ve Sol'un varlığını incelerken aşağı yukarı sallanmaya başladı. Gözbebekleri büyüdü, sonra pencerede kuş görmüş bir kedi gibi gevezelik etti.

Sol'un avuç içi aydınlandı ve elini yavaşça onun önünde geniş hareketlerle sallayarak bir yılan oynatıcısının cazibesıyla dikkatini çekti. Kız öne doğru adım attı. Doğrudan kızın burnuna bir ateş topu fırlattı ama çabasının karşılığını alamadı. Korlar kalın derisinin üzerinde işe yaramaz bir şekilde parıldadı.

Eğildi.

Kalbimin etrafında bir yumruk kapandı. "SOL, KOŞ!"

Gruulorak saldırdı. Lok beni omzuna atıp merdivenlerden aşağı indiğinde şekilleri kayboldu. Ona karşı öfkeliydim, geri dönüp Sol'a yardım etmesi için bağıırıyordum. "Bekle, onu öylece bırakamayız!"

Sesindeki her zamanki neşe gitmiş, yerini şaşkırtıcı bir sertlik almıştı. "Yapabiliriz ve yapacağız da. Sol bir avcı. Değerini kanıtlayacak ya da kanıtlamayacak."

"Bu delilik. İndirin beni!" diye bağıırdım. Kurtulmaya çalışarak onu tutmaya çalıştım. "Bak, savaşmak zorunda kalmayabiliriz. Bu şampuanı yüzüne fıskırttığımda geri çekildi. Eğer burunları düşündüğüm kadar hassassa, onu kovalamak için bunu kullanabiliriz."

Beni görmezden geldi ve derme çatma bir yix ahırı olarak kullandığı ip ite doğru koştu. Hızlı hareketlerle beni Blossom'ın sırtına attı ve ipi kesti. Stajyer onun eyerindeki bir cebe uçtu ve kendini içine soktu. Bir anda yix panikledi ve koşmaya başladı. Eve doğru dönüp baktığımda Sol'un Gruulorak'ın kafasına ateş ettikten sonra çatısı kırık eve doğru fırladığını gördüm. Kendini duvara yapıştırdı, sadece T. rex'in duvara çarpması için zamanında yoldan çekildi. Alçıpan parçaları ve ahşap kirişler düşmeden önce ev inledi. Sol'un haykırışını duydum ama toz bulutu yüzünden onu göremedim.

Gruulorak ayağa kalktı ve kendini silkeledi. Kafası bir alçıpan parçasının altında sıkışmış olan Sol'a takıldı. Korku içimde birikti ve beni eyere çeken adama yalvardım. "Lok, beni dinle! Onu kurtarabiliriz!"

Arkamdan atladı ve Blossom'ı koşması için tekmeledi, sonra neredeyse kendimi fırlattığımda beni kendine doğru çekti. "Hayır, sen dinle. Gruulorak seni ikimizin de göz açıp kapayıncaya kadar yakalayacaktır. Bizim Zhali'miz olduğuna inansen da inanmasan da ölemezsin."

"Kahretsin, Lok, onu öylece bırakamayız!"

"Eğer onu kurtarıken ölürsen, onu kendim öldürürüm," dedi karanlık bir sesle. Beni daha da kendine doğru çekti. "Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyorsun ki, sakın ol ve seni korumama izin ver."

Onu dinlemek yapılacak en akıllıca şey olurdu. Yapılması gereken doğru şey. Ayaklarım yere değdiğinde hangimizin daha çok şaşırdığını gerçekten bilemiyordum. Hiç mantıklı değildi. Başka bir gün biri bana, iki gün önce tanıştığım bir adamı kurtarmak için bir şişe köpek şampuanından başka bir silahım olmadan bir T. rex'e doğru koşup koşmayacağımı sorsaydı, yüzlerine gülerdim.

Şişenin kapağını açtım ve fırlattım. Mavi yapışkan madde Gruulorak'ın burnuna sıçradı. İğrenerek geri çekildi ve hapsirme krizindeki Sol'dan uzaklaştı. Kolları bacağındaki alçıpanı kaldırmak için zorlanıyordu, yanına koştum ve tüm gücümle ittim.

Beni görünce Sol'un yüzünde bir şaşkınlık belirdi, ama sadece bir anlığına, sonra yine o huysuz, uğruna hayatımı riske atmaya karar verdiğim piç kurusuna döndü. "Değişen çölün kumları adına, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Kahrolası bir latte sipariş , ne yapıyor gibi görünüyorum?" Tersledim. Zavallı kaslarım var güçleriyle gerildi ve alçıpanı ondan bir santim daha kaldırmayı zar zor başardı. T. rex yüzünü yere sürttü. Avını hatırlamak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu bilemezdi.

"Ölmek üzereyiz ve sen tavır mı yapmak istiyorsun? Zaman kaybetmeyi bırak ve git buradan!"

Dişlerimi sıktım ve daha sert ittim. "Çok itici bir 'teşekkür ederim' deme var. Bunun üzerinde çalış."

Bu gezegen dev bir "Dory'yi ve düştüğü gemiyi sikeyim" tomarı olduğu için yağmur yağmaya başladı. Aslında bardaktan boşanırcasına. Ayaklarım yeni oluşan çamurda kaydı. Alçıpan tutunduğum yerden kayarken Sol acı dolu bir nefesle sendeledi. Küfrederek kendimi destekledim ve ittim, enkaz parçası benden uzaklaştığında neredeyse öne düşüyordum.

Lok homurdanarak onu başının üzerine kaldırdı ve yana fırlattı. Sol'u ceketinin önünden yakaladı ve Beast'in sırtına fırlattı. I

Ben de Blossom'ın üzerine atılmadan önce şaşkınlıkla ciyaklamaya ancak vakit bulabildim. Lok ısıklık çaldı ve hayvanlar koşmaya başladı.

T. rex kükredi ve peşimizden ateş etti. Yüzüme yağan iri yağmur taneleri, yanıma çok yaklaşan dış duvarını gizliyordu.

Ateşlediği her patlamayla birlikte dünya parıldamadan önce Lok'tan ısı . Yan tarafına saplanan ateş topları, Lok'u öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı.

T. rex, bizi kovalamaya odaklanmak için Sol'dan tamamen vazgeçti.

Hepimizi kör edecek kadar parlak bir şimşek çaktı. Blossom o karmaşada bir şeye takıldı ve Lok ile ben onun sırtından çamura savrulduk. Sert bir şekilde yan tarafıma düştüm, başım dönüyordu. Dişleri kuyruğunun dibine batarken ördek gagası kan donduran bir çığlık attı. Stajyer eyerin cebinden çıkmaya ve uçmaya çalıştı. T. rex'in odağı hemen değişti ve Biwban'a saldırmak için Blossom'ı serbest bıraktı. Stajyer kaçarken çığlık attı. Gruulorak stajyeri yakalamak için Blossom'ın yan tarafına bastı. Blossom ayaklarının altında umutsuzca çırpınmadan önce panikle hırıltılı bir ses çıkardı.

Bir mızrak Gruulorak'ın boynuna saplandı. Görünüşe göre onu öldürecek kadar derin değil ama Gruulorak'ın geri sendelemesine ve Blossom'ın kıpırdarak kurtulmasına yetecek kadar.

Sol yağmurun içinden bir hayalet gibi belirerek bıçağını bir kez daha sapladı. T. rex'in boynuna. Öfkeli bağırışından yeterince derin olmadığını anladım. Derisi çok kalındı. Mızrağı çekip kurtardı ve gözüne saplamayı hedefledi ama Gruulorak ağırlığını değiştirdi ve Sol'u tekmeledi. Düşerken yuvarlandı, sonra da toynaklarının üzerine fırladı. Başka bir saldırı düzenlemek yerine dönüp bana doğru koştu, beni kucaklayıp Lok'un uzanmış kollarının arasına fırlattı. "Çıkarın onu buradan," diye bağırdı kaosun içinden.

Şiddetli yağmur duyularımı tamamen etkisiz hale getirdiğinden, Jurassic dehşetinin öfkeli hırıltıları uzaklarda kaybolana kadar eyere sıkıca tutunmaktan başka bir şey yapamadım.

BÖLÜM 13

LOK mağaranın ağzında etkileyici bir figür oluşturdu. Kollarını kavuşturmuş, fırtınaya doğru bakıyordu. Dramatik bir etki yaratmak için şimşekler çaktığında, dönüp bana dünyayı ele geçirmeye yönelik şeytani planlarını anlatmasını bekledim. Onun yerine bana kaşlarını çatı.

Bu, yaramaz bir çocuk gibi içime kapanmamı sağlayacak kadar etkili olmamalıydı ama öyleydi. Gümüş bakışlarındaki bariz onaylamama beynimin sahnede yaptığım her bir hatayı, özür dileme ihtiyacıyla derim çizilene kadar yardımsever bir şekilde anlatması için yeterince soğuktu. Çakan şimşekler sahne ışıklarına dönüştü. Giysilerimden damlayan su, yanlış giden bir hokkabazlık numarasından sonra üzerime döktüğüm mide bulandırıcı derecede tatlı elmalı turta parçalarına dönüştü.

Dorothy hayal kırıklığı.

Muhtemelen o terapisti kovmamalıyım. "I-"

"Özür dileme. değilsin," dedi sertçe.

"Yok mu?" Sözlerim bir soru gibi çıkmıştı ama ikimiz de cevabı biliyorduk. "Yapmıyorum," dedim tekrar, ikinci kez daha güçlü bir şekilde. Yumruklarımı sıktım, omurgam gerçekten kendini toparlamış bir kadının pratik maskesiyle dikleşti.

Ama ben yapmadım ve o da bunu biliyordu. Bilmek zorundaydı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. İki saniyelerini ayırıp baksalar ve bende bir sorun olduğunu görseler, muhtemelen herkes nasıl bir enkaz olduğumu anlayabilirdi. Kıyafetlerim her zaman kırıksık ya da tüy içindeydi, saçlarım kuruydu, asla yarışma günlerimde olduğum kadar zayıf olamayacaktım, diplomamı alamadan ölecektim, düz vites bile kullanamıyordum.

Titremesini engellemek için dudağımı ısırđım. "Ölebilirdi."

Hâlâ dışarıda olduğuna göre, yine de ölebilirdi. Sol, Toto, Stajyer, sürünün çoğı... Kimin sağ salim kurtulduğunu kimse tahmin edemezdi. Blossom mağaranın duvarına yaslanmış, ara sıra dışarıdaki dünyaya gizlice bakıyordu. Ne aradığını tahmin etmek için yıllarca çalışmama gerek yoktu. Eşi dışarıdaydı. Benimki de öyle.

"Çok küçük olduğunuzun farkında mısınız?"

"Yani... insan standartlarına göre aslında oldukça uzunum." "Ufak tefeksin."

"Göreceli olarak konuşuyorum."

"Yine de hiç tereddüt etmeden Gruulorak adında yetişkin bir gırtlığa saldırdın. Bu da, bu konuda açık olmak istiyorum, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi." Sesine bir parça hayranlık karıştı ama bu kısa sürede endişenin gölgesinde kaldı. "Ama daha da önemlisi, son derece aptalcaydı."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen savunmaya geçerek beni kınamasına yine sinirlendim. "Sol kapana kısılmıştı. Ölebilirdi," diye inatla tekrarladım.

"Ölebilirdin!" Bağırışının gücü mağaranın duvarlarında yankılandı ve irkilmeme neden oldu. Tepkimi fark etmiş olmalı ki derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginledi. Bir an sonra, uzun bir iç çekişle duruşu gevşedi. Bana hayal kırıklığı ve şefkat karışımı bir bakışla bakarken eliyle başının arkasını kaşıdı. "Sizin türünüzde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum," diye başladı, sesi artık daha nazikti. "Ama bir Sankado erkeğı olarak güvende olmana ihtiyacım var. Eğer zarar görürsen, bu dünya ve içindeki herkes toynaklarımda altında küle döner."

Sıcak.

"Bu bir savaş generali için bile biraz fazla gibi görünüyor."

Gümüş gözlerinde vaatler parladı. "Sizi temin ederim ki öyle değil."

"...Ne kadar tutkulu."

"Dory, ben ciddiğim. Sen benim Zhali'msin. Varlık sebebimsin. Ölü bir adamı aramak için fırtınada kaçıp gitmene izin vermeyeceğim."

"O ölmedi!" Bağırđım. Ölmemişti. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Stajyer beni o okla vurduğu andan itibaren, hatta kendime karşı bir kez olsun dürüst olsaydım belki de daha önce, içimde bir şey ikisine de pervane gibi çekilmişti. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da. Belki de en başında onlardan kaçmış olsaydım, işler bu kadar kötüye gitmezdi. Eğer Sol'un sahilde benden uzaklaşmasına izin verseydim, o zaman onun yokluğunun iltihaplı ağrısından kurtulabilirdim. Ama yapmadım. Bunun yerine, bir *aptal* gibi, kendime sadece tadına bakmanın ve yoluma devam etmenin iyi olacağını söyledim. Sonra bedenimi, yatağımı paylaştım ve bir kahvaltı masasının etrafında şakalaştım. Şimdi gülümsemesinin çarpık kıvrımını ve onu oraya koyan kişi olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum.

Şimdi ölemezdi. Haşlanmış yumurta bir şey ifade etmiyor muydu?

Aramızdaki bağ mühürlenmişti ve ona gitme ihtiyacı, yağmura doğru koşmak isteyene kadar topuklarıma kavurucu iğneler batırdı. Sol yaşıyordu ve onu orada tek başına düşünmek beni hasta ediyordu. "Ölmedi ama yaralanmış olabilir. Gidip onu aramalıyız."

Lok'un ağzında ince bir çizgi oluştu ama giriş yolunu kapatmaya kararlı bir şekilde devam etti.

"Lok, lütfen." Yalvarışımı duymazdan geldiğinde yumruklarımı sıktım. "Sen bir Sankado erkeği olarak konuştun. Ben de insan bir kadın olarak konuşacağım. Rehine durumlarını pek hoş karşılamayız."

"Sen benim rehinem değilsin; sen benim Zhali'msin."

"Bunlardan biri tartışılabilir. Diğeri ise değiştirilebilir."

"Erkeğin olarak, seni korumakla yükümlüyüm. Kendinden bile. Avukatı aramakla ilgili tüm düşüncelerinizi silin."

"Ona sadece 'avukat deme,' diye alay ettim. "Onun adı Sol. Hani şu kısa bir süre önce aletini soktuğu adam. Sakın bana onun hâlâ dışarıda olmasıyla ilgili bir şey hissetmediğini söyleme."

Lok içini çekti ve yüz ifadesi sertleşerek, "Kaybı talihsizlik," diye karşılık verdi.

Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyordum. "Hâlâ dışarıda olabilir! Onu bulmaya çalışmalıyız."

"Peki aramanın ne faydası olacak? Blossom bir adım daha atamayacak kadar yorgun. Geriye ben, sen ve fırtına kalıyor. Onu fırtınada takip edebilir misin?

Yağmur mu? Onu takip etmek için eğitim aldınız mı?" "Lok, denemek zorundayız."

"Hayır, yok."

"Ya sen olsaydın?" "Bırak beni."

"Ne?"

"Git. Ben," dedi yavaşça. " ancak kurtarma ekibi geri dönerse işe yarar. Gruulorak'la birlikte bir fırtınanın içinde olsaydım, Zhali'min bir uçurumdan kayıp güzel kafasını kayalara çarpmaması ihtimaline karşı beni kurtarmak için hayatını ve uzuvlarını riske atmasını isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun? Eğer onu bulma konusunda bu kadar kararlıysan, o zaman sabahın olmasını bekleyeceksin, bir saniye öncesini değil."

"I-" Sayısız argüman boğazımı tırmalıyordu ama ne işe ki? O haklıydı. Elimde sadece sırtımdaki giysiler ve Sol'un hâlâ hayatta olduğuna dair içgüdüsel bir his vardı. İkisi de önemli olan yerde bir boka yaramayacaktı. Lok'un arkasından fırtınaya baktım; Stajyer, Sol ve Toto'nun tepenin üzerinden koşarak beni bekleyen kollarına geldiği mucizevi bir *Homeward Bound* durumu olmasını umuyordum. Ama yağmur o kadar ki önümü bile göremiyordum. mağaranın ağzı. Bırakın aşabilecekleri mucize tepeleri.

Gözlerim yaşardı. "Bu tam bir saçmalık."

Omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı, sonra Blossom'ı kontrol ederken benim sessizce somurtmama izin verdi. Neyse ki ısırık izi çok derin değildi. İyi bir iyileştirici merhem ve bandajla kalıcı bir hasara neden olmazdı. Sol'un beni ilk gece götürdüğü mağarada olduğu gibi burada da yakacak odun ve birkaç erzak stoklanmıştı.

Lok, çıra tutuşana kadar közlere dikkatlice üflerken ateş çukurunun yanında oturdum. "Bunun gibi çok fazla erzak mağarası var mı?" diye sordum.

Başını salladı ve büyüyen alevlerin içine daha fazla kurumuş yosun attı. "Sürülerimizi göç ettirmek için kullandığımız yollar boyunca dinlenme noktaları inşa edilmiştir. Bunların çoğu sürü sahipleri tarafından yapıldı, ancak buradan geçen herkes stok yaptığı sürece buraları kullanabilir."

"Gece Sırtı klanından olanlar bile mi? Sol'la tanıştığınızda pek de dostane bir ilişkiniz yok gibiydi."

Kıkırdadı. "Diğer herkesle sorunu varmış gibi görünen onlar, ama evet, onlar da. Klanlar arasında ne kadar gerginlik olsa da, bu dünya vahşi doğada sıkışıp kalmak için fazla tehlikeli. Yoldan geçen bir billjaw'a yem olmaktansa bir sığınağa sığınmalarını tercih ederim."

"Çok cömertsiniz."

"O kadar da şaşırmış görünme," diye alay etti.

"Özür dilerim, sadece onlarla savaşta falan olabileceğinizi düşündüm."

"Hayır, yani en azından bu gezegende değil. Geri kalanının nerede olduğunu bilmiyorum."

Kabilesi hepimiz buraya düşmeden önce gelmiş ama Sol'un aksanına bakılırsa Ibemili'den olduğunu söyleyebilirim. Orası benim eski evimden dünyanın öbür ucunda ve Kırık Ovalar Savaşı'na katılamayacak kadar uzaktaydılar."

"Savaş ne içindi ki zaten?"

Gülünç bir şekilde sırtarak yanıma oturdu. "Çok fazla soru var. Sonunda benimle ilgilenmeye mi başladın? Tamagotchi nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

"İstersen sessizliğe geri dönebilirim," diye uyardım.

"Testy." Güldü. "Biliyor musun, hatırlamıyorum. Hayatımın büyük bölümünde Dulba İmparatorluğu'yla savaş halindeydik ve çatışmalar bundan çok daha önce başlamıştı," dedi alevlere bakarak. "Memleketim Sumduul, dört büyük klanla ev sahipliği yapan geniş bir otlaktı. Dulba İmparatorluğu doğu bölgesinde otururdu, benim klanım Tarssego'nun kuzey ovalarını yönetirdi, Stormforge bizi dünyanın geri kalanından ayıran dağ sırtına sahipti ve Roamcrest'ler ticaret yapmadıkları zamanlarda kendi içlerine kapanmış göçebelerdi."

Ateşe bir odun daha atmak için durakladı. "Stormforge ile aramızda gerginlikler vardı ama Dulba İmparatorluğu ile her zaman savaş halindeydik. Gidişatı değiştirmiş olabilirim ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir. Zaten kazadan sonra bir önemi de kalmadı."

"Ne yazık ki, dört büyük klanın hayatta kalan üyeleri aynı kargo gemisiyle getirildi ve aynı noktaya bırakıldı. Sanırım bölgeye sadece bir gemi tahsis edilmişti. Tahmin edebileceğiniz gibi, işler hızla şiddetlendi. Roamcrests dışında. Bir baktılar ki

ve ilk gün kaza alanını terk ettiler. Başta korkak olduklarını düşünmüştüm. Kim böyle mükemmel bir kaos ortamında kontrolü ele geçirme fırsatını geri çevirir ki?

"O anı yakalayabilirdim. Klanlar arasındaki çatışmalardan faydalanarak kendi yönetimim altında yeni bir imparatorluk kurabilirdim. Babam Felaket'te öldü, bu da Singing Arrow klanının başı olduğum anlamına geliyordu. Mızrak tutabildiğimden beri yönetmek için eğitilmiştim. Kral Osid ölmüştü ve Kral Toweı de bir savaşta ıslak odun kadar işe yarardı. Bu da hem Dulba'yı hem de Stormforge'u saldırıya karşı zayıf bıraktı. En büyük iki rakibimi dize getirebilirdim ve sonra..."

Alevlerin arasında kaybolmuş gibi görünerek sözünü kesti. "Peki ya sonra?" diye sordum. "Aynen öyle." Kıkırdadı. "Sonra ne olacak? Acı ve kırılmış bir İnsanlar mı? Günlerimi suikast girişimlerini savuşturarak mı geçireyim? Sonunda o piç Osid'i öldürdüm ve dünya sona erdi. Asıl can sıkıcı olan da buydu: Hiçbirinin önemi yoktu. Ailemin yüzyıllardır ayakta durduğu şehrimi yerle bir etti ve bunun hiçbir önemi yoktu. Şehrini sular altında bırakıyorum, içindeki herkesi ve değer verdiği her şeyi yok ediyorum ve bunun bir önemi yok. Ellerimdeki kanın hayallerimi lekelemekten başka bir amacı yok.

"Gerçekten oturup düşündüğümde, bunun asla durmayacağını fark ettim. Ve savaşmaya devam etmektense kendimi bir uçurumdan atmayı tercih ederim. En azından o zaman hızlı bir ölüm olurdu. Sankatul, ben daha ilk nefesimi almadan çok önce çatışmalar tarafından tüketilmişti ve hem görünen hem de görünmeyen yaralarını taşıyordum. Bu yüzden kendimi bir yol ayrımında buldum: Sonsuz bir şiddet döngüsü içinde kendi kuyruğumu kovalamaya devam etmek ya da korkakların çıkış yolunu seçmek."

"Tacı kimse yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Krallar emekli olmaz; kafaları kesilir. Adamlarıma ne düşündüğümü söylersem bana deli damgası vururlar. Ve deli bir krala sahip bir klan, sömürülmeyi bekleyen bir zayıflıktır. Hayır. Ortadan kaybolmam onlar için daha iyiydi. Şansa bakın ki, kurak mevsim ilk Gümbürtü'yü getirdi, bu da tüm kaza alanının kargaşaya sürüklendiği anlamına geliyordu. Herkes bu dünyanın canavarlarıyla savaşmakla meşgul olduğundan benimle ilgilenemiyordu. Bu yüzden daha fazla dayanamayacağıma karar verdim ve ya uçurum ya da yix olacaktı ve ortadan kayboldum. Zırhımı Fuşya'daki Glif Taşı'nın yanına bıraktım.

Grove'a gittim ve asla arkama bakmadım. Sonunda o yix çobanlarını yakaladım ve onlara katılmak istedim."

"Bu gümbürtü de ne?" diye sordum.

"titanstalk gördünüz mü? Uzun boyunlu, yürüdüğünde yeri sallayan dev bir yaratık?"

Muhtemelen bir tür sauropod demek istemişti. "Hayır, ama sanırım neden bahsettiğinizi biliyorum."

"Göz alabildiğine uzanan bir sürü hayal edin. Sadece onlar da değil; horncrest, billjaws, her türden canavar bir anda sürüler halinde üzerimize geldi. Bir araya getirmeyi başardığımız kampın çoğunu tamamen çiğnediler. Bu, gemide kalan erzağımızı korumak için herkesin birbirini öldürmeyi geçici olarak bırakması için yeterliydi."

"Seçiminizden pişman mısınız?"

"Bir saniye bile. Veda edebilmeyi isterdim ama bir veda notu gecenin karanlığında kaybolmanın amacını ortadan kaldırıyor."

"Evet, bunun ne kadar mantığa aykırı olduğunu anlayabiliyorum."

"Biraz dinlen," dedi ateşle ilgilenirken. "Günün ilk ışıklarıyla Sol'u arayacağız." Ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu ama buna gerek de yoktu. Göz göze gelmekten kaçındığı anda, sabah Sol'u aramak gibi bir niyeti olmadığını anlamıştım.

* * *

HİÇBİR ŞEKİLDE BENİM KARA KİÇİM yabancı bir gezegende tek başıma dolaşmamalıydı. Mağaradan çıkarken bile atalarımın bana aptal sürük dediğini hissedebiliyordum. Ama kahretsin, Sol için gerçekten endişeleniyordum. Lok'un hâlâ onu bıraktığım yerde olduğundan emin olmak için arkama son bir kez baktım. İri yarı Sankado ateşin közlerinin yanına yayılmış, bir kolunu gözlerine sarkıtıp sabahı horlayarak geçiriyordu.

Çıkmaz sokağa geri döndüm ve diğer arkadaşlarımın izlerini bulmaya çalıştım. T. rex izlerine bile razıydım.

onlara yaklaşmak.

"Dory!" Stajyer'in sesi geldi. Baktığımda kuş arkadaşımın yıkılmış evin posta kutusuna tünemiş bana çılgınca el salladığını gördüm.

Rahat bir nefes aldım ve ona doğru koştum. "Stajyer! Aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim!"

Thwack.

BÖLÜM 14

KARMAŞIK SESLER BENİ UYKUMDAN DIŞARI ÇEKTİ. Kalkmak için hareket ettiğimde yan bir ağrı hissettim ve kalkmaktan vazgeçip sırt üstü dönmeden önce nefes nefese kaldım.

"Hiç birini ısırma istediğin oldu mu?" Toto'nun sesini tanıdım ve uyuşukluğumun geri kalanını göz kırparak atmaya çalıştım. Oturabileceğim büyüklükte ahşap bir kafese hapsedilmiştim. Zemin samanla kaplıydı, girişin etrafındaki saman tutamları bir araya toplanmıştı ve yakalanmamın ardından toprakta oluşan sürüklenme izlerini gösteriyordu. Diğer kafesler ve odanın uzak tarafındaki bir askı dışında oda bomboştu. Dışarıdan Sankado dilinde konuşan boğuk sesler duyabiliyordum. Toto sağımdaki kafesteydi, yan tarafındaki kafesin sakiniyle sohbet ederken yan yatmıştı.

Bir kadının sinirli sesi duyuldu. "Hayır, garip konuşan aslan. Daha önce hiç birini ısırma dürtüsüne kapılmamıştım."

"Eğer yargılayıcı olacaksan, kapatacağım."

Bir duraklama oldu ve ardından uzun bir iç çekiş geldi. "Özür dilerim. Devam edin."

"Davetsiz bir düşünce gibi. Anlıyor musun?"

Homurdandım, sonunda başımı kaldırmayı başardım. "Toto, hayatında hiç müdahaleci bir düşünceye sahip olmadın. Sadece bir şey düşünürsün ve sonra harekete geçersin."

"Oh, Dory, yaşıyorsun!" Aslan, kafeslerimizi ayıran tahta olduğu duvara doğru ilerledi ve vücudunu parmaklıklara sürttü.

Uzandım ve yelesini okşadım. "İyi olmana çok sevindim. Sana ne oldu? Sol ve diğerleri iyi mi?"

"Gerçekten mi?" diye sordu kadınsı ses. "Bir kafeste uyanıyorsun ve ağzından çıkan ilk şey 'neden buradayım' olmuyor mu?"

Vücudum protesto edercesine inledi ama aldırmadım ve nihayet son kafesi görebileceğim yere kadar oturmaya çabaladım. İçinde koyu tenli, mor Afro saçlı ve kedi gözlü bir kadın oturuyordu, o kadar kusursuzdu ki ona hayatım pahasına güvенеbileceğimi hissettim. Beyaz bir atlet, siyah bir kot pantolon ve aşırı sivri uçlu koyu mor botlar giymişti. Pantolonunun paçalarından birinde pençe izleri vardı ve bacağına da kurumuş kan olduğunu görebiliyordum. Gümüş zincirler, boğazını kaplayan dişli bir hayvan kafatası dövmesinin altında şingırdıyordu. Merakla bana bakarken uzun kırmızı tırnakları dizine vuruyordu. "Sen gerçek misin, yoksa hayatımın en uzun asit yolculuğunu mu yaşıyorum?"

"Olabildiğince gerçek, ne yazık ki," dedim.

Kadın dudak büktü. "Pozitif mi? Çünkü son birkaç günümü bir dinozor hayvanat bahçesinde dolaşarak geçirdiğime eminim, sonra da acayip uzun keçi insanlar tarafından kaçırıldım. Sonra da konuşmaya başlayan bir aslan tarafından saldırıya uğradım." "Sana saldırmadım," diye tısladı Toto. "Sadece yüzünü yalamam gerekiyordu.

birbirimizle konuşabiliriz."

Ona göz kırptı, sonra çizik içindeki bacağına kaldırdı.

"Mücadele etmeye devam ettin."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra bana dönmeden önce başını salladı. "Evet... yani dediğim gibi, tüm işaretler asit trip ya da cehennemi gösteriyor."

"Asit trip nedir?" Toto sordu.

Kadın sırtıttı. "Buraya gel de sana göstereyim."

"Ne?" diye bağırdım. Bağırdım, sonra parmaklıkların arasından uzanıp Toto'nun kuyruğunu tuttum, o da ona doğru ilerledi. "Delirdin mi sen? Aslana uyuşturucu vermeyin!"

Gözlerini devirdi. "Daha iyi bir fikrin var mı, *Dory*? Ne biçim bir isim bu böyle? Ailen Disney'e falan mı düşkün?"

"Hayır, NASA'daki matematikçiden. Ama her neyse, konumuz bu değil. Sen kimsin ve buraya nasıl geldin? Gemiden kaçan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Heh, evet, pek sayılmaz. Benim adım Blair ve seni gemide kafası kesilmiş bir tavuk gibi koştururken gördüm. Tüm o kuş ucubeleri

dikkatleri o kadar dağılmıştı ki kaçtığımı bile fark etmediler. Yine de kapsülümün beni pembe bir çiçek tarlasının ortasına düşürmesini planlamamıştım. Ertesi gün o keçi piçleri tarafından kaçırıldım."

"Ve tüm bu süre boyunca seni bu kafeste mi tuttular?"

Başını salladı, sonra da başparmağıyla duvarda asılı duran ve tanıyacak kadar havalı olmadığımı tahmin ettiğim gruplara ait çeşitli iğnelerin bulunduğu neon yeşili punk rock ceketini gösterdi. "Kemer taktığını sanmıyorum? Ceketimi kementle kendime bağlamaya çalışıyorum ama benimki yeterince uzun değil. Orada buradan kaçmak için kullanabileceğimiz bir bıçak ve tabanca var."

"Silahın var mı?"

"Ceketimi aldıktan sonra yapacağım. Peki, ne olacak? Kemerin var mı yoksa Hulk'un parmaklıklardan geçme ihtimaline karşı aslanın asitle takılmasına izin mi vereceğiz?"

Toto'nun gözleri onun sözleri karşısında büyüdü. "Asit beni daha mı güçlü yapacak?" "Belki."

"HAYIR!" diye bağırdım, sonra Blair'e ters ters baktım. "Hayvanlara zulmetmeye kalkışmayacağız. Bana düşünmem için bir saniye ver."

Öfkeli bir ses çıkardı ve kollarını kavuşturdu. "Lanet olsun kızım, acele et. O gri adamı sürükleyerek götürdüklerinden beri mola vermeme izin vermediler ve bu *saatler önceydi*. İşemem lazım."

Toto, "Benim de işemem gerekiyor," diye ekledi.

Ani bir *patlama* altımdaki zemini sarstı. Kıymıklanan odunların keskin gıcırtısını bağırışlar izledi. Kapı aralığından, mızrak ve oklarla donanmış adamların kargaşanın kaynağına doğru koştuğunu gördüm. Çiftleşme mevsimindeki öfkeli su aygırlarını andıran uyumsuz böğürtüler peşlerinden geliyordu.

Blair bu görüntü karşısında sadece gözlerini devirdi. Toto burnunu kafesinin parmaklıkları arasından geçirip havayı kokladı ama kısa süre sonra ilgisini kaybedip tekrar yattı.

"Peki... bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek isteyen var mı?" Ben sordum.

"Muhtemelen çitte bir gedik daha açılmıştır," dedi Blair. "Burası bir dinozor sürüsü tarafından kuşatılmış durumda ve onlar da

Çit bitti. Dün burada olmalıydın. Bir triceratops züccaciye dükkanına girmiş boğa gibi yuvarlandı ve neredeyse birini boynuzluyordu. Çok eğlenceliydi."

Toto'nun gözleri parladı. "Kulağa eğlenceli geliyor!"

"Evet," dedim yavaşça, kana susamış iki arkadaşına bakarak. "İyi bir triceratops şişlemeyi kim sevmez ki? Bekle, dikkatimiz dağılıyor; geri dön. Blair, gri bir adamı sürüklediklerini söylemiştin. Toto, Sol burada mı?"

"Evet, Stajyer de öyle. O dev timsah bizi Fuchsia Grove'a kadar kovaladı, orada da diğer gri adamlar bizi pusuya düşürdü. Gerçi onlar senin arkadaşların gibi konuşmuyorlar."

Blair biraz daha dik oturmadan önce kaşlarını çattı. "Özür dilerim, onun neyi?"

"Eşleri," dedi Toto yavaşça. "Biliyorsun, buraya getirilme amacın olan üreme programı için."

Blair'in gözleri yemek tabakları büyüdü. "NE?"

Durumumuz hakkında bildiklerimi onunla paylaşmak için biraz zaman ayırdım. Bu haberi iyi karşılamadığını söylemek hafif kalır. Blair, kafesinin parmaklıklarına karşı Toto'nun ondan en uzak köşeye çekilmesine neden olacak kadar öfkелendi. Uzun kıvrımlı boynuzları olan beyaz saçlı bir adam kargaşayı kontrol etmek için odamızın kapısını açtı. Çizmesi adamın yüzüne çarptı ve adam sırt üstü yere düştü. Bir başkası onu kontrol etmeye geldiğinde, bir dizi renkli ve yaratıcı hakarete maruz kaldı.

"Blair, sakın ol," dedim, histeri krizleri arasında dikkatini çekmeye çalışarak.

Çıldırılmış hali dışarıdaki adamların dikkatini çekiyordu. Baygın haldeki arkadaşlarını sürükleyerek götürdüler ve onunla kısık sesle konuşmaya çalıştılar.

Çevirmen simbiyont olmadan hiçbirimiz anlayamıyorduk.

Onlar.

Kapı aralığındaki adamlar, diğerlerinden bir baş daha uzun duran yeni gelen adama yol açtılar. Mavi ve kırmızımsı-turuncu çizgilerden oluşan bir maske takmıştı ve bu maske kıvrık boynuzlarının üzerine takılmıştı. Maske, doğal boynuzlarının arkasına, gökyüzünü işaret eden yarım bir daire oluşturacak şekilde birbirlerine doğru kıvrılan bir çift boynuz daha eklemişti. Ayrıntılı sarı ve turuncu dövmeler, sol pazusunda dairesel bir desen oluşturmak için ön kollarından yukarı doğru ilerledi. Dövmelerindeki aynı işaretler

Elindeki asada ve beline sardığı şalda tekrarlanıyordu. Boynunda Lok'un taktığının aynısı olan kırmızı bir ok dövmesi vardı.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Eğer Lok'un adamlarından biriye, belki de buradan canlı çıkma şansım vardı. İzleyenlere el salladı ve peştamaldan başka bir şey giymeyen genç görünümlü bir adama bir emir verdi, o da kendisinden istenen her şeyi yapmak için koşarak uzaklaştı.

"SAKİN OLMAK MI?" diye bağırdı. "Bazı şeytani keçi piçleri tarafından KORKAK BOYNUZLU bebekler doğurmamız için hapsedildik. BOYNUZLAR, DORY! Bu hamilelikte nasıl işe yarayacak ki? Bir gün küçük bebek Kuzu Pirzola için kazak örerken dalağımı bıçaklamasını mı bekleyeceğim? Hayır, sakinleşmeyeceğim."

Dövmeli adam sakince ona yaklaştı ve elini kafesine koymaya çalıştı, sonra Blair ona doğru savurunca elini geri çekti. Kendini parmaklıklara dayamadan önce alçak bir yere çömeldi, kasları gerildi. Parmaklıklar onun ağırlığı altında gıcırdadı ve bu ses onu cesaretlendirmeye yetti. "Ben değilim!"

Slam. "Dışarı
itiyorum!"

Slam.

"LANET OLASI BİR KEÇİ BEBEK!" Son bir darbeye parmaklıklar nihayet çöktü ve o da parçalanmış tahtaları tekmeleyerek yoldan çekti. Kafesin dışına adım atmadan ayaklarının dibine bir ateş topu düştü. Biz kapıda duran yeni adama bakarken havayı buza benzer bir şey kapladı.

Önce gözlerini fark ettim, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan delici yeşil bıçakları. Omuzları boyunca siyah-kırmızı desenlerle süslü kaplama bir zırh giymişti ve zırhın alt kısmını tüylü bir kolye süslüyordu. Belindeki kemerde jilet gibi dişleri olan dört gözlü bir yaratığın yüzü vardı.

Dövmeli adam dizlerinin üzerine çöktü, alını tam bir teslimiyetle yere dikildi. Yeşil gözlü adam onu tamamen görmezden geldi ve kafesimin önünde diz çöktü. Keskin bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi.

"Adın Dory mi?" Sesi alçak ve emrediciydi. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tuttu.

"Evet?" dedim. Sesim titreyerek söyledim. "Beni nasıl anlayabiliyorsun?" "Zhali'yi kontrol et."

Dövmeli adam ayağa kalktı ve tek kelime etmeden bana yaklaştı. Asasını yere iki kez vurdu ve dövmeleri parlamaya başladı. Dövmelerden gelen ışık vücudunda yükselerek maskesindeki boynuzların ortasında turuncu gazdan parlak bir küre oluşturdu. Hafif bir patlamayla küre üçe bölündü. Ortadaki küre maviye dönerken, diğer turuncu küreler onun etrafında dönmeye başladı.

Lider, başını yana eğip beni değerlendirmeden önce ekrana şöyle bir baktı. "Şey. Bu çok ilginç." Çenesini kaşımadan önce bana tekrar baktı. "Onu içeri getirin."

İki adam dövülmüş ve kanlar içindeki Sol'u sürükledi. Kolları bağlanmıştı. Ağzındaki bezle boğuk hakaretler susturulmaya çalışılıyordu. Lider ona başıyla işaret etti. "Bu adamı tanıyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için yutkundum. Eli dışarı fırladı, beni boğazımdan yakaladı ve kafesin parmaklıklarına doğru çekti. Sol çırpındı, umutsuzca onu sabit tutan ellerle savaşılmaya çalıştı.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Blair bağırdı. Duvarda asılı duran ceketine göz ucuyla baktı ama onu almak için hiçbir harekette bulunmadı.

Lider altın dişlerini göstererek gülümsedi. "Hmm, seni kesinlikle tanıyor. Şimdi bana o ikinci küreden sorumlu adamın adını söyleyecek misin yoksa bu görüşmeyi daha da tatsız bir hale mi getirmem gerekiyor?"

Sol bana bir şeyler bağırmaya çalıştı ama kelimeler tıkaç yüzünden kayboldu. Lider elini salladı ve uşakları Sol'u odadan dışarı sürükledi.

"Bekle, onu nereye götürüyorsun?"

"Kendi sorularıma cevap vermeden soru mu soruyorsun?" Boğazımdaki el sıkılaştı. "Korkarım bu işler böyle yürümüyor Doll."

"Ne diyorsa onu yap, Dory," dedi Toto sert bir sesle. Gururlu aslanın sözlerinde neşe yoktu. Sadece ne kadar boku yediğimi yansıtan bir soğukluk vardı.

Ciğerlerim yanmaya başladığında görüşüm lekelenmişti. "...Lok."

İsim dudaklarımdan çıkar çıkmaz boğazımı serbest bıraktı. Açgözlülükle havayı yuttum, sonra öksürdüm ve parmaklıklardan geri çekildim. Kafamı kaldırdığımda lider gülümsüyordu.

"Şimdi, gördün mü? O kadar da kötü değildi, değil mi?" Ayağa kalktı ve dövmeli adama seslendi. "Bana Biwban'ı getir." Dikkatini tekrar bana çevirdi ve öyle yoğun bir bakışla beni çiviledi ki tüylerim diken diken oldu.

Kabadayılık hiçbir zaman güçlü yanımdı ama yine de denedim ve onu sert bir bakışla düzeltmek için elimden geleni yaptım. "Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi de sen benimkini cevapla."

Sırıttı. "Demek içinde biraz mücadele var." Oturmam için boş bir kafesi çekmeden önce bana parmağını salladı. "Bunu sevdim. Kudretli General Ghoszi'nin bir kadın tarafından eyerlendiğini hayal etmekten nefret ediyorum. Söyle bakalım Doll, o piç nasıl?"

"Sol?" Ben vurguladım.

"Doğru." Kıkırdadı. "Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum. Buraya ilk geldiğinde ona biraz sert davranmak zorunda kalmış olabiliriz ama artık hepsi geçti."

"Peki neden?"

Gözleri parladı. "Çünkü uslu duracaksın. Değil mi Doll? Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse, küçük Biwban arkadaşın avcılarımdan birinin ağzını gagaladıktan sonra her şeyi açıkladı. Doğal olarak, uzaylı bir kuş ve Zhali bağı olan bir adam kapımda belirlediğinde, birkaç sorum vardı. Şanslıyım ki o küçük kuş şarkı söylemeyi seviyor."

Kahretsin, Stajyer ona ne söyledi? "Lok'u nereden tanıyorsun?"

Bir elini göğsüne götürdü ve nefesi kesildi. "Sana benden bahsetmedi mi? Oh, çok incindim."

Farkındalık zihnimin sınırlarını zorladı ve gözlerim büyüdü. "Kral Osid."

Verdiğim tepki onu eğlendirmişe benziyordu. "Ah, demek benim hakkımda konuşmuş. Ben de bu kinin tek taraflı olduğunu düşünüyordum."

"Senin öldüğünü söyledi."

"Eminim pek çok şey söylemiştir. Çenesini hiç kapalı tutamazdı. Söylesene, en sevdiğim kırık ok nerede?"

"O... Bakın, artık savaşmak istemiyor-"

"Biliyorum," diye araya girdi kral. "Yani, ilk başta beni görmezden geldiğini düşünmüştüm. Hepimiz buraya indiğimizde eğlenceye katılma nezaketini bile göstermedi. Geriye kalan her Sankado, olgunlaşmış yeni bir dünyaya ve doldurmak isteyen herkes için yeterince geniş bir güç boşluğuna düştü. Bunun onun zavallı cesedini altına girdiği kayadan çekmeye yeteceğini düşünmüştüm. Yine de ortaya ne kadar incindiğimi hayal edin. Sadece bu da değil, adamlarından birinden unvanından feragat ettiğini ve zırhını bir çiçek tarlasında terk ettiğini öğrendim. Sonra da yix çobanlığı mı yapmaya başladı?" Bana doğru eğildi; bakışları buz gibiydi. "Ama tabii ki, o piçin şehrimde akın etmesi, en iyi savaş partimi yok etmesi ve boş bir hayata siktir olup gitmesi için dışlerine bir tekme atmak yeterli değil. Hayır, tüm bunların üstüne bir de sonunda kızı mı alıyor? Bu hiç adil görünmüyor, değil mi?"

Ben cevap veremeden dövmeli adam kucağında Stajyer'le geri döndü. Tüm kızgınlığına rağmen, küçük adamın zarar görmediğini görmek beni rahatlattı.

"Yap şunu."

Dövmeli adam, yere çarpmamak için hızla kanat çırpın Stajyer'i düşürdü. "Sen... bilmelisin ki, kiminle bağ kuracağının garantisi yok. Burada kimseyle bağ kurmayabilir bile."

Kralın gözlerinde ölümcül bir sakinlik vardı. "Senin iyiliğin için, umarım öyledir."

Elleri titreyerek bana endişeli bir bakış attı ve dart tabancasını çıkarıp Blair'i vurdu.

Mor saçlı kadın çılgılık attı ve dartı bacağından çıkarmadan önce parmaklıklardan olabildiğince uzağa geri çekildi. "Bu da ne böyle? Ne yaptın sen?"

Karanlık bir kahrkaha dikkatimi tekrar önümdeki adama çevirdi. Boynuzlarının büyümeye başlamasını dehşet içinde izledim. Ona cevap verirken gülümsedi ama gözlerini benden ayırmadı. "Sadece oyun alanını eşitliyorum, hepsi bu."

Daha önce hiç bilmediğim bir panik boğazımda düğümlendi. Titreyen ellerimi pantolonumun önünden aşağı doğru indirdim, tırnaklarımın derimi çimdiklemesine izin verdim

Acının, nabzımın daha yüksek sesle atmasını engellemeye yeteceği boşuna umuduyla.

"Hayır, siktir et." Blair kafesinden çıktı ve pantolonundaki samanların tozunu aldı. "Konuşan kuş az önce beni Tinder'da sağa bile kaydırmayacağım biriyle çiftleştirdi. Ben yokum; işim bitti."

Stajyer, arı kovarı tipi bir desenle kaplı turuncu bir Tamagotchi çıkardı. Açtığı anda şok içinde gagası açıldı. "Oh, bu çok alçakça."

"Size özgürce konuşmanız için izin verdim mi?" Kral Osid sordu.

"gibi mi görünüyorum?" Blair sordu. "Çünkü umurumda değil."

Tamagotchi kulağa kızgın gelen bir dizi bip sesi çıkarırken Stajyer parmağını endişeyle çiğnedi. "Karargâh bundan hoşlanmayacak."

Blair onu görmezden geldi. "Anne sorunları olan ya da aşırı dramatik intikam hayalleri kuran erkeklere katlanamam." Bir elini kalçasına götürdü ve başını eğdi. "Bu adam sana istediğini vermekten başka ne yaptı ki? Gitti." Son kelimeyi ellerini çırparak vurguladı. "Bu da demek oluyor ki küçük savaşınızı kazandınız, şimdi gidip diğer tüm küçük keçi insanların kralı olabilir ve bizi rahat bırakabilirsiniz."

"Beni öylece bırakıp gidemez. Lokbaatar ve ben-"

Alay etti. "Kıçımı bir peynir rendesiyle kazıyın, sadece durun. Dur. Şu anda seninle birlikte olmak benim için utanç verici."

"Ne?" Kıkırdadı.

"Ben kekelemem. Ve eğer bana bu çiftleşme bağı hakkında söyledikleri doğruysa, muhtemelen seninle sıkışıp kaldım. Bu da davranışlarının bana yansıdığı anlamına geliyor. Korumam gereken bir markam var ve sen şu anda onu düşürüyorsun."

Turuncu Tamagotchi öfkeyle vızıldadı ve Stajyer'in tüylerini diken diken etti. "Negatif." Ellerini kaldırmadan önce bariz bir panikle ikilinin arasına baktı. "Şimdi, Denek 12, sen ve arkadaşın açıkça yanlış bir başlangıç yaptınız. Neden ikimiz de oturup-"

Çift hep bir ağızdan "SUSUN!" dedi.

Blair kafesinden emin bir adımla uzaklaştı ve odayı geçip ceketine doğru ilerlemeden önce kralın gözlerinin içine baktı.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Kral Osid sordu.

"Ceketimi alıyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Blair, daha önce sadece bantlı bir kraitin öpücüğünde gördüğüm düzeyde bir zehirle, ceketini raftan aldı ve bir dönüşle giydi, böylece doğrudan onun ruhuna bakabildi ve tısladı, "Bu sana vereceğim tek uyarı, *dostum*. Bir daha asla bana ateş topu atma."

Kral onunla yüzleşmek için ayağa kalkarken sııttı. Yüzüne bir ateş topu fırlatmadan önce gözleri cesurca Blair'in üzerinde gezindi. Alevler Blair'in yanağını yaladıktan sonra arkasındaki duvara çarparak patladı.

"Sınırlarımı test etmeye niyetli görünüyorsun. Öyle olsun." Elini paltosunun içine soktu, sonra bileğine bir fiske vurdu.

Pop.

Kral Osid acı içinde tısladı ve elini yüzünün yan tarafına götürdü. Avucu kırmızıya dönerken gözleri irileşti. Dövmeli adam, kurşunun kralın başının yanından geçerek duvara saplandığı yerden tökezleyerek uzaklaştı. "İşte bu küçük bir numara. Nedir bu?"

"Çatışma çözümü," dedi Blair, silahı ona doğrultarak. "Bir sonraki tam gözlerinin arasına girecek."

Havada tiz bir çığlık koptu. Stajyer'in kafası Blair ile duvardaki mermi arasında çılgınca savruldu. Çıığı aceleci bir haykırışa dönüşürken tüyleri üzerine düştü. "İnsanlar eşlerine *zarar verebilir* mi?!" Hızlı ve sığ nefesleri sessizlikte yankılanıyor, havayı küçük panik soluklarıyla noktalyordu.

"Tabii ki yapabiliriz. Şimdi, sen, Osid, yolumdan çekil." Blair sersemlemiş kralı iterek geçti, kafesimin mandalını çevirdi ve bana bir el uzattı. Uzanıp uzatılan eli tuttuğumda beni dikleştirdi ve bir kolunu omuzlarıma doladı, kendinden emin bir sırtışla odadaki adamları düzeltirken yanımda rahatladı. "Gitmeye karar vermeden önce siz zavallı aptalları dinlemeye degeceğine Bayan Kan Hırsı'nı ikna edebildiğim için mutlu olmalısınız. Eğer onun istediğı olsaydı, bütün gününüzü duvarlardan adamlarınızı soyarak geçiriyor olurdunuz. Şimdi, kasabayı kırmızıya boyamaya karar vermeden önce adamını ona geri verin."

Kral Osid şaşkınlıkla arkasındaki duvara bakmadan önce tekrar kanlı eline baktı. Adamlarından birine döndü ve sordu, "Ben

Druid'e malzemelerinde silah olup olmadığını kontrol etmesini söyler misin?" Yanındaki dövmeli adam gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Bu doğru değil," diye kekeledi Stajyer. "Bu doğru olamaz. İnsanlar eşlerini öldürebiliyorsa, başarılı bir şekilde üreyen çiftler oluşturmak için ne umudumuz var?" Küçük kuş titreyen elleriyle ekranını açtı ve notlarının sayfalarını çılgınca çevirdi. "Burada bunu açıklayan bir şey olmalı. Eğitim modüllerinin hiçbirinde mermi savunma mekanizmalarından bahsedilmiyor."

Blair'in yüzü kızgınlıkla buruştu. "Neden aile içi şiddeti hiç duymamış gibi korkuyorsun? Elbette insanlara zarar verebiliriz."

"İnsanlar değil," diye vurguladı. "Eşiniz! Ne tür bir çift-bağ türü bunu yapabilir?"

"Bana ateş etti," diye tersledi Blair. "Neden bu konuda şok olmadın?"

"Sana," dedi. "Sana hiç dokunmadı." "Yani?"

Sinirli bir ses çıkardı ve feryat etti, "Hiçbir zaman tehlikede değildin! Ateş sana dokunmadı çünkü . Sana zarar veremez!"

İnce kemerli kaşlarını kaldırarak krala döndü. "Bu doğru mu? Ne yazık ki benim türüm aynı dürtüyü paylaşmıyor, *sevgilim*."

Elini ona doğru uzattı. "Birazdan, sevgilim. Görünüşe göre emirlerimle ilgili bir tür iletişimsizlik olmuş." Blair'in yanına geldi ve kafese yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup odadaki adamları gözden geçirirken dilini şaklattı. "Gördüğünüz gibi, buraya ilk geldiğinizde, büyücüm Sarek'e -şurada komik maskeli olan o- söylediğime yemin edebilirim. Karıma el sallama, Sarek."

Druid yavaşça kıpırdayan elini kaldırdı ve Blair'e sert bir el salladı.

Kral Osid başını kaşıdı. "Demek kulakların çalışıyor. Tuhaf." Dikkatini Blair'e çevirdi ve omzunu dürttü. "Dediğim gibi, Sarek'e eşyalarınızda silah olup olmadığını kontrol etmesini söylediğime yemin edebilirim. Ama işte buradayız. Şimdi tek sorum şu: Emirlerim sadece işine geldiği zaman göz ardı edebileceği öneriler mi, yoksa boynundaki o kırmızı ok hâlâ zihnini bulandırıyor mu?"

Kral yıldırım hızıyla silahı Blair'in elinden kaptı ve Sarek'i vurdu. Blair ve ben ılık atıp kraldan uzaklaştık. Toto hırladı ve kafesinin izin verdiği kadar geriye çekildi. Druid acı dolu bir ılıkla yere düştü ve bacağına tuttu.

Kral Osid silahı elinde çevirdi, tetiğı incelemeyen önce parmaklarını silindirin üzerinde gezdirdi. "Ne güzel bir oyuncak." Sarek acı içinde inledi ama etrafındaki adamlar ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Kral Osid gözlerini devirdi ve kendini kafesten aşağı iterek tembelce odayı geçti ve kanlar içindeki Sarek'in önünde çömeldi. Sarek'in yüzündeki maskeyi kaldırmadan önce bir süre ona baktı. Kral dudak büktü. "Yazık, o kadar inledikten sonra senden bir damla gözyaşı alabileceğimi düşünmüştüm."

Sarek'in yüzü öfkeyle bulutlandı. Konuşmak için ağzını açtı ama kral silahın namlusunu ağzına dayayınca konuşması kesildi. "Ah-ah. Daha fazla saçmalamadan önce, hala nefes alıyor olmanın tek sebebinin son druidimin kendini yemesi olduğunu unutma. Tıp konusundaki yeteneklerine ulaşmak zor. Yeri doldurulamaz değil. Bir dahaki sefere aklına yarım yamalak bir suikast girişimi fikri geldiğinde bunu hatırla." Kral Osid namluyu Sarek'in ağzından çıkardı ve ayağı kalkmadan önce yanağını okşadı. Elini sallayarak, "Onu gözümün önünden uzaklaştırın," dedi.

İki adamın Sarek'i tek kelime etmeden sürükleyerek odadan çıkarmalarını izlerken parmaklarım yanlarıma battı. Sertçe yutkundum. Eğer Stajyer'in Sankado'nun arkadaşlarına zarar veremeyeceğı konusunda söyledikleri doğruysa, bu Blair için harika bir haberdir. Ama ben hâlâ hedef tahtasındaydım. Ve peşinde olduğu benim dostumdu. Lok'un anlattıklarına göre Kral Osid, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen, güce aç bir deliydi.

Kral yüzünü bize döndü ve özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bu tatsızlığı mazur görmelisiniz. Bazı adamlar yeni yönetimi diğerlerinden daha iyi kabul eder."

Blair dudağını büktü. "Evet, ben de benimle aynı fikirde olmayan herkesin ağzına silah sokarım."

Osid güldü. Kan yüzünden aşağı damladı ve yere düşerek altındaki saman ve toza karıştı. Blair'e doğru bir adım attı ve parmak eklemlerini onun yanağına değdirdi. "Oh, senden *hoşlandım*. Arkadaşın açık bir kitap gibi okuyor ama sen blöf mü yapıyorsun yoksa içimdekileri yere dökmeye hazır mısın anlayamıyorum." Adam ateşinin neredeyse sıyrıp geçtiği yolu izlerken mor saçlı kadın taş kesildi, sonra dikkatini tekrar bana verdi.

Gözlerinde bir karanlık vardı, omurgamı ürperten derin, iltihaplı bir öfke, ama konuştuğunda, tonunda bir hafiflik vardı.

Sanki eski arkadaşmışız gibi.

Sanki boğazımı için en iyi yolu düşünmüyordu. Ve bu beni dehşete düşürdü.

Kral bana bir adım daha yaklaştı ve az önce Blair'e dokunan eli omzuma gitti. Sıktı, parmaklarını köprücük kemiğimin etrafındaki ete uyuşana kadar batırdı ve bizi incitmedeki beceriksizliğinin sadece Blair'i kapsadığına dair şüphelerimi doğruladı. İrkildiğimde gülümsedi, sonra eğilip fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "İçinde dokunmaya değer bir ateş var. Daha iyi bilmesem, bunun Lok'un etkisi olduğunu söyledim."

Tutuşu aniden gevşedi ve geri çekildi. Oluşan çürüğü ovuşturarak onu izledim. "Ama iyi. Beni yakaladın," dedi Blair'e. "Ben bile böyle güzel bir yüzü incitecek kadar soğuk bir piç değilim." Koyu saçlı bir adamın omzuna vurdu. "Volen, aşçıya bir ziyafet hazırlamasını söyle."

"Kalmıyoruz," dedi Blair.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu kadar aceleci olma. Zhali'ne bu kadar kötü davrandıktan sonra en azından iyi bir yemek önerebilirim. Ben arkadaşınızla sohbet ederken siz de konseyimle birlikte güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarın. Ona bir teklifim var."

"Peki neden sizin söylediklerinizi dinleme zahmetine girelim ki?"

Kıkırdadı, sonra Blair'e başını sallamadan önce Volen'e baktı. "Sevimli, değil mi?" Kral rahat ve şakacı bir şekilde konuştu. "Tıpkı kuşun dediği gibi, aşkım. Sana zarar veremem. Ama aynı dürtüyü paylaşmayan iki yüzden fazla adamım var."

BÖLÜM 15

Hayatın bana limon vermesinden **gerçekten bıkmıştım**. Uzaylılar tarafından kaçırılma olayına gelince, hayatta kalma konusunda en azından idare eder bir iş yaptığımı hissediyordum. Ne de olsa dördüncü günümdeydim. Eminim bazıları "Dory, bu hiç de uzun bir süre değil! Bir deliyle yemek yerken sırtını sıvazlamayı bırak." Ama ben o insanların aptal olduğuna ve ilk gün ölmüş olacaklarına inanmayı seçiyorum.

Bir aslan tarafından boyunlarından ısırılmadılar. İki ucubeyle çiftleşmediler ya da bir şişe yavru köpek şampuanı ve bir hayalden başka bir şey olmadan muhtemelen var olan en acayip T. rex tarafından kovalanmadılar. Ben kovaladım. Kaderimi kabullenip son yemeğimin tadını çıkarmak istiyorsam, belki o zaman yakamdan düşebilirler.

Ağızıma atmadan önce çatalımı tabağımdaki ete sapladım. Tadı biraz jerk tavuğuna benziyordu ama et daha çok geyik etine benziyordu. İçinden bir damla meyve suyu düştü ve Kral Osid'in benim için hazırladığı elbiseye sıçradı. Kıyafetlerinin çoğuyla aynı yix ipeğinden yapılmıştı ve belime sarılı kuşağın içinde kaybolan bir yakası vardı. Kırmızı oklar elbisenin kollarının koyu mavisine karşı cesurca dururken, elbisenin alt kısmında yeşil ve kırmızı bir kuş süzülüyordu.

Bulunduğumuz büyük masaya rağmen Kral Osid benim tek yemek arkadaşım. Masanın başında oturmuş, ametist bir fincandan kayıtsızca bir şeyler yudumluyordu. Fincanın kenarını kaplayan kabile desenleri arkasındaki duvarı süsleyen büyük duvar resminde de tekrarlanıyordu. Dikkatim onun yanından geçip karmaşık sanat eserine kaydı. Sahnede, elinde bir asa tutan bir adam tasvir edilmişti. Boynuzlarının ortasında parlak turuncu bir küre süzülüyordu. Arkasında mavi ve mor alevler parlıyor, şeritli bir elmas şeklinin içinde sıkışıp kalıyordu.

Mızraklı adamın tepesinde, tek gözlü bir kırkayak yaratık ona bakıyordu. Bir tavus kuşu kadar canlı yapraklar başının ortasından büyüleyici bir desenle açılarak, merkezinde gerçekliğin dokusunu delip geçen bir göz ortaya çıkardı. Uzun, sarmal gövdesinden altı parmaklı ellerle sonlanan ince mavi kollar fırladı. Birçoğu açgözlülükle mızraklı adama doğru uzanıyordu. Duvar resminin alt kısmı kemiklerden, sonsuz çığlıklara hapsolmuş kafatası yığınlarından ve alt köşeleri kaplayan ağ benzeri dairelerle birbirine bağlanmış bir dizi küçük kemikten başka bir şey değildi.

"İlginç bir sanat eseri," diye önerdim. "Arkasında bir hikaye var mı?"

Kral Osid kaşlarını kaldırdı, sonra arkasına baktı. "Ah, Yashvara ve Dünya Yiyen Laju. Hikâyeyi bilmiyor musunuz?"

Yemeğimi yuttum, sonra kendimi işaret ettim. "Uzaylı, hatırladın mı?"

"Doğru." Kıkırdadı. "Komik, muhtemelen yolda onun yanından geçmek zorunda buraya kadar."

"Dünyayı yiyen dev bir kırkayağın yanından geçmek mi? Umarım geçmez."

Gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Laju'nun eski gezegenimizden görülen bir takımyıldız olan Kavithran Whorl'da sıkışıp kaldığı söylenir. Efsaneye göre Kavithran Whorl, kaos ve yıkımdan doğan, sayısız kolu ve hiç bitmeyen bir iştahı olan korkunç bir varlık olan Dünya Yiyen'i hapsedmek için bizzat tanrılar tarafından yaratılmış. Açgözlü piç Yashvara, tanrıların gücünün bir kısmını kendine almaya çalıştı ve Laju'nun kafesinden tek bir yıldız kopardı ve onu bize ateşimizi vermek için kullandı." Avucunu kaldırdı, alevlerin merkezinin etrafında dans etmesine izin verdikten sonra küçük duman demetleri halinde tavana doğru süzöldüler.

"Dur tahmin edeyim. Kibri Dünya Yiyen'in serbest kalmasına ve ortalığı kasıp kavurmasına mı neden oldu?"

"Demek sizin gezegeninizde de benzer bir efsane var?"

"İnsanların cüretkârlığı evrenseldir diyelim."

"Buna katılmıyor değilim. Birçok kitapsever Laju'yu doymak bilmez açgözlülük ve hırs için bir alegori olarak kullanır. Ama aynı zamanda büyük bir değişim. Ne de olsa hepimize ateşin gücünü bahşeden Yashvara'dır. Yine de bu değişimin maliyetine değip değmediğini merak ediyorum."

"Peki, bana her şeyin nasıl bittiğini anlat. Yashvara hatasını düzeltti mi?"

"Laju'nun açlığı onu tüm medeniyetleri yutmaya sürüklemeyen önce değil. Anladığı tek şey açlıktı ve Yashvara bunu kendi avantajına kullandı. Çalınan yıldızdan kalan son sihrini kullanarak, canavarı sonsuz ziyafet illüzyonlarıyla cezbetti ve onu hapishanesine geri götürdü. Laju'nun son bacağı içeri girmeden hemen önce, onu vücudundan ayırdı ve kafesinde yeni bir kilit oluşturmak için kullandı. Ve işte orada kaldı. Özgürlüğe giden yeni bir yol bulana ve dünyayı yutmaya devam edene kadar güvenli bir şekilde kilitlendi."

"Ziyafet illüzyonu, ha?" Gözlerim ağzına kadar çeşitli etler ve meyvelerle dolu ziyafet masasının üzerinde gezindi. Sadece iki kişilik grubumuz için çok fazlaydı. "Bacağı mı kesip beni o kafese geri atmayı mı planlıyorsun?"

Başını geriye attı ve büyük bir kahkaha patlattı. "Bu bir mesaj gönderirdi, kabul ediyorum. Ama buna gerek yok. Senden ihtiyacım olan her şeyi aldım. Ve bu benim işleri yürütme tarzıma göre biraz fazla ürkütücü. Dünyanın sonu bizi hayvana dönüştürmek zorunda değil." Tabagındaki meyvelerden birini koparıp ağzına attı. "Ayrıca, komplo teorisyenlerine inanılacak olursa, Laju çoktan hapishanesinden kaçtı ve dünyayı zehir içinde yutan bir uzay gemisi şeklini aldı. Şimdi geriye kalan tek şey, ardında bıraktığı değişim çağına düzen getirmek."

"Ve sanırım bu iş için uygun kişi sizsiniz?"

"Bu işi senin kaçak korkağına mı bırakmalıydım? O yix boku içinde yuvarlanırken, ben halkımızın bu toprakları istila eden kuduz canavarlardan kaçması için bir kale inşa ettim. Wispfruit'i deneyin; buralarda çok lezzetli bir şeydir." Kral Osid, ananas büyüklüğünde parlak yeşil bir meyveyi işaret etti, kıvrımlı yaprakları bir ejderha meyvesi gibi tabanın etrafına sarılmıştı.

Çekingen bir şekilde elimi ona doğru uzattım ve tekrar ona baktım. "Bu zehir değil, değil mi?"

Bir parça et daha doğarken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Öyle olsaydı sana söyler miydin?"

"Tanıdığım birine benziyorsun." Meyveyi masadan kopardım, sonra bir çılgılık atarak yere düşürdüm, yapraklarındaki girdaplar

dikenler. Meyve, sivri uçlarının üzerinde sekerek keskin bir *çınlamayla* yere düştü ve yuvarlanarak gözden kayboldu. "Ne oluyor lan?" Bileğimi tutarak hırladım.

Kral bileğimi tutup yukarı kaldırmadan önce sandalyesinin sürtünme sesini duydum. Beyaz bir bezi yaralı elimin etrafına sardı ve avucumun ortasına bastırdı. Kan bezi ıslattı. Tüyler ürpertici bir gülümseme yüzünü aydınlatmadan önce beyaz kumaşın kırmızıya dönüşmesini izledi. Bileğimi bıraktı ve kanlı bezi som altından yapılmış gibi havaya kaldırdı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Senden istediğim son şey," dedi parmaklarını şıklatarak. Yan odadan bir asker geldi ve tek kelime etmeden kanlı bezi alıp geri çekildi. Kral Osid sandalyesine geri kaydı. "Yanınızdaki tahta tabakta iyileştirici bir krem var. Kanamayı durdurmak için avucunuza sürün."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bundan sonra sana neden inanayım ki?"

Sadece omuz silkti. "Kullan ya da kullanma. Ben olsaydım, tabağımın her tarafını kanatmamayı tercih ederdim. Ama herkes kendi yoluna."

Dişlerimi sıktım, ne yapacağımı bilemiyordum. Ama elimdeki acı cinayet gibiydi. Sinirle, kullanılmayan bir kaşık kaptım ve beyaz macundan avucuma bolca döktüm. Bir serinlik acıyı hafifletti ve rahat bir nefes aldım. "En azından bu konuda yalan söylemiyormuşsun."

"Hiç de yalan söylemedim. Wispfruit bir lezzettir; siz sadece nasıl açılacağını bilmiyorsunuz." Ne demek istediğini kanıtlamak için bir başka yaban mersini meyvesini yapraklarından tuttu, parmaklarıyla ayırdı ve kabuğunu bir muz gibi soydu. İçindeki et koyu maviydi ve üzerinde kırmızı lekeler vardı. Kral Osid eti bıçakla sapından ayırdı, küçük bir tabağa koydu ve bana uzattı. "Dene bakalım."

"Hayır!" Yumruklarımı masaya vurdum ve ayağa kalktım, sandalye devrilmeden önce ahşap zemine çarparak gıcırdadı. "Senin lanet meyveni yemek istemiyorum. Arkadaşlarımı geri istiyorum ve bizi buradan çıkarmanızı istiyorum. Hemen!"

Çenesini elinin üzerine dayadı; gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Şimdi, neden gidip de böyle bir şey yapayım ki?"

"İstediğim her şeyi?"

"Ben... Bizi burada kapana kısılmış halde tutamazsın!"

"Oh, sanırım yapabilirim. Rahatına bak, Doll. Yemeğine dokunmadın bile. Lok'un kadınına nasıl aç bıraktığımı haykırmasına izin vermeyeceğim. Bu moral için kötü olur. Anlarsın ya."

"Seninle ilgili hiçbir şey umurumda değil-" "Otur."

"I-"

Bakışlarındaki tüm eğlence kayboldu. "Otur. Aşağı."

Sandalyemi yerden kaldırdım ve oturdum.

"Daha iyi," dedi bardağını yeniden doldururken. "Bak ne diyeceğim, ben mantıklı bir adamım. General geldiğinde, çalınan aşkını kurtarmak için yanıp tutuşurken, onu öldürmeden önce sana veda etmene izin vereceğim. Bu arada sana uzaylı arkadaşların ve diğer eşinle birlikte bir ev hediye edeceğim. Adı neydi? Saw?"

Umursamaz cinayet planı buz gibi derimin altına battı. "Bunu neden yapıyorsun?" Nefes nefese sordum. "Lok görevini terk etti; sen kazandın. Onun peşinden gitmeye gerek yok, hele bizi burada tutmaya hiç gerek yok. Zaferinin tadını çıkar ve gitmemize izin ver."

"Gitmene izin mi vereyim?" Kıkırdadı. "Kendini hafife alma, Doll. Sen ve sevgili yeni karım bu gezegendeki en değerli insanlar olabilirsiniz. Çoğumuzun on yıldır gördüğü ilk iki kadın ve dahası, akrabalarınızın geri kalanının nereye bırakıldığını öğrendiğimizde daha da fazla kadın vaat . Dürüst olmak gerekirse, ilk etapta neden benim gözetimimden ayrılmak istediğinizi anlayamıyorum. Burada güvende olacaksın ve korunacaksın. Bir parmak şıklatmanızla, burada diz çökmüş herhangi bir erkeğin hareminizin bir parçası olmak için sadakat yemini etmesini sağlayabilirsiniz. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Sürekli peşimde dolaşan bir grup azgın erkek mi? Hayır. Hayır, olduğunu söyleyemem." Zaten Lok ve Sol'a ayak uyduracak kadar bile dayanma gücüm yoktu. "Belki Blair ya da diğer kadınlardan biri kendi kişisel futbol takımını yönetme fikrine daha sıcak bakabilir ama ben böyle iyiyim. Eğer gitmemize izin verirseniz, Lok'u bulup ona bir şeyler söylemekten mutluluk duyarım.

ve hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kral başını salladı. "Sorunun özü de burada yatıyor." Oturduğu yerden kalktı ve onu takip etmemi işaret etti. "Benimle yürü. Eğer yemek yemeyeceksen, en azından tüm bunların neyle ilgili olduğunu görebilirsin."

Ayağa kalktım ve hızla onu takip ederek odadan çıktım. Bizi ziyafet salonundan çıkarıp kalenin içine götürdü. Gözlerimi parlak öğle güneşinden korudum ve onu yakından takip ettim. Kaleyi çevreleyen yüksek ahşap duvarlar, sert rüzgârda dalgalanan yıpranmış sancaklarla süslenmişti. Bir grup adam çitin yıkılmış bir bölümünü onarıyordu. Yanlarında ölü bir triceratops yatıyordu. Canavarın derisini yanık izleri kaplamıştı. Yaşlı bir Sankado karkastan ustalıklı et kesiyordu. Duvarın ötesinde gürültülü hayvanların kakofonisi vardı. Kesin olarak görebildiklerim sadece bir tür sauropoddu. Uzun boyunları bir çitin engelleyebileceğinin çok ötesine uzanıyordu. O devlerden biri iyi bir kuyruk darbesi indirse bütün kale yerle bir olurdu.

Duvarı tamir eden adamlar biz yanlarından geçerken durup merakla bana baktılar. Keskin bir nefes alış verişini fark ettim ve içlerinden ikisinin elbisemdeki kuşa baktığını görmek için döndüm. Birbirlerine kısık sesle fısıldıyorlardı. Biri bize doğru bir adım attı ama beyaz saçlı arkadaşı tarafından geri çekildi. Elbisemdeki kuşla dikkatleri dağılan adamlar, çitteki boşluktan kafasını uzatan ankylosaurus'u fark edemediler. Zırhlı dinazor homurdandı ve vücudunun geri kalanını boşluktan içeri sokmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca, kafası delikten kayboldu ve ardından sopalı kuyruğu çite çarpınca kıymık gibi bir *çatırtı* . Darbe ahşap tahtayı paramparça etti ve neredeyse beyaz saçlı adamın kafasını aynı hamlede koparıyordu.

Grup bir anda harekete geçerek ankylosaurus'u ateş topu yağmuruna tuttu. Kral Osid bu manzara karşısında gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" Ben sordum.

"Son birkaç gündür hiç bitmiyor," dedi sert bir sesle. "Aynı kana susamış canavarlar geçen yıl da biz inşaat halindeyken bize saldırmıştı. Geçen sefer onları defetmek haftalar sürdü ve en iyi adamlarımızdan bazılarını kaybettik."

Evimizi güvence altına için bu canavarlarla savaşmaya hazır her güçlü adama ihtiyacımız var. Ancak bazı adamlarım geçmişin hayallerini kovalayıp bizi bölmeyi tercih ediyor. Bu yüzden gitmene izin veremem. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de, General Ghoszi Lokbaatar gelmiş geçmiş en iyi liderlerden biridir. Adamları ona neredeyse tarikat benzeri bir saygıyla tapıyor." Alnındaki bir kas gerildi. "Onları yeni bir dünyada terk etmesi bile en sadık destekçilerini etkilemeye yetmedi."

"Onu kıskanıyor gibi konuşuyorsun."

"Seviyorum." Kıkırdadı. "Kim adamlarından körü körüne bağılılık istemez ki? Onun yokluğunun ardından, Şarkı Söyleyen Oklar da neredeyse Fırtınaforge klanı kadar hızlı düştü. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor. Kral Toweı sefil bir ahmaktı. Kellesini almamış olsaydım, eminim adamlarından biri bu şerefe nail olurdu. Bu ikisinin aradan çıkmasıyla, nihayet üç büyük klanı Dulba İmparatorluğu altında birleştirebildim. Ya da ondan geriye kalanları. Benden önce hiçbir kralın başaramadığı bir başarı."

"Fetih yolculuğunuz ilham verici," diye takıldım. "Bunun Lok ile ne ilgisi var?"

"Her şeyi."

Göl kenarında bir şeylerle alay eden bir kalabalığa rastladık. Yaklaştıkça ritmik su sıçramaları kulaklarıma ulaştı ve içime ağır bir örtü gibi bir korku çöktü.

Uzun kemerli boynuzları ve kısa kesilmiş siyah saçları olan bir adam tahta bir platformun üzerinde durmuş, ellerini bir kaldıracın üzerine koymuştu. Kolu geri çekerken kollarındaki kaslar geriliyordu. Uzun ahşap bir direk sudan yükseldi. Ucunda bir kafese hapsedilmiş adamı gördüğümde nefesim kesildi. Suyu öksürüyor, öksürük krizine girmeden önce umutsuzca hava yutuyordu. Kendisiyle alay eden kalabalığa aldırış etmedi ama hırıltısının sisi içinde gözlerini Kral Osid'e kilitledi. Gözlerinde beyaz ve sıcak bir öfke parladı. Adam sallantılı bacakları üzerinde durdu ve sadece Sankado sövgüleri olduğunu tahmin edebileceğim bir ses çıkardı.

Kral Osid kalabalığa seslenebilmek için sesini yükseltti. "Yengro, konuşmaya hazır mısın dostum?"

Yengro dudağını büktü, sonra krala tükürdü. "USINDULA!"

Kral, kolu çalıştıran adama baktı, o da başını salladı ve kafesi tekrar suyun altına daldırdı.

Boğazıma bir nefes tıkanı. Ellerim titredi ve kaçmak üzere olan dehşet dolu sesi bastırmak için içgüdüsel olarak onları ağızıma bastırdım.

Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim? Zavallı adamı kurtarmak için uzaylı savaşçılardan oluşan bir kalabalığın arasından dövüşerek geçebilmemin imkânı yoktu. Eğer araya girersem Kral Osid beni de kendisiyle birlikte kafese koyabilirdi. İçimi iğrenç bir çaresizlik kapladı. Kekeleyerek öksürmeler yerini başka bir sıçramaya bırakmadan önce kafes tekrar yükseldi.

"Lütfen buna bir son verin." Krala doğru uzandım ama yüzündeki kayıtsız ifadeyi gördüğümde neredeyse kusacaktım. Kral Osid bana sadece soğuk bir kayıtsızlıkla baktı ve tüylerim diken diken oldu.

Kral bana sırttı, sonra başını suya batırmaya doğru eğdi. "İlk kez mi?"

Gözlerim büyüdü. "Bu konuda şaka mı yapıyorsun?"

Kafes yükselirken güldü. "İş yerinde eğlenemiyorsan, zaten bir ayağın çukurda demektir."

"Sen delisin!" Etrafımızdaki kalabalık bu eziyetten zevk almaya devam etti. Umurunda bile değildi. Hiçbirinin umurunda değildi. Yaklaştım ama Kral Osid beni kendine çekip bir kolunu omuzlarıma dolayınca durdum.

"Biliyorsun, o senin yüzünden orada."

Sıçrama.

"Ne? Onu hayatımda hiç görmedim. Yemin ederim, sadece Lok ve Sol'u-"

"Fark etmez." Bir elini sırtıma attı ve bizi ileriye doğru yönlendirdi. Etrafımızdaki kalabalık bir köpekbaliğının önündeki balık sürüsü gibi dağıldı. "Sana söylemedim mi Doll? Her küçük şeyi bu kadar zorlaştırmakta ısrar eden uzlaşmaz dogmatik aptallar grubunun tartışmasız lideri Lokbaatar'a takılıp kalacak kadar kötü şansın var." Kelimeleri küçümseyerek tükürdü.

Kafes yükseldi, içindeki tek kişi yaşam veren havayı almak için hırıldıyordu. Yine de Osid hiçbir tepki vermedi. İşkenceci onu tekrar suya batırmaya hazırlanırken, kafes bir gıcırtyla bir kademe aşağı sarsıldı. Kafesteki adam ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kendini yukarı itmek için kollarını zorladı, ancak kolları altında kaldı.

Kral Osid bir yumruk kaldırarak platformdaki adamı durdurdu. "Bu adam o aptal piç kurusuna sadık kalacak kadar kötü şansa sahip. Anladığım kadarıyla bu şu anlama geliyor" -durakladı, burun delikleri öfkesini gizlemek için uygunsuz bir girişimde bulunarak alevlendi- "kralınızın zırhını bırakıp kaçmış olması önemli değil. Ne de siz çekilmez piçlerin çoğunu katletmek yerine nezaketle yaşamanıza izin vermemin bir önemi var. Hâlâ o adamın her sıçtığını düşündüğünüzde isyan çığlıkları atıyorsunuz. Onu tekrar görmeyi bu kadar çok mu istiyorsunuz? İyi o zaman."

Beni de platforma çekti, ellerini omuzlarıma koydu ve kalabalığa hitap etmek için sesini yükseltti. "Dinleyin! Eski kralınıza hâlâ sadık kalan tüm Singing Arrow'ların bunu duymasını istiyorum. İşte Kral Ghoszi'nin Zhali maçı. Druid'iniz Sarek'in kendisiyle teyit ettim. Biz konuşurken gözcülerim bu mesajı ona iletiyor. 'General Ghoszi Lokbaatar, eşinizin yaban mersini ile zehirlendiğini üzülererek bildirmek isterim. "

Kafesteki adam yumruğunu parmaklıklara vurdu.

"Hayır, hayır," diye tekrarlardım, başımı sallayarak. "Kalabalık neden mırıldanıyor?

Bundan hoşlanmıyorum. Şu anda yaşamaya çalıştığım hayat bu değil."

"O zaman bir sonraki bölüm sizin için iyi ya da kötü haber olacak. 'Wispfruit'in dikenleri bir titanstalk'ı altı günde devirecek kadar güçlü bir toksin salgılar. Üç gün bile dayanabilirse şanslı bir orospu çocuğu olacaksın. Eğer panzehiri istiyorsan, onurunu kolayca bir kenara attığın koruya geri dön ve onu tekrar giy. Yarın gün batımında seninle orada buluşacağım. Bu kan davasını dek bitirelim. " Yengro kükreyerek parmaklıklara vururken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çığlık attım. "O bok gerçekten zehir miydi?" Bana sırtarak baktı. "Seni kanın güzel olduğu için mi kestiğimi sandın?"

Yüzüne sert bir tokat attım. "Benimle taşak geçme, Osid. Sen ve adamların kendinizi toparlayamadığınız için ölmeyeceğim. Ver şu lanet panzehiri bana!"

Kral bana gülümsemekle yetindi ve az önce tokatladığım yanağını ovuşturdu. "Vay, vay, Şarkı Söyleyen Kraliçe'nin içinde biraz mücadele varmış. Bu iyi bir şey."

"OSID!"

Omzumu okşadı. "Lok'un kafasını alır almaz panzehirini alacaksın."

Tüm düşüncelerim elimdeki kesiğe yönelirken kalbim göğsümde güm güm attı. Sargıyı yırtıp kesiği inceledim, herhangi bir renk değişikliği belirtisinin bana bitkinin ne tür bir toksin içerdiğine dair ipucu vereceğini umuyordum. Yine de kesik sadece biraz ağırlaşmış görünüyordu. Renk değişikliği ya da uyuşma yoktu. Çalışmalarımda zehirli olsun olmasın sayısız bitkiyi araştırmıştım. Bu da lanet olası bir uzaylı gezegeninde HİÇBİR ŞEY demekti. "Kahretsin, kahretsin!"

Kulağıma fısıldamak için eğilmeden önce gözleri kafesteki adama kayd. "Seni nasıl kurtaracağını haykırıyor. Beni öldüresiye dövüp kralının kraliçesini ona geri verecekmiş, falan filan."

"Ölümüne bir savaşın bundan sonra adamlarının seni dinlemesini sağlayacağını mı düşünüyorsun?" Dedim, sesim tedirginlikle titriyordu.

"Elbette. Şarkı Söyleyen Ok savaşçıları liderlerine sorgusuz sualsiz sadakatle hizmet edeceklerine dair yemin ederler. Lok'un kellesini aldıktan sonra, unvanı bana geçecek."

"Ve onlar da bunu kabul edecekler mi? Liderlerini öldürdükten ve onlara işkence ettikten sonra mı? Bu delilik!"

"Dediğim gibi, dogmatik aptallar."

"Fark etmez. Lok'u dövüşürken gördüm. Seni kıyma yapar."

Kral düşünür gibi başını salladı. "Evet, adil bir dövüşte, sanırım yapardı." Kulağımın arkasına bir bukle attı ve fısıldadı, "İyi ki zırhını Aetherrot toksiniyle kaplamışım."

"Ne?"

"İmparatorluğumun kaderini şansa bırakacağımı mı sandın? Seni sevimli küçük aptal. Ben daha kılıcımı kaldırmadan Lok kendi tükürüğünde boğulacak."

Ondan uzaklaştım. "Ona korkak diyecek kadar küstahsın, sonra da gidip zırhını mı zehirliyorsun? Bu hiç de onurlu bir maç değil."

"Doğru. Ama onlara kim söyleyecek? Maç bittiğinde kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey kalmayacak."

Sözleri havada ağır ağır asılı kaldı, ta ki anlamları beni yeniden ayağa kaldırana kadar. Çevirmen ortakyaşarına sahip olan tek kişi kraldı. Sol ve diğerleri kilit altındayken, onu başkasına aktarmamızın hiçbir yolu yoktu. Çaresiz, yine de kalabalığa doğru döndüm. "Beni dinleyin, Kral Osid Lok'un zırhını zehirledi! Bu meydan okuma geçerli değil!"

Tezahürat kesintiye uğramadan devam etti. Öndeki birkaç adam arkamızdaki işkenceciye seslenerek kolu çekme hareketleri yaptı. "Lanet olsun, şu ortaçağ işkence saçmalığını bırakın ve beni dinleyin!"

Kral Osid omzumu sıvazlarken kıkırdadı. "Nefesini boşa harcama. Seni anlayamayacaklarını biliyorsun." Kafesteki adama dik dik bakarken kahkahası kaşlarının arkasında kayboldu. "Aman Tanrım, bir şiire başladı. Smaçlayın onu. Hemen daldırın!"

İşkenceci kolu çekti.

"DUR!" Çaresizlik dalgasının etkisiyle daha fazla dayanamadım. Kafes bir kez daha alçaldı ve daha fazla düşünmeden ileri atıldım, işkenceciyi kaldıraçtan uzaklaştırdım ve ağırlığımı ona verdim. Kafes bir kez daha suyu deldi ve ben nefes nefese geriye düştüm.

İşkenceci kola uzandı, sonra ben tokat atınca elini geri çekti. "Hayır! Artık smaç yok." Kendimi ayağa kaldırdım ve gülen krala ters ters baktım. "Ne demek istediğini anladın. Daha ileri gitmek barbarlık olur. Bırakın çıksın."

Kral kollarını göğsünde kavuşturdu ve yanındaki adama döndü. "Hiçbir kozu olmadan bu kadar çok talepte bulunması inanılmaz." Kalabalıktan birkaç kişi kıs kıs güldü ama havada daha önce olmayan bir gerginlik vardı. Kalabalıktaki yüzleri taradım. İnsanlar

Gösterinin tadını çıkaranlar yumruklarını havaya kaldırmış, kolun bir kez daha çekilmesi için tezahürat yapıyorlardı. Onların ötesinde, eğlencenin eteklerinde, daha önce birbirleriyle fısıldaşırken gördüğüm iki adamı fark ettim.

Biri eğilip arkadaşıyla usulca konuşurken kaşlarını çattı. İkincisi başını salladı ve dikkatini yanındaki adamlara çevirdi. Gözleri bana sabitlenmişti ama etrafımdaki manzarayı incelediklerini hissedebiliyordum. Uzun boylu olan diğerinin omzuna dokundu. Ne dediğini anlayamadım ama vücut dilinden aciliyet okunuyordu.

Kral Osid gülümsedi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Haklısınız. Belki de ne demek istediğimi anlatmışımdır." Hava değişti ve tanıdık bir koku çarptı burnuma. Ateş ve duman kokusu.

Elini kafese doğru uzattı, avucunun ortasında korlar tutuşuyordu. Ben tepki veremeden kral kafese bir el ateş etti, ancak ateş topu hedefine ulaşmadan patladı. Dünya beyaza büründü ve bedenimin suya düşmeden önce suyun üzerinde sıçradığını hissettim.

BÖLÜM 16

AH. YINE BOĞULUYORUM. Acımıyor, bu da muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğim anlamına geliyor. Ki bu hiç de ideal değil.

Ama su beni eski bir dost gibi kucaklıyordu ve bedenim çok yorgundu. Bir an için, sadece tatlı, mutlu bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim. Toto ile meşe ağacının altında otururken güneş ışığı tenimi ısıttı. Parmaklarımı onun yelesinde gezdirdim.

"Bu kadar uzağa mı gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Başımı ağaca yasladım, o güzel güneş ışığından başka bir şey hissetmeyene kadar yüklerimin ağırlığını bıraktım. "Bana ölüm öncesi benzetmeleri yapma, olur mu? Pes etmeye ve sahilde ölmeye hazırdım ama sen ne kadar ileri gidebileceğimizi görmekte ısrar ettin. Ben de gittim. Şimdi yorgunum. Bırak da dinleneyim."

Aslan gerindi ve başını kucağıma yasladı. "Seni durdurmayacağım."

Dudağımla ısırıldım. "Neden böyle söyledin?"

Sesinde içimi kemiren bir kahkaha izi vardı. "Hiçbir şey gibi söylemedim."

"Yalancı," diye tersledim, doğruldum. "Çok erken pes ettiğimi düşünüyorsun. Tıpkı diğer her şeyden vazgeçtiğim gibi."

"Sence çok mu erken pes ediyorsun?"

"Öyleysem ne olmuş?! Ne fark eder ki? Şu anda gözlerimi açmış olsaydım, yine de yabancı bir gezegende boğuluyor olurum. Sol'un canına okunurken ve Lok kim bilir nerede zehirli zırhını giymek üzereyken beni zehirleyen bir deliyle kapana kısılmış olurum. Güvenli bir yere yüzsem bile, sonra ne olacak? Buradan çıkış yolum yok ve beni anlayabilecek tek insanlar ya kafeslere kapatılmış ya da lanet olası bir kötü adam! Ben o değilim.

kahraman tipi. Bu benim cadı güçlerim olduğunu ya da güvenli seks kavramından bihaber, zina yapmış bir tanrının çocuğu olduğumu öğrendiğim ve arsız bir geri dönüşle sihirli bir şekilde günü kurtardığım büyük anım değil."

"Olmak zorunda olduğunu kim söyledi?"

"Ben... Hiç kimse. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, ben bu iş için yaratılmadım. Biwbanlar siyasi anlaşmazlıkları çözmeye istekli bir denek istiyorlarsa, bir CIA ajanı falan kaçırmaları gerekirdi. Onun yerine mirketlerin hayatlarını dramatik bir şekilde yeniden anlatan bir kızı aldılar."

"Pekala. Uzan bakalım."

"Belki de geri yatmak istemiyorum, bunu hiç düşündün mü?! Ve ne var biliyor musun? Bunların hepsi Osid'in suçu zaten! Tabii ki sürüleri uzak tutmak için herkesin elini taşın altına koyması gerek. Kim göç yolunun tam ortasına bir yerleşim yeri inşa eder ki?" Farkındalık bir anda sel gibi akmaya başladı. Eğer Lok'un dediği gibi Gumbürtü her yıl bir kez oluyorsa, o zaman bu yerleşim muhtemelen yıllık göç yolunun tam ortasındaydı. Sauropodlar kadar büyük hayvanlar muhtemelen besin kaynaklarını tüketmeden aynı bölgede uzun süre otlayamazlardı. Eğer triceratops ve diğer sürü türleriyle de uğraşıyorlarsa, o zaman muhtemelen büyük Serengeti göçüne benziyordu, sadece çok daha büyük bir ölçekte. Bu olayı daha önce sadece bir kez görmüştüm ama bir milyonluk bir beslenme çılgınlığının tam ortasında kamp kurmaya çalışmayı hayal bile edemezdin.

Toto sadece
homurdandı.

"Kahretsın!"

"Tam zamanında."

"Biliyor musun, daha az yargı ile yapabilirdim, Toto. Bana cevabı en başta verebilirdin."

Yan bakışı sertti. "Dory, bu gerçek değil. Ben tam anlamıyla senin hayal gücünün bir ürünüyüm. Boğuluyorsun, unuttun mu? Uyan ve o aptal krala yerleşim yerini değiştirmesini söyle."

BÖLÜM 17

SU HER YÖNDEN İÇERİ GİRDİ ve bir kol belime dolanarak beni yukarı çekti. Başım su yüzeyine çıkar çıkmaz nefes nefese kaldım.

"Ne oluyor lan?" diye haykırdım. Ellerim tanıdık bir yeşil paltoyu yumrukladı ve Sol'un boynuzlarının altın çizgilerini fark ettiğimde neredeyse rahatlayarak hıçkıracaktım.

"Kıvranmayı kes," diye seslendi omzunun üzerinden. Bir askeri dirsekleyerek yolundan çekti ve kalabalığın arasından topukları yanıyormuş gibi koşmaya başladı. Bize doğru hamle yapan başka bir adamı Toto yere düşürdü.

Havada keskin bir düdük sesi duyuldu ve bir de baktım ki etraf kırmızı zırhlı adamlarla dolmuş. Kral Osid'in adamlarını steroidli bir grup defans oyuncusu gibi ezip geçtiler.

Sol yaklaşan bir mızraktan kaçınmak için kaçtı. Omzu karnıma saplandığında ciğerlerimdeki hava boşaldı. Islak saçlar tam ağzıma çarptı. Tükürdüm ve kaosu içinden seslenmeye çalıştım ama başımın üzerinden bir beden fırlatılırken bir çığlıkla boğuldum. "Bekle, dur!" Tekrar denedim. "Sol, onlara durmalarını söyle! Kavgaya etmemize gerek yok, çitleri nasıl tamir edeceğimi biliyorum." Sözlerim Sol'un beni savurmasıyla kesildi, dizim bir askerin çenesiyle birleşti. Mide bulandırıcı bir patlamayla çenesi yerinden çıktı.

Sol hiç vakit kaybetmeden beni omzuna attı ve caddede ilerlemeye başladı. "Az önce beni silah olarak mı kullandın?" Bağırđım.

"Bıçaklarımı aldılar," dedi huysuzca. "Yine de!"

"Sonra kızarsın. Stajyer Beast'i bulmak için önden uçtu; bizimle ön kapıda buluşacaklar. Lok'un adamları bu piçleri sonsuza dek uzak tutamaz.

Gitmemiz gerek!"

"Peki ya Blair?" Ben sordum.

"Kaçış sırasında ayrıldık." Sol, Toto'nun da yakından takip ettiği bir köşeyi döndü ve köy sınırının yüksek duvarlarıyla karşılaştı. "Nereye gittiğimi bilseydim bu daha kolay olurdu."

Bir bağırış dikkatimizi ara sokakta ilerleyen dört askere çekti. Sol diğer patikadan kaçmak için döndü ama o da başka bir asker tarafından engellenmişti.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Bekle, düşünüyorum." "Bir planın yok mu?"

"Planımız kaçmak ve seni yakalamaktı. Şu ana kadar harika gidiyor. Sadece küçük bir hıçkırığın ortasındayız ve bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Ve bir panzehir."

"Panzehir mi?"

"Evet, bir çeşit yaban tarafından zehirlendim."

Çenesi düştü. "Zehirlenmişsin. Nasıl zehirlendim? Birkaç saatten fazla gözümün önünde değildin!"

Toto, "Gerçekten Dory, bu kurtarmayı hiç de kolay yapmıyorsun," diye çıkıştı. "Bana karşı birlik olma! Burada benim ne suçum var? Bir sürü şey O saatler içinde neler oldu, mı?! Kralın şeytani planını öğrendim, yemek yedim, işkence gördüm ve...OHHHH! Bu doğru, çit!"

"Dory, şimdi lanet olası çit hakkında bağırıp durmanın sırası değil. Bir durumun ortasındayız."

"Bu da onu mükemmel bir zaman yapar!" Tersledim. Sol'un omzundan kaydım ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak saldırganlarımızla yüzleştim. "Aranızda çevirmeni alan oldu mu?" diye sordum. "Ya da hızlı bir öpücük için yeterince uzun süre hareketsiz kalmaya istekli?"

"Ne yapıyorsun sen?" Sol tısladı.

"Benim işim, sayılır." Yaban hayatı biyoloğu olmak söz konusu olduğunda çatışma çözümü alışılmadık bir iş yönü değildi. İnsanlar ve yaban hayatı arasındaki çatışmaları hafifletmek için nasıl stratejiler geliştireceğimizi genellikle bize kalıyordu, ister yaban hayatının durması için elektrikli bir çit inşa etmek olsun

ekinleri yemek, hatta koyunlarına yaklaşan herhangi bir yırtıcıyı vurmalarını engellemek için köy halkına korkutma taktikleri öğretmek. O köylülerden hiçbirinin boğazıma bir mızrak dayadığını ya da beni zehirlediğini söyleyemem ama hayat bir sürtük ve sonra ölüyorsun. O yüzden ben de deneyebilirim.

Bir mızrak yüzümün yanındaki duvara saplandı.

"Ne var biliyor musun? Haklısın, zamanı değil." Eğildim ve sol botumun bağcıklarını yırttım.

"Sonunda mantıklı düşünmeye başladın-" Elim kendimi sabit tutmak için omzunu kavradığında vücudu gerildi. "Eski tanrılar adına, ne yaptığını sanıyorsun sen? Bizi ezip geçmek üzereler!"

Bir çekişle ayağımı bottan kurtardım, çorabımı yırttım, sonra ayağımı saldırganlara doğru kaldırdım ve "Toynak çürüğü!" diye bağırdım.

Tepki anında geldi. Saldırganların yüzleri dehşet içinde buruştu. İleriye doğru hücum eden iki kişi sıçrayarak durdu; biri kaldırım taşlarında kaydı ve ayağımdan kurtulmak için çılgınca geriye doğru yengeç yürüyüşü yaptı.

Ekstra etki için ayak parmaklarımı oynattım ve onlara doğru zıpladım.

Arkadaki muhafız öğürdü ve koşmaya başladı. Ara sokaktaki adama ayak parmaklarımı oynatmak için döndüğümde onu çoktan gitmiş, mızrağını sanki yeni düşürülmüş gibi taş zeminde şingirdarken buldum. Yerdeki adam, hastalıklı ayağım karşısında ölüme terk edildiğini görmek için başını kaldırdı, arkadaşının kusmuğuna basıp kaymak için ayağa kalktı, kendini kustu, sonra tekrar denedi ve kaçtı. Az önce kafama bir mızrak fırlatmamış olsaydı, neredeyse onun için üzülecektim.

Sol boş gözlerle önüne baktı. "Ben... Bunun işe yaradığına inanamıyorum." "Evet, hepinizin ayaklarla ilgili ciddi sorunları var."

BÖLÜM 18

BU GEZEGENDEKİ HAVA şiddetli ve değişken bir şeydi. Bandırmaya doğru yürüyüşüm sırasında güneş, ışınlarının tadını çıkaran dehşetin üzerinde parlıyordu. Neredeyse sevinmiş gibiydi. Sankado kurbanı için aç. Yemeğinden mahrum bırakılan güneş, iltihaplı fırtına bulutlarının arkasına saklandı ve şimşek pençeleri ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun tıslamasıyla saldırdı.

Sol beni yağmurun çoğundan korumak için elinden geleni yaptı. Onun benden daha fazla hırpalandığını söylememe rağmen, yix yün paltosunu başıma geçirdi, suya dayanıklı malzemesi dondurucu yağmurun ısırığının en kötüsünü tenimden uzak tuttu. Dizginleri bir çırpıda çekerek Beast'i daha hızlandırdı, kralla aramıza olabildiğince mesafe koymaya kararlıydı. Normalde huysuz olan ördek gagalı homurdandı ama söyleneni yaptı. Ağır toynakları çamurun derinliklerine batıyor, takipçilerin izleyebileceği bariz bir iz bırakıyordu ama kaleyi çevreleyen devasa göçmen sürüsünün içinde kimsenin bir grubu diğerinden ayırt etmesi pek mümkün değildi.

Arkamızda Toto'nun inlediğini duydum ve geriye dönüp baktığımda zavallı aslanın can havliyle asıldığını gördüm. Pençeleri canavarın derisini delmeye çalışıyordu ama dinozorun sert, pullu derisi Toto'nun iyi bir kavrama yapması için fazla sertti. Belimi saran kollar sarktı ve ağırlığı çöküp yana yatmadan önce uzaylımı yakalamak için sadece bir saniyem vardı. Dizginleri gevşek parmaklarından çektim ve boştaki elimle kolunu karnıma sabitledim. "Onu sonsuza kadar tutamam. Bana dinlenecek bir yer bulduğunu söyle."

Stajyer ekranıyla oynadı. "Tarayıcım buradan çok uzakta olmayan bir insan zenginleştirme binası tespit etti." Bir ding sesi ile ekran

yüzen sarı bir ok. Sağımızı göstermeden önce daireler çizerek dönüyordu. Beast'i onu takip etmesi için yönlendirdim.

Nihayet Stajyer'in tarayıcısının gösterdiği yere vardığımızda, önümüzde fırtınanın bastığı pembe bir kuru belirdi. Acımasız fırtına, normalde pitoresk bir manzara olduğunu hayal edebildiğim şeyi çoktan kargaşaya sürüklemişti; dönen yapraklar ve eğilen dallar, devam eden sağanak yağışın ortasında kaotik bir dans yaratıyordu.

Hemen fırtınanın ortasında sessiz bir nöbetçi gibi duran Rönesans tarzı şapele sığındık. Sol'un başını Beast'in sırtına yaslamasını sağladıktan sonra dinozordan kayarak ağır çift kapıyı açmaya zorladım. Bu şeyi hangi Biwban tasarladıysa, koca kışlı Sistine tarzı bir şapelin insan zenginleştirme oyuncağı olduğunu düşünecek kadar ekstra olması sadece şansın gücüydü. Ama kapılar bir ördek gagası için yeterince büyüktü, bu yüzden şikayet etmeyecektim. Beast'i içeri soktum ve Toto hemen dinazorun üzerinden atlayarak değerli yelesindeki yağmuru şiddetle silkeledi.

İçerideki atmosfer, taş duvarlarda yankılanan şiddetli fırtına kadar gergindi. Yağmur vitray pencerelere çarpıyor, pembe ve grinin kırık desenleri elimizdeki tek ışıktı ve bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

Ördek gagalı diz çökerek Sol'u eyerden yavaşça kaydırmamı kolaylaştırdı. Bir anda başım dönmeye başladı ve ıslak zeminde kaydım; Sol üzerime düştü ve ciğerlerimdeki rüzgârı dışarı attı. Gözlerimi tavana diktiğimde görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi zorla kapattım ve başımı sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Başımın dönmesi durduğunda, onun altından kayarak çıktım. Ayağa kalkmaya çalıştığımda kalbim göğsümde gümbürdedi ve vücudum yana doğru eğildi ve kendimi sırtüstü yatmış, bir kez daha dönen tavana bakarken buldum.

Kahretsin. Mide bulantısı iyiye işaret değildi. Kalp çarpıntısı da tam olarak ideal değildi. Ne tür bir zehirle karşı karşıya olduğuma dair gerçek bir ipucu da vermiyorlardı.

Pekala, düşün. Kral Osid, bu bok her neyse beni öldürmeden önce üç günüm olursa şanslı olacağımı söyledi. Birkaç saat olmuştu

ve ben sadece ilk belirtileri görmeye başlamıştım. Bu siyanür ya da diğer hızlı etki eden zehirleri eleyecektir. Tabii önümüzdeki birkaç dakika içinde düşmek üzere değilsem. *Hayır, böyle düşünemem.*

Eğer zakkum gibi yavaş etki eden bir zehirse, Lok'u aldıktan sonra Biwban araştırma merkezi muhtemelen bunun için bir panzehir bulabilirdi. Telefonumu çıkarıp durumumu ve meyvenin tarifini not ettim. Şansımı en üst düzeye çıkarmak için etkilerin kaydını tutmam gerekecekti.

Sol'un kirpikleri kırıştı ve buğulu gözlerle bana baktı. "Çıkabildik mi?"

"Zar zor." İçimi çektim ve telefonumu cebime geri koydum. Yer gümbürdedi ve kafamı kaldırıp baktığımda Beast'in kitabımızdan bir sayfa alıp yere düştüğünü gördüm.

"Neden yerdeyiz?" "Sen ağırsın."

"Not edildi."

", değil mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sesindeki merhamet gerçekten iç açıcı. Varlığımın devamını, sarımsaklı ekmeği uzatmamı isteyen birinin soğukkanlılığıyla sorgulayacak bir eşin özlemini hep çektiğimi biliyorsun."

Nefesimi içime çektim. "Bu gezegende sarımsaklı ekmecek mi var?"

"Şu anda gözlerinde ne kadar merak olduğunun farkında mısın? Sanırım seni şimdiye kadar gördüğüm en mutlu halin bu ve bu ne bana ne de Lok'a yönelik." Çenemi avucunun içine aldı ve kendisine bakması için yukarı doğru eğdi. Sesi alçak ve maksatlı bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Evet yıldızım, bu gezegende sarımsaklı ekmeğimiz var."

"Görüyorum ki o şımarık tavrını yenememişler." Güldüm.

"Sadece bir diş."

"Hayır, gerçekten mi?"

Parmağını dudaklarına götürdü ve geri çekerek sağ üst taraftaki eksik azı dişini ortaya çıkardı.

"Ah, seni zavallı şey." Uzanıp saçlarını yüzünden çektim, gözünün üzerinde oluşan koyu renkli morluğa değdirmemeye özen gösterdim.

Beni kendine çekti ve öpücüğü damarlarımda şarkı söyledi. "Bak şimdi, bu daha iyi. Buna alışabilirim."

Ben de yapabilirim.

Bu düşünce istemsizdi. Adının göğsümde mırıldanması gibi. *Lanet olsun. Aşk bu mu? İyi hissettiriyor.*

Tamagotchi, Stajyer'in boynundaki kilise çanı gibi çalmaya başladı ve utancımın melodisi katedralin koridorlarında yankılandı. Stajyer onu çıkardı, ekranı gördüğünde yüzü aydınlandı. "Yedi çentik! Bu harika bir gelişme. Biliyorsunuz, el kitabında ölüme yakın deneyimlerle ilgili koca bir bölüm vardı. Bugünden sonra en azından dörde ulaşacağımızı umuyordum, ama bu?" Yüksek sesli bir cıvıltıyla ayağa fırladı, sonra ikimizin de onunla birlikte kutlama yapmadığını fark edince durakladı. "İkinizin yalnız kalmaya ihtiyacı var. Ben sadece..." Durdu ve etrafına bakındı. "Şu genel yönde ol," dedi ve uçarak uzaklaştı.

Aradaki mesafeye rağmen Tamagotchi'nin neşeli melodisinin gök gürültüsü arasında çınladığını duyabiliyordum. "O şeyi kıracağım."

Sol kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Şu haline bak. Kendinden geçmişsin."

Boğazımda düğümlenen kahkahayı bastırmaya çalışarak omzuna bir şaplak attım.

Sadece kendini beğenmiş bir zevkle sırıttı. "Oh, şimdi buz gibi bir tavır takınma. Bana kafayı takmışsın."

"Sen çekilmezsin."

"Beni seviyorsun." "Sen iyisin."

"İstedğin kadar yalan söyle Stardust," dedi ve beni göğsüne yasladı. Paltosunu üzerimizden çekti ve elini benimkine geçirdi. "Unutuyorsun, dünyanın sonu gelmeden önce, Adalet Evi'nde bir yalancının en kötü kabusuydum ve sen, benim hayranlık uyandıran küçük uzaylım, açık bir kitap gibi okuyorsun."

Mizahında sıcak ve büyüleyici bir şey vardı. Hissetmeye alışık olmadığım bir güvenlik duygusu sağladı. Yaşadığım onca şeye rağmen

oldu. Damarlarımda zehir dolaşıyordu ve aslında hiçbir şekilde güvende değildik ama... Orada onunla yatarken kendimi huzurlu hissediyordum.

Lok'un yanında hissettiklerimden farklı değildi. Burada Sol'la birlikte soğuk bir katedralin zemininde uzanırken bir şekilde Dünya'da olduğumdan daha rahat hissediyordum. Bunu daha fazla keşfetme şansımız olsaydı nasıl olurdu diye merak ettim. Bir şekilde olasılıkları yener, deli kralı yener, panzehiri alır ve o kuşun suratına yumruğu indirirdik. Hâlâ bu gezegendeki hayvanları inceleyebilirdim - Dünya'da incelemeyi planladığımdan çok daha geniş bir çeşitlilik. Hiçbir finansmanım ya da aracım olmayacaktı ama iyi tarafından bakarsak, öğrenci kredim de olmayacaktı. Al sana, Sallie Mae.

Daha da ötesi, onlarla birlikte kalabilirdim.

"Belki Biwban algoritmasında bir şeyler vardır," dedim. "İlk başta şüphelerim olduğunu kabul ediyorum."

"Peki ya şimdi?"

"Sormak zorunda mısın?" Güldü. "Boynunda ok dövmesi olan herkese Lok'un kudretini ve övgülerini sırf bir isyanı kıskırtmak için utancımından öğüreceğimi hissedene kadar söyledim, sonra da sana ulaşmak için bütün bir kaleyi savaşılarak geçtim."

"Yine de senden duymak isterim"

"Önce sen."

"Küstahça."

"Peki." İç çekti. "Bitkilere bağırma şekline bayılıyorum."

Homurdandım. "Seni pislik."

"Ciddiyim," dedi ve başparmağı bileğindeki damarı odanın sessizleşmesine neden olacak şekilde izledi. "Seni her yaprağı tararken, büyümelerini ve sürünen böcekten uçan deve kadar her yarattığı nasıl etkileyeceğini kataloglarken izlemek, dünyaya daha önce hiç sahip olmadığım bir önem duygusuyla bakmamı sağlıyor. Senden önce bir asma sadece bir asmaydı. Şimdi onların dünyaya hükmetme planları için endişeleniyorum. Sıradan olanı değerli kılıyorsun."

Ağlayacağım amına koyayım.

Göğsümde, siyanür değil de aşk olmasını umduğum bir çarpıntı vardı. Çürüklerine dikkat ederek onu kendime çekme dürtüsüyle savaştım.

Onun yerine yüzümü göğsüne gömdüm. "Sence bunu atlabilecek miyiz?"

Önce cevap vermedi, cevap verdiğinde ise garip, nazik bir tonda konuştu. "Neden olmasın? Yaşadığımız onca saçmalıktan sonra, iyi bir talih kazandığımızı söyleyebilirim. Lok'u bulup zırhı konusunda uyaracağız, ona Kral Osid'in değerli Yıldız Tozu'nu zehirlediğini söyleyeceğiz, o da kralın boğazını parçalayıp sana panzehiri getirecek. Çok kolay."

"Öylece mi?"

"Elbette. Başka bir şey kabul etmem." Bu sözleri o kadar kesin bir şekilde söyledi ki kıkırdamama neden oldu.

"Nedense sana inanıyorum."

Stajyer dizime konmadan önce kanat çırpışlarını duydum. "Bu panzehir de neyin nesi?"

"Doğru ya, sen orada değildin. Kral, Lok'un kendisiyle savaşmasını sağlamak için yemek sırasında beni zehirledi. Beni öldürmesinin yaklaşık üç gün süreceğini söyledi. Şimdi bunu yüksek sesle söyleyince biraz paniklemeye başladım," dedim, sesim titreyerek. Sol elimi rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Kesin şunu," dedi Stajyer. "Sen zehirlenmedin." "Ben..."

Evet, zehirlendim. Yaban mersini ile kesildim."

"*Wisprfruit*'in ne olduğunu bilmiyorum ama panzehire gerek olmadığını biliyorum. Bu gezegendeki hiçbir şey insanlar için zehirli değildir."

"Biliyor musunuz, buna inanmak ama sicilinize bakarak bunun da gözden kaçtığını söyleyeceğim."

"Zehirlenmediniz," diye tekrarladı, bu kez daha sert bir şekilde. "Zehirlenmiş olamazsın; yerine yenisini koymak için çok pahalısın. Bu kıtadan daha pahalıya mal oldunuz; herhangi bir tehlike altında olmanız mümkün değil."

Doğrudum ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "Stajyer, biz aynı yolculukta değil miydik? Bizi rehin tutan kaleden daha yeni kaçtık."

Ses tonu soğuklaşmıştı. "Kaybedilmeyecek kadar pahalısınız. Dünyanızdan getirdiğimiz her bitki ve yaratık en iyi tespit sistemimiz tarafından tarandı. Tamamen hatasız. Eğer zehirlenirseniz, birileri idam edilecek."

"Bu... karanlık ve yine de garip bir şekilde rahatlatıcı." Bu habere olması gerekenden daha fazla katılmışım. *Ne var biliyor musun? Boş ver, ben buna değerim. Öldür şu aptalı.*

"Gezegemizdeki bitkileri kontrol ettiniz mi?" Sol sordu.

Stajyer afallamış bir halde durdu.

Ona şimdi dermatitle yanan kesiğimi gösterdim.

Kıyamet koptu.

Stajyer'in pençeleri bileğime yapıştı, beni çıkışa doğru sürüklemeye çalışırken kanatlarını çılgınca çırpıyor, bir yandan da Beast'e ayağa kalkması için bağıırıyordu. Onu bileğimden silkeledim ve geri çekildim, ama Biwban arkamdan uçu ve sırtımı itti. "Benimle dövüşmeyi bırak ve *Parasaurolophus*'a bin.

-Fazla zamanımız yok!"

Tökezleyerek ilerledim, sonra baldırımını itmeye çalıştığında yolundan sıyrıldım. "Sakin olur musun? Bu lanet fırtınada hiçbir yere varamayız."

Değiştirilmesi çok pahalı" ifadesinin hangi kısmını anlamıyorsunuz? Dinozora binin. Gece boyunca yol alırsak sabaha araştırma merkezine varırız. Zehir etkisini göstermeden önce seni iyileştirme kapsülüne sokmalıyız!"

"Gidemeyiz," diye tersledim. "Lok zırhını giydiği anda ölmüş sayılır. Eğer Kral Osid haklıysa, benim günlerim var demektir. Lok'un yok. Onu bulmak ."

Stajyer öfkeyle ciyakladı. "Hâlâ tam fonksiyonlu bir eşiniz olduğuna göre, hayır, yok! *Parasaurolophus*'a binin!"

"Bu lanet gezegende insanları ölüme terk etmek de neyin nesi? Bunu yapmayacağız. Bunu önermeyi kes! Ayrıca, zaten Fuşya Korusu'ndayız, onu bulmamızın uzun süreceğini sanmıyorum. Sabah ilk Lok'u ararız, hemen ardından da araştırma merkezine gideriz. Kral Osid dövüşmeyi o kadar çok istiyorsa bizi takip edebilir."

"Zaman yok!" Stajyer çığlık attı. "Vücudunuzun zehre nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmeden işimizi şansa bırakamayız."

Sol toynaklarının üzerinde debelendi ve çığlık atan kuşu kollarının arasına aldı. "Bu kadar yeter. Sakin ol, Stajyer."

"Sakinleşmek mi?" diye tısladı kuş. "Onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum! O iple ne yapıyorsun?" Sol kırmızı bir ipi Stajyer'in etrafına doladı. "Hayır, hayır!" diye bağırdı, özgürlüğüne kavuşmak için çırpınmaya çalışıyordu.

"Bir ışık bulur musun? Kendini toparlaması için onu yan odaya koyacağım." Gitmek için döndüğünde, stajyer huysuz bir çocuk gibi ona tekme attı, ama Sol sadece onu bedeninden uzak tuttu ve yoluna devam etti.

"Her şey birbiri ardına geliyor." Bir elimi kalçama koydum ve odanın etrafına bakındım. "Toto, ışık düğmesini bulmama yardım eder misin?"

Bana şaşkınlıkla göz kırptı. "Işık düğmesi nedir?"

"Doğru." İçimi çektim. "Bazen senin bir aslan olduğunu unutuyorum. Tamam, ben düğmeyi bulacağım ve sen... ne yapıyorsan onu yapmaya devam et." Ellerimi kapının her zamanki yerlerinde gezdirdiğimde hiçbir sonuç alamadım. Herhangi bir kol da görünmüyordu. Hmm. Bir hayvan için oyun evi tasarlıyorsa olsaydı, bir ip kolu ya da üzerine basabilecekleri belirgin bir altlık koyardım. Ki ben bunu göremedim.

Tabii...

Ellerimi çırpıttım ve ışıkların yandığından emin oldum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Düğmeyi kırmayacağımız konusunda bize güvenmedin mi?"

Koridorun aşağısından bıkkın bir erkek sesi yükseldi. "Bizi suçlayabilir misin?"

Onun cimri olduğunu söyleyip karşılık vermek istedim ama odaya bakınca yanıttım kesildi. Gerçekten odaya baktım. Rönesans tarzı güzel tablolar bekliyordum. Paha biçilmez vitray pencereler de pervasız kilise ikiyüzlülüğünün özenle hazırlanmış bir kutlamanın olmazsa olmazlarıydı. Beni şaşırtan şey konu oldu.

"Stajyer," diye seslendim.

"Ne?" diye tersledi. Belli ki hiç havasında değildi.

"Neden Steamboat Willie'ye taptığımızı sanıyorsun?"

Resimlerin sonu gelmiyordu, hepsi de eski çizgi filmlerden, King Kong'dan, Drakula'dan ve Sherlock Holmes'tan oluşuyordu, nedense hepsi de Steamboat Willie ile savaşa kilitlenmişti.

Odanın ortasında, onun onuruna dikilmiş, düşmanlarının cesetleri üzerinde küçük buharlı gemisini yüzdüren görkemli farenin bir heykeli vardı.

"İbadet nedir?" Stajyer sordu.

"Ne?" Yan odaya doğru ilerledim ve Sol'un onu sakladığı sırayı buldum. "Ne demek istiyorsun, ibadet nedir? Eğer burası tanrımız olduğunu düşündüğün şeye hizmet etmiyor, o zaman nedir?"

Başını çevirdi ve oflaya puflaya bir yanıt verdi. "Ortak eğlence binası olarak listelenmiş. Birbirinizle kaynaşabilirsiniz."

Frankenstein'ın canavarını boğarak öldüren Steamboat Willie'nin portresine bakarak, "Sana kızmayı çok istiyorum," dedim. "Ama bu gerçekten çok komik."

Kahkahalarım karşısında küçük kuşun öfkesi söndü ama tamamen bastırmaya yetmedi. Surat asmayı kesecek kadar cesaretini topladı ve "Doğru yaptık mı?" diye sordu.

"Biliyor musunuz? Daha iyiyim. Tüm beklentileri aştın. İnanılmaz eğlendim. Devam sorusu: Neden hepsi eski popüler kültür?"

"Beni çözersen notları kontrol edebilirim."

Arkasında, Sol sıranın üzerine uzanmış, paltosunu rahat etmesi için başının arkasına sıkıştırmıştı. "Az önce onu üzerinden çektim. Eğer onu serbest bırakırsan, kendi başınasın."

"Tam bir koruyucu."

"Ve bunu sakın unutma."

Başımı salladım ve dikkatimi şimdi bana masum bir hayranlıkla bakan Biwban'a çevirdim. Ne yazık ki iki yılımı sevimli mirket sürüleriyle uğraşarak geçirmiştım. Hepsinin kendine has bir aldatmacası vardı. Hepsi de ısırgan. "Bana söylesen de sonra kolumu tırmalama riskini almak isteyip istemediğime ben karar versem nasıl olur?"

"Ah, istediğin gibi olsun." İpten birkaç tüy çıkana kadar kolunu oynattı. "Ortadakine bastır."

Söyleneni yaptım. Bu sefer Stajyer ellerini kullanmak yerine ekranı sadece düşünerek kontrol ediyor gibi görünüyordu. Gagasını tıkladı ve şapelin üçüncü bir modeli ekrana geldi. "Bu iğrenç notları okumam için bana bir dakika verin. Novu, seni yanık tüylü yarım akıllı, neden

Bunu kategorik değil de alfabetik olarak düzenler miydiniz? Başka biri nasıl- Oh! İşte burada." Kırmızı ile işaretlenmiş bir sayfa açtı. Bir farenin kafasının silueti ekranda belirdi, ardından öfkeyle bip sesi çıkardı ve farenin üzerinde çarpı işaretli bir daire belirdi. "Ahh. Bu işe yarar."

"Ne yapmak? Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Ses tonu ciddi ve kesindi. "Telif hakkı ihlali."

"Size katlanamıyorum," diye bağırdım, yarı gülerek yarı ağlayarak. "Masum kadınları kaçırmakta bir sorun görmüyorsunuz ama telif hakkı ihlalinden mi korkuyorsunuz?"

"Fikri mülkiyet hırsızlığı gülünecek bir konu değil, Dory. Biwbanian yasaları, ihlalde bulunduğumuz tespit edilirse, mahkemelerin tüm koruma projemize tedbir koyabileceğini ve bizi kapatabileceğini açıkça belirtiyor. Tüm araştırmalarımıza el konulması ve imha edilmesi ihtimalinden bahsetmiyorum bile."

Sol, "O haklı, şirketler bununla uğraşmaz," diye ekledi.

Bir yumruğumu kalçama dayadım ve eski avukata açık bir güvensizlikle baktım. "Bana dürüstçe telif hakkı ihlalinin insan kaçakçılığından daha fazla ciddiye alındığını söyleyemezsiniz."

Kaşları  atıldı. "Ne kadar karanlık olsun istiyorsun?"

"Boş ver, ben susarım."

"Akıllıca." Davet edercesine kollarını uzattı ve her daim telaşlı olan beynim bir kez olsun durup tonka fasulyelerini koklamaya karar verdi. Memnun bir i  çekişle onun içinde eridim ve başımı göğsüne yasladım. Bir kilise sırasına sokulmak dünyadaki en rahat şey değildi, büyükannem hayatta olup bunu görseydi düpedüz küfürlü bir *skandal* olurdu. Ama lanet olsun, kalbinin huzur veren ritmi her zaman kırmızı mektuba değerdi.

Onu sevmiştim.

Farkına varışım telaşsız ve tantanasız oldu. Dışarıda yağmur yağıyordu, sırtım ağrıyordu ve ben onu seviyordum.

Onları sevdim.

Tamagotchi bipledi ve şarkısı yeniden başladı. Sol altımda kıkırdadı; nasırlı parmakları yanağımdaki bir kıvrımı fırçaladı. "Bir günde iki kez mi? Dürüst olmak gerekirse, Dory, zorlanıyorum bile."

Hafif bir tıslama sesiyle vücudum gerildi. İçimdeki bazı derin ilkel içgüdüler kaçmam için çılgılık attı.

"Ne, esprili bir geri dönüş yok mu?"

"Sus." Ellerimi çırparak odayı karanlığa gömdüm. Vitray pencereler görülemeyecek kadar opaktı; onun yerine yere saçtıkları parçalı ışık saçıntılarını izledim.

Tek ses dışarıdaki yağmur ve Tamagotchi'nin cehennem şarkısıydı, yine de ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sol bana ukala bir sırıtış atmadan önce odaya göz gezdirdi. "Hâlâ utanmadığına emin misin? Ben sadece çay içiyorum-" Elimi ağzına götürdüm.

İşte yine oradaydı, alçak, gürleyen bir tıslama. Yavaşça doğruldum ve yere yansıyan ışığı taradım. Renk sıraları odanın kenarında tamamen durmadan önce yağmurla dans ediyordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yukarı baktım, tüm umutlarıma rağmen odanın pencerelerinin bitmiş olmasını umuyordum. Öyle olmadı. Ancak diğer tarafta beliren karanlık bir gölge vardı.

Düşüncelerim Lok'a kaydı. Dışarıda bir yerde o gölgeyle tek başına. Muhtemelen zehirlenmiş, muhtemelen daha kötüsü. Göğsüme bir yumruk kapandı.

Tamagotchi bip sesi çıkardı.

Gölge bir anda hareket etti ve bize en yakın pencerenin önüne geçti. Şimşekler çaktı ve şu anda ihtiyacım olan son şeyin keskin hatlarını ortaya çıkardı.

Sol'un kolu sırtımın küçük kısmına dolandı. "Gruulorak."

Başını kaldırdı, burnuyla havayı taradı, bir şey arıyordu. Tamagotchi'nin şarkısı kreşendoya ulaştığında, Catzilla'nın ulaşamayacağı bir kuş gördüğünde tepki gibi, ağzından gevrek bir takırtı çıkardı. Ağırlığını bir tarafa kaydırıp ve ayağıyla pencereyi tırmaladı. Korkunç bir çılgılık havayı doldurdu.

Tamagotchi'yi stajyerden aldım ve üzerine oturarak sesini olabildiğince kısıtım. Gruulorak'ın hareketleri daha az çılginca olmaya başladı. Üçümüz de heykel gibi hareketsiz kaldık.

Bir ses sessizliği delip geçti. "Dory!"

İrkilerek sıçradım ve çığlığım odada yankılandıktan sonra Sol'un beni tutup elini ağzıma götürmesiyle kesildi. Ganimetimin boğuk yastığı olmadan Tamagotchi'nin melodisi yüksek sesle ve net bir şekilde çaldı ve şapelde yankılanan neşeli bir notayla sona erdi.

Toto'nun gözleri karanlıkta parlarken ikimize de baktı. "Ne yapıyorsun-"

"Şşşt!"

"Neden?"

Uzanıp ağzını kapattım, sonra onu Sol'a ve bana yaklaştırdım ve kulağına fısıldadım. "Sessiz ol, o çılgın T. rex dışarıda."

Aslan başını sallayarak elimi bıraktı ve Gruulorak'ın silüetini görmek için başımızın üzerinden baktı.

T. rex tekrar pencereyi tırmaladığında kulak tırmalayıcı bir çığlık odayı doldurdu. Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapattım ve tüm umutlarıma rağmen sıkılıp gideceğini umdum.

"Hey, Dory?" Toto fısıldadı.

"Ne?" Ben de karşılık verdim.

"Kraliçem bu gece burada bizimle kalabilir mi? Yağmuru sevmez." "Kraliçe mi?" Sol sordu. Şok yüzündeki kanı çekip alırken arkamızdaki sırada oturan bir *Smilodon*'u görmek için döndü.

Toto ona katılmak için kollarımdan kaydı. Kadın uyarı niteliğinde bir tıslama çıkarmadan önce ondan sadece beş adım kadar uzaklaşabildi. İlerleyişini durdurdu ve kızın izin verdiği kadar yakınına oturmak için sıranın üzerine atladı. "Seni yemeyecek, söz verdi. Değil mi sevgilim?"

Smilodon kayıtsız bir homurtuya benzer bir ses çıkardı ve yere uzandı. Pek iyi bir güven oyu sayılmazdı. Ama dışarıda lanet bir T. rex vardı, bu yüzden umursamak için gerçekten çaba sarf edemedim. "İyi, her neyse, sadece sessiz ol."

Büyük kedilerin nihayet yatırılmasıyla Peynir Kilisesi ölüm sessizliğine gömüldü. Gruulorak'ın kilisenin etrafında dolaşıp içeri girmenin bir yolunu aramasını izledim. Sol, gözlerim ağırlaşmış uykuya dalana kadar beni kendine yakın tuttu.

BÖLÜM 19

Boynumda korkunç bir ağrı ile uyandım. Bir daha asla bankta uyumayacağıma yemin ederek gerinerek kalktım. Dün geceki fırtına hafif bir çiselemeye dönüştüğü için şapel gün ışıyla yıkanmıştı ve ek bir bonus olarak, pencerelerin yanında beliren T. rex şeklindeki silüetleri görmedim. Toto ve sevgilisi hâlâ kendi banklarına yayılmış uyuyorlardı. Stajyer ve Sol ortalıkta görünmüyordu.

Sesleri ana salondan içeri süzüldü ve ben de Toto ile kraliçesini uyandırmamaya dikkat ederek sessizce odadan çıktım. Ağır ahşap kapıyı iterek bir aralık açtım ve içeriye baktım. Stajyer ve Sol, Steamboat Willie heykelinin yanında duruyorlardı ve tartışırken sesleri yükseliyordu.

"-Bunu görmezden gelemezsin, Sol!" Stajyerin sesi kızgındı. "Onu hemen araştırma merkezine götürmeliyiz. Zehrin ne kadar çabuk etki edeceğini bilemeyiz."

Sol kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Lok'u bulur bulmaz oraya gideceğiz."

"Hayır! Onu bulmak için zaman yok. Onu seninle gelmeye ikna et. Bir şeyler uydur ve ona zehri daha önce gördüğünü ve ne bileyim, içini dışını çürüteceğini falan söyle. Seni dinleyecektir."

Öfkeli bir homurtu. "Ne zaman öyle oldu ki?"

"Haklı," diye seslendim odaya girerken. "Hiçbir zaman iyi bir dinleyici olamadım. Görünüşe göre sen de değilsin, Stajyer. Dün gece sana planın önce Lok'u aramak olduğunu söylediğime göre. Dışarıdaki pembe manolya denizine bakılırsa, Fuşya Korusu'na çoktan ulaştığımızı söyleyebilirim. Hadi sadece-"

"Hayır!" Stajyer bağırdı. "Belli ki ikiniz de durumun ciddiyetini anlamıyorsunuz. başınıza toplamanız için size sabaha kadar süre verdim; açıkça,

zaman kaybıydı."

"Etrafta dolaşıp insan tartarı arayan T. rex'i unutuyormuşsunuz gibi hissediyorum."

"Ben hallederdim!"

"Nasıl, Stajyer? On iki inç uzunluğundaki bir kuş bir T. rex'i nasıl durduracak?" "Nasıl olduğunu boş ver. Zaman kaybediyoruz. İkiniz de Beast'e binin."

Biz ."

"Dory, belki de haklıdır."

"Sol, sen de bana sırtını dönme."

"Ben değilim. Ama yine de bunun bir sen ya da o durumuna dönüşme ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Böyle bir durumda Lok'un senin hayatını kurtarmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikir olacağını biliyorum."

"Aman Tanrım, bu saçmalıktan çok sıkıldım! Bu benim hayatım. Benim hayatım! Ve son zamanlarda ben hariç herkes bunu unutuyor gibi görünüyor. Kimsenin bana ona ne kadar değer vereceğimi söylemeye hakkı yok ve eğer sevdiğim adamın aptal bir güç mücadelesinde ölmemesini sağlamak için harcamak istiyorsam, o zaman yapacağım şey bu." Beast'in dizginlerini tutmak için onu ittim. Kapıda durup arkama baktım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ben... Ben sizi hiçbir şey yapmaya zorlamak istemiyorum, bunu biliyorsunuz. Bizden yeterince şey alındı zaten. Ama ben sana bağlıyım, bunu biliyorsun, değil mi? Eğer kaçarsa ve ölürsen, ben de arkada olacağım."

"Onu terk edersek kendinle yaşayabilir misin? Ben yaşayabileceğimden emin değilim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başka tarafa baktı.

"Sol."

"Düşünüyorum."

"Çok dramatiksin."

"Pekala, tamam. Bunu ona benim söylediğimi söylerseniz, tamamen inkar edeceğim, ama bu dünya gürültücü aptal olmadan çok sessiz olurdu. Öyle olsun. Eğer kahramanı oynamak istiyorsan, ben de senin yanında olacağım."

Stajyer, Beast'in eyerinin tepesine tünemek için uçu ve dino'nun ikimizi de ezmesini ister gibi iç çekti. "Çok güzel bir konuşmaydı, gerçekten dokunaklıydı. Şimdi dinoya binin, gitme zamanı. Seni bu konuda zorlamak istemem ama zorlayacağım."

"Bu işe yaramayacak, Stajyer. Kararımızı verdik." "Size bir soru sormama izin verin, Denek 4."

"Dory."

"Elbette," diye kabul etti. "Söylesene *Dory*, biz seni almadan önce o mirketleri ne kadar süre inceledin?"

"Yaklaşık iki yıl."

Başını salladı ve cevap verdi: "O iki yıl boyunca, hayatta kalmaları için gereken koşulların sağlandığından emin olmadan önce herhangi birine ne düşündüğünü sordunuz mu? DNA örnekleri toplamadan veya davranış deneyleri yapmadan önce nasıl hissettiklerini kontrol ettiniz mi?"

"I..."

"Tabii ki yapmadın. Neden yapasın ki? İşiniz veri toplamak ve bakımınızdaki hayvanların hayatta ve iyi kalmasını sağlamaktı. Sanırım bundan sonra ne olacağını biliyorsun."

"Stajyer, öylece-"

"Sadece ne? Neyi yanlış yapıyorum, Dory? Bu durumda sen de aynısını yapardın. Tüm bu gezegen sadece senin ve diğer deneklerin Sankado ile başarılı bir üreme popülasyonu oluşturmanız amacıyla dünyalaştırıldı. İtiraf etmeliyim ki ikinizi ayırdığımda Lok'un kendisine suikast düzenleteceğini düşünmemiştim ama neyse ki bir yedeğiniz var," dedi ve Sol'a hızlı bir bakış attı.

Bakışlarındaki soğukluk nabzımın dönmesine neden oldu. "Ne demek bizi ayırdınız?"

Güldü, sonra Tamagotchi'yi çıkardı, açtı ve bana fırlattı. "Sevgi ölçerine bak. Kendin söyledin, değil mi? İnsanların duygularını çözmek için ayrı zamana ihtiyacı vardır. Ne demiştin? Ah, doğru ya. *Özlem*."

Sözsüzce sevgi baktım. Hem Lok'un hem de Sol'un çubukları son gördüğümünden bu yana dramatik bir şekilde yükselmişti. Sol'un ki dokuz çentikle neredeyse doluydu ve Lok'un yedi çentiğini zar zor geride bırakıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar iyi çalışmasına çok şaşırdım. O vellshoten T. rex bize saldırdıktan sonra Sol ve ben senden ayrılır ayrılmaz, ona olan sevgin tam üç kademe arttı! Üç! Bunu görmezden gelmek aptallık olurdu.

bunu kopyalamaya çalışmak. Özellikle de o güce aç Osid, Lok'tan kurtulmak için bu kadar çaresizken. Tek yapmam gereken sizi ona yönlendirmektir ve emin olun, onun için endişelenmeye başlar başlamaz ona olan sevginiz arttı. Özlem işe yarıyor - el kitabımızın sürekli üzerinde durduğu 'tek yatak' kinayesinden çok daha iyi."

Ekranını açtı ve yazmaya başladı. "Şu ana kadarki işbirliğiniz çok yardımcı oldu. İlerlemenizi daha iyi belgelemek için sizinle yakın çalışmaya devam etmeyi umuyordum, ancak bunu zor yoldan yapmakta ısrar ediyorsanız, korkarım başka seçeneğim yok." Bir ding sesi ile ekran kayboldu.

Hafif bir uğultu havayı doldurdu.

"Dory, dikkat et!" Ben gözümü kırpmadan Sol sırtımı sertçe itti ve pencereden bir ağ fırlayıp onu parlayan mavi bir iple sardı.

Ağın içeri girdiği kırık pencereden, yağmurun uzaylı uçan dairelerinin belirgin hatlarını kıldığını görebiliyordum. Uzaylılar sadece benim için gelmemişlerdi, tüm güçleriyle gelmişlerdi.

Stajyer'in ihaneti canımı yaktı. Ağlamak mı yoksa çılgılık mı atmak istediğimi bilemiyordum. "Bunca zamandır onlarla iletişim halinde miydin?"

Başını öne eğerek şöyle cevap verdi: "Bu kadar büyük bir yatırımı kırık bir hover scooter yüzünden kaybetme riskine gireceğimizi mi sandın? Sen tek başına bu muhafazadan daha pahalıya mal oldun. Gemiden kaçışınız plansızdı elbette, ama daha iyi bir şey sundu. Fırsat. Siz üçünüzle seyahat ederken topladığım veriler çok değerli ve bunun için size teşekkür ederim. Ama gitme vakti geldi."

Sol'un etrafını saran ağ, acı dolu bir tıslama sesi çıkarana kadar sıkılaştı.

"Dediğimi yap ve kimse zarar görmesin."

Yanağımın iç tarafını ısırdım, kan tadı alacak kadar sertti. Ağ onu daha sıkı sardı ve içimde bir şey kopana kadar kesiklerden kan damlaları döküldü.

Parmaklarım arka cebimdeki telefona dolandı.

Telefonumu Beast'in eyerinden uçmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kafasına fırlattığımda Stajyer'den tiz bir çılgılık yükseldi.

"Toto!" Çılgılık attım.

Aslan, pençeleri pürüzsüz mermer zeminde kayarak odaya daldı. Manzarayı geniş gözlerle inceledi. "Bütün bunlar da ne? Neler oluyor?"

Kendini yerden kaldıran Stajyer'e baktım. "Kraliçenizi alın. Avlanma vakti geldi."

"Evet!" Aslan, doğrudan bana saldırmadan önce Cheshire kedisi gibi geniş geniş sırttı. Aslan başımın üzerinden sıçrayıp pelerinli bir hover scooter'a çarpmadan önce içimde hafif bir korku belirdi. Darbenin gücü ön camı parçaladı ve içindeki yeşil Biwban aracından dışarı uçtu. Toto benden çok uzak olmayan bir yere indi ve büyük kediden dalga dalga kana susamışlık ve neşe yayıldı. "Kraliçemi uyandırmaya gerek yok, ona ekşi kuşlardan bir ziyafet getireceğim ve bağlılığımı öğrenecek!"

Parçalanmış hovercrafttan kırık bir cam parçası kaparak Sol'un yanına diz çöktüm ve uzaylımı bağlayan ipleri kopardım.

"Acele et," diye nefes nefese kaldı.

"Nefes alamıyorum." "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum."

İp düştü ve bana doğru yığıldı. Havada yoğun bir demir kokusu vardı. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Bana henüz teşekkür etme; bu işin içinden çıkamayız," dedim ve Sol'u kolundan tutup toynaklarının üzerine kaldırdım. Su damlaları bizden çok uzak olmayan bir yere düştü ve Sol hiç düşünmeden kolunu kaldırıp bir ateş topu fırlattı. Hedefi doğruydı ve kapsül Steamboat Willie'nin heykeline çarpmadan önce geminin görünmezlik özelliği yok oldu. Oda bir enkaz ve toz yağmuru içinde patladı. Öksürdüm, gözlerimdeki yaşları kırıştırdım.

"Bunu ödeyeceksin," diye alay etti arkamdan bir ses. Döndüm ve Biwban'ın Sol'un kafasına bir ışın silahı doğrultmuş olduğunu gördüm.

"Hayır!" Stajyer bağırdı. "Bu onun diğer tek Zhali eşleşmesi. Ona canlı ihtiyacımız var!"

Sol kıkırdadı.

Bir dakika... Sesi her zaman bu kadar derin miydi?

Alo?

"Jelrath aşkına, bunu bana neden söyledin?" Elini omzuma koydu ve eğilerek fısıldadı, "Beast'e git. Ben icabına bakarım."

onları."

"Delirdin mi sen? Onlardan bir sürü var."

Alnını omzuma yasladı ve kıkırdadı. "Biraz hava atmama izin versen ölür müsün?"

"Aptalca bir şey yapma."

"Ben ne zaman aptalca bir şey yaptım ki?" "Buna cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim."

Kollarını iki yana açarak bir adım öne çıktı ve ateşin ışığı boynuzlarında parıldadı.

Başka bir daire bir ağ fırlattı ama uzaylım kolaylıkla kurtuldu. Sol bu iyiliğe karşılık verdi ve bileğini sallayarak uzay aracına doğru bir ateş topu gönderdi. Gemi tavana çarpıp odanın diğer tarafına düşmeden önce kontrolden çıktı.

"Oh, bundan zevk alacağım." Gülümsedi.

İki gemi daha uçtu ve nişan aldı. Işın silahları patlarken heykelin arkasına saklandım.

Bir çığlık duyuldu, ardından camların kırılma ve alevlerin çatırdama sesleri geldi.

Dışarı baktım ve Sol'un alevlerinin odanın içinde dans ettiğini, duvarları, heykelleri ve halıyı yaktığını gördüm, ama bir kez bile bana ya da Biwban'da mutlu bir şekilde ilerleyen Toto'ya dokunmadılar.

"Neden bu kadar sıcak?"

Sol arkasını döndü ve bir hovercraft'a çarpan bir ateş dalgası gönderdi. İçindeki Biwban dışarı fırladı, ancak bir ateş çemberi tarafından yutuldu.

"Kımıldayın, hemen!"

Sol'un alevleri yolu açtı ve ben Beast'e doğru koştum, Sol da arkamdan geliyordu. Kendimi eyerin üzerine attım ve arkamdan ona yardım ettim. "Toto, gidelim!"

Aslan konuşmak için ağzındaki tüyleri tükürdü. "Git, eşini bul. Bunlar benim."

Eğer aslan hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünmeseydi itiraz ederdim. Toto kendini *neşeye* mücadelenin içine attı, aslanı parçaladı.

En yakın Biwban.

"Emin misin?"

"Elbette eminim," dedi. Toto havaya sıçradı ve başka bir hovercraft yakaladı. "Kraliçemin kahvaltıya ihtiyacı var."

Dizginleri şaklatarak şapelin çift kapısından dışarı uçtuk. Çiseleyen yağmur dinmemişti ve fırtına bulutları gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, ancak çok uzakta olmayan güneş parlıyordu.

"Sıkı tutunun!" Ağaçların arasından dörtlüye geçerken Beast hızını artırdı.

"Diğer Şarkı Söyleyen Oklar'dan duyduğuma göre Kral Osid, Lok'la onurunu kaybettiği noktada yüzleşmeyi planlıyormuş," diye yorumladı Sol, alçak bir dala çarpmamak için başımı onunla birlikte eğmeye zorlayarak. "Orasının neresi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Cevaplar için beynimi zorladım, Lok'un ve benim mağaradaki konuşmamızı tekrar ettim. "Bir tapınaktan bahsetti, üzerinde garip yazılar olan uzun bir kaya sütunu."

"Glif Taşı."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Umutla sordum.

"Orayı biliyorum ama Gece Sırtı bölgesinin bu kadar dışına hiç çıkmamıştım."

"Yani aslında nereye gittiğimizi bilmiyorsun?" "Öyle de denebilir, evet."

İçimi çektim. "Mükemmel. Sadece mükemmel."

Yaklaştıkça bir hovercraftın vızıltısını duyabiliyorduk. Sol dizginleri ellerime verdi ve arkamızdan bir dalga halinde ateş püskürtmek için eyerde döndü. Alevler geminin görünmezlik özelliğine zarar verdi ama pilotu kararlıydı ve dumandan yükseğe uçtu. Sol bir atış daha yaptı. Gemi darbeyi savuşturdu ama aşırı düzeltme yaptı ve dönerek ağaçlara çarptı.

"Hâlâ bize yaklaşıyorlar," diye seslendim kaosun içinden. "Bir fikrin var mı?" "Hoşunuza gidecek bir şey yok." Arkamızdan ateş topları püskürterek bir hoverkrafttan kurtulup diğerine çarptı.

"Bunu o kadar uğursuzca söyledin ki, şimdiden hoşuma gitmedi. Alternatifi ne?"

Beni kendine çekti ve elini gömleğimin altına sokup memelerimi sıktı.

"NE OLUYOR LAN?"

Sol burnunu boynuma gömdü ve parmakları kalçam boyunca sıcak bir yol izlerken inledi. "Ellerimi senden uzak tutmam gerekiyorsa, neden bu mükemmel kışın önümde zıplamasına izin veriyorsun? Dürüst olmak gerekirse Dory, beni bu kadar cesurca baştan çıkarman çok acımasızca. Yaralı olduğumu biliyorsun."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Biz... biz yüksek hızlı bir kovalamacanın ortasındayız! Ne halt etmeye şimdi polislik yapmayı seçiyorsun? İnanılmazsın." Eli külotumun içine girip amımı okşadığında sesim birkaç oktav yükseldi.

"Ve sen bunu seviyorsun, değil mi?" diye mırıldandı boynuma karşı.

Bir parmağını içime soktuğunda tırnaklarım derisine battı ve dudaklarımdan bir tıslama kaçtı. "Sol," diye ısırdım, parmakları daha hızlı hareket edip içimde derin, yavaş bir ritim tuttururken nefesimin kesilmesine rağmen.

"Stardust, yalan söyle bana." Kulağımın kabuğunu ısırdığında bacaklarım titredi. Dudağımı ısırdım ve parmaklarını kıvrırken gözlerimin başımın arkasına kaymaması için mücadele ettim; boğazımdan keskin bir çığlık koptu.

"Beni uzaklaştır; tüm bu Biwban'ların görmesi için parmaklarımdan üzerine boşalmayacağını söyle. Dizlerini titretmemden ne kadar nefret ettiğini söyle."

"Kafam çok karışık ama garip bir şekilde bu işin içindeyim. Devam et."

"Sence Biwban seni becerirken beni izlemek ister mi? Eminim ikimiz onlara el kitapları için birkaç eğitim modülü daha verebiliriz."

"Mmm, seks kaseti konusunda beni kaybediyorsun."

"Bileğimden aşağı ne kadar damladığını hissedebiliyorum. Ne dersin? Onlara bir gösteri yapalım mı? Göğüslerini öyle güzel zıplat ki kuşlar gözlerini senden alamasın, hatta belki düğümü içine sokayım, boşalmadan önce ne kadar yüksek sesle yalvardığını duysunlar. Kelimeleri söyle ve seni elimin her yerine boşaltayım."

"Sen san," diye homurdandım.

Sol güldü. "Bu doğru. Benim Zhali'm sahtekâr küçük bir şey. İyi, eğer gerçeği söylemeye hazır değilsen, o zaman ben başlarım," dedi ve ikinci bir parmağını içime soktu. Dudakları şakağıma değdiğinde nefesim kesik kesik çıkıyordu. Sol boynuma bir öpücük kondurdu ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Arka arkaya birkaç şey oldu. İlk olarak, o lanet

Tamagotchi patladı.

İkincisi, yanımızdan bir hovercraft geçti ve içindeki parlak sarı Biwban gemisini döndürdü ve ağ silahını hazırladı. Hem ağdan kaçınmak için dizginleri çekmek hem de kendimi korumak için cesurca bir girişimde bulundum, böylece beni yakalamaya çalışan her uzaylının içli köftelerini tam olarak göstermesine izin vermiyordum. Sol'un kuyruğu elimi çekip klitorisimi sertçe emdiğinde bu plan suya düştü.

Ancak ne benim ne de Biwban'ın çabalarının bir önemi vardı, çünkü lanet Gruulorak ağaçların arasından fırladı ve hovercraft'ı parçaladı.

Adrenalinden mi, aşk itirafından mı, uzaylı kuyruğunun klitorisimin ruhunu emmesinden mi, yoksa üçünün birleşiminden mi bilmiyorum ama *hayatımda* hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Canavar başını salladı ve Gruulorak'ın etrafından dolanmadan önce dizginleri ellerimden kopardı. Sol beni saçlarımdan yakaladı ve öptü. Dili ağzımın içine girdi ve dudaklarımdan dökülen iniltileri yuttu. Kuyruğu şişmiş tomurcuğumu serbest bıraktı ve kalın uzantı uyluğumun etrafına sarıldı, parmaklarındaki kaygan kaplamayı ağrıyan klitorisimin üzerine sürerken beni ona karşı sabit tuttu. Ayrıldığıımızda nefes nefese kalmış, sersemlemiş ve ıslanmıştım.

"Şimdi, bu çok mu zordu?" diye mırıldandı, parmaklarındaki meyve sularımın son damllarını yaladı.

"Ben-bu-neydi-" Lapa gibi olmuş beynimden tutarlı kelimeler çıkarmaya çalıştım ama nafile. Beast yavaşlayarak durdu, nefesini tutmaya çalışırken ağır ağır nefes alıyordu.

"ederim," dedi Sol, ses tonu kendini beğenmiş bir şekilde.

Omzuna yumruk attım. "Sana teşekkür etmeyecektim!"

"Bunu düşünüyordun."

"Kendini beğenmiş piç. Hayatlarımız için kaçmanın ortasındayız ve sen kuyruğunu pantolonumun içine sokup beni parmaklamanın iyi bir fikir olacağına karar verdin. Aklından ne geçiyordu?"

Gözlerini devirdi ve arkamızı işaret etti. Gruulorak bir Biwban'ı daha hovercraft'ından söktü ve onu değerli bir hamur tatlısı gibi kaptı. Kalan takipçilerimiz devasa T. rex'e ateş ettiler ama pembe obur hiç yılmadı. Kuyruğunun bir salınımıyla bir gemi daha yere serildi. "Bunca zamandır peşinde olduğu biz değildik diye düşünüyordum."

Ormandan ikinci bir T. rex çıktı. Gruulorak'tan daha küçüktü ve ağzındaki mavi çizgiler onu daha genç gösteriyordu. Annesi kükredi, koruda yankılanan derin bir böğürmeydi bu. Ağaçların arasından başka küçükler de çıktı ve kalan gemilere doğru saldırdı. Gruulorak bir ayağını devrilmiş bir hovercraft'a çarptı ve güçlü çenesini kullanarak üstünü bir konserve açacağı gibi açtı. Bebeği pilotun işini kısa sürede bitirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Gemilerin sonuncusu da etobur dişlerden oluşan bir denizin içinde kayboldu. Hiç hoş değildi. Midem bulandı ve öğürme isteğimi bastırdım. Sol haklıydı; kovalanan biz değildik. Elini belime doladı ve dizginleri çekti. Canavar havalandı ve katliamı arkamızda bıraktık.

BÖLÜM 20

Fuşya Korusu'nda dörtlü ilelerken Gruulorak'ın **uzak kükremesi** arka planda kayboldu. Birdenbire bir öksürük nöbeti tuttu beni. Vücudunuzu öyle bir sarsar ki ciğerleriniz kaburgalarınıza çarpar. Kolumla ağzımı kapattım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Kolumu çektiğimde geride kan kalmıştı.

Merhaba zehir. Bana ne zaman sorun çıkarmaya başlayacağını merak .

"Her şey yolunda mı Stardust?" Sol sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yalan gergin bir şekilde çıktı ve boğazımdaki acıyı klasik konu değiştirme sanatıyla gizledim. "Dövüşün bugün gün batımında olması gerekiyor. O saatten önce Lok'u nasıl bulacağımızı bulmalıyız."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. 'Hey, Beast, Lok'u bul' diyemeyiz. "

Ördek gagalı adam olduğu durdu. "Bekle, sen ciddi misin?" diye sordum.

Beast arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve başının tepesinden uzun, alçak bir nota üfledi. Bitirdiğinde gözlerini kapadı ve hareketsiz durdu. Unutulmaz bir çığlık havada yankılandı. Canavar'ın başı sesle birlikte dikleşti ve bir roket gibi fırladı.

"Bunu duyuyor musun?" Sol'un sesi hızla esen rüzgârı yarıp geçti.

Başımı salladım, içimde bir umut kıvılcımı çaktı. "Bu Blossom. Lok yakınlarda olmalı."

Yankılanan çığlıkları takip ederek ormanda ilerledik, ta ki ağaçların arasından görünen bir bina görene kadar. Beast, tepçoğunu kaplayan garip bir mermer yapıyı ortaya çıkaran bir tepeye gelene kadar koruda ilerledi. Birbirine kenetlenmiş bir dizi kavisli paneli andırıyordu.

gökyüzüne doğru yükseliyordu. Mermer panellere karmaşık geometrik desenler oyulmuştu; işaretler bulutlu gökyüzünün sağladığı küçük güneş ışığı kırıntılarını yakalıyor ve çimenler boyunca uzun gölgeler oluşturuyordu. Anıtın tepe noktasında, büyük dairesel bir delik gökyüzünü çerçeveliyordu.

"Bu Glif Taşı mı?" Ben sordum.

"Emin değilim," diye yanıtladı Sol. "Yine de melodramatik bir şekilde zırhımı çıkarmaya karar veren bir savaş generali olsaydım, bunu yapacağım yer burası olurdu."

Yaklaştığımızda içeriden ilahi sesleri duyuluyordu. Pencereleden kafesteki adam Yengro'yu ilahi söyleyenlerin arasında görebiliyordum. Ortadaki birinin etrafında toplanırken her biri elindeki mızrağı yere vuruyordu. Onun Lok olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Görevlisi göğüs zırhının kayışlarını sıkarken o kollarını iki yana açmış duruyordu. İş bitince miğferini aldı.

"DUR!" Hiç tereddüt etmeden Beast'ten indim ve Lok'un yanına koştum ya da koşmaya çalıştım. Kaslı bir adam beni omuzlarımdan yakaladı ve daha fazla yaklaşmama izin vermedi.

Tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama bir kayaya bench press yapmaya çalışıyor gibiydim. "Bırak beni! Lok, çıkar şunu hemen!" Bir kolumu kurtardım ama kıpırdamayan hıyar bileklerimi kaptı ve ikisini de arkamdan tuttu. Ayağına bastım ama bu adamların ayakları değil toynakları olduğunu hatırlayınca acı içinde çığlık attım. Adaletsizlik.

"Stardust?" Lok seslendi. Elindeki miğferi bıraktı ve bana doğru koştu. "Bırak onu, o benim Zhali'm."

"Evet, duydun mu?" Yeni serbest bıraktığım bileklerimi ovuşturarak sordum. "Ben onun Zhali'siyim. Dikkat et."

Lok beni kucakladı, eğer göğüs zırhı göğüslerimi parçalamasaydı bu çok hoş olurdu. Siktir, göğüs zırhı!

"Nasıl kurtuldun?" Bana bakarken eliyle yanağımı kavradı. "Sol nerede?"

"İşte." Sol kalabalığın arasından güçlkle ilerledi.

Lok yüzünde geniş bir sırıtış belirmeden önce ikimize de şaşkınlıkla baktı. "Çok sevindim-"

Ondan uzaklaştım ve zırhının kayışlarını yırttım. "Geyik muhabbeti için zaman yok. O psikopat kral zırhının her yerine zehir sürdüğünü söyledi." Lok'un zırhındaki kayışların sayısı 2010'ların siberpunk kâbuslarını andırıyordu. "Tüm bu kayışların bir amacı olmasına imkân yok," diye homurdandım ve sırtına bir şaplak attım. "Orada öylece durup debelenmemi seyretme. Soyun, soyun!"

Lok'un gözleri sulanmaya başladı ve konuştuğunda sesi düzensiz bir fısıltıyla çıktı. "Sanki hayatım boyunca senden bunu duymayı beklemişim gibi hissediyorum."

"Şimdi flört etmenin sırası değil, seni sersem." Sol kemerinden bir bıçak çıkardı ve kalan kayışları kesti, teninin zırhın herhangi bir kısmına değmemesine dikkat etti.

Büyük Sankado'nun yüzünden yaşlar süzüldü. "Ne diyebilirim ki... Ben..." Sesi hiçliğe karıştı. Yüzü normalde olduğundan daha da koyu bir mor renge büründü.

Nefesim kesildi. "Kahretsin, flört etmiyor, boğuluyor!" "Ne?!" diye bağırdı Sol.

"Boğazı kapanıyor! Çıkarın şunu hemen!" Lok'a diz çökmesini işaret ettim, böylece göğüs zırhını başının üzerinden kaldırıp bir kenara atabilecektim. Alnında boncuk boncuk terler vardı ve nefes almakta zorlanıyordu, her soluk alışında umutsuz bir hava mücadelesi veriyordu. Adını söyledim, şişmiş gözlerini kırıştırtarak bana baktı ve zayıfça gülümsedi. "Yıldız-" Sesi hırıltılı bir şekilde kesildi.

Hassas, soluk gri yüzlü bir başka Sankado gelip ikimize de bağırmaya başladı ve Lok'un adamlarından daha fazlası onunla uğraşmak için öne çıktı. "Geri çekilin ve ona biraz hava verin!" Ben talep ettim. Tabii ki hiçbiri tek kelime bile anlayamadı. "Kahretsin Sol, bu adamlara onun Aetherrot toksini ile zehirlendiğini açıkla. Onlara panzehirleri olup olmadığını sor." Nefes almak için yutkunurken Lok'un başını yere doğru yönlendirdim. "Ve şu görevli adama ellerini yıkamasını söyle. Hemen!"

Sol'un gözleri büyüdü. "Aetherrot mu dedin?" Zırha doğru eğildi, sonra yüzünü buruşturarak burnunu kapattı. "Tanrılar, daha önce kokusunu nasıl almadım? Meyvesine dokunmak bile isilik olmanıza neden olabilir." Lok hırıltılı bir ses çıkarınca bakışları kederli bir hal aldı. "Lok, çok özür dilerim."

"Hayır, hayır, hayır, öyle söyleme, o hala hayatta, başardık, bir çeşit panzehir olmalı. Değil mi?" Sol'un yüzündeki mutsuzluk karşısında içimde panik oluştu.

"Özür dilerim, Dory."

Acı keder boğazımda biriken hıçkırığı yutmamı sağladı. Kendimi çaresiz hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. "Lok, çok üzgünüm."

"Benim... benim hatam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Lanet ağaçlardan anlamalıydım." Öksürük krizine girdi. "Zehirlendiğini duydum ve... doğru düzgün düşünemedim." Elindeki mektubu kaldırdı ama gücü tükendi ve eli yere düştü.

"Ağaç mı? Ne ağacı?" diye sordum. Ama Lok'un gözleri odaklanamadı ve cevap vermedi.

Sol soruyu Sankado dilinde tekrarladı ve soluk gri adam tepenin yamacında büyüyen bir elma ağacı kümesini işaret etti.

"Elma ağaçları mı?" Diğer adamların endişeli soluklarını duymazdan gelerek Lok'un yanına diz çöktüm ve zırhını koklayarak elmanın tatlı, keskin aromasını buldum. "Ama elmalar zehirli değildir, öyleyse neden...?" Saha çalışmalarına katılabilmek için almam gereken ilk yardım derslerini hatırlamaya çalışarak semptomlarını tekrar gözden geçirdim. Cildi şişmiş ve kızarmıştı, nefes almakta zorlanıyordu, hırıltılıydı. İki parmağımı boynuna götürüp nabzını kontrol ettim.

"Ne yapıyorsun sen?" Sol elimi çekerek bağırdı. "Delirdin mi sen? Ona dokunamazsın!"

"Pipete ihtiyacım var!" Ben de bağırdım.

Öfkesi şaşkınlığa dönüştü, bu da anlaşılabilir bir şeydi. Açıklamalıyım. Lok uzandı ve elimi tuttu. "Sorun değil Stardust, seni son bir kez görmek yeterliydi-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. Sonra yavaş yavaş boğularak ölmekte olan bir adama çenesini kapatmasını söylediğim için kendimi kötü hissettim, bu yüzden derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Özür dilerim, yani... kapa çeneni değil. Ama böyle konuşma." Sol'a dönerek devam ettim. "Zehirlenmemiş, anafilaktik şokta. Mümkün olduğunca çabuk hava yolunu açmalıyız. Adamlara söyle, içi boş saplı herhangi bir kamış arasınlar. Nehir kenarını kontrol edin."

Emirler alındı, adamlar ihtiyacım olan şeyi bulmak için koşmaya başladılar. Lok onların gidişini artan bir endişeyle izledi. "Bir kamış nasıl yardımcı olacak?"

Gömleğimden bir şerit yırttım ve alınıdaki teri silmek için kullandım. "Hava yolunu açmak için bunu burun tüpü olarak kullanmam gerekecek."

Hava almak için çırpınırken gözleri kapandı. "Burun mu?" diye nefes nefese kaldı. "Evet, üzgünüm aşkım ama burnuna bir kamış sokmak zorundayım. burun." Kızgın koyu mor kurdeşenler zırhın temas ettiği deriyi kaplamıştı. Onlara baktıkça, sanki dayanışma içindeymişim gibi kendi derim de daha çok yanıyordu.

"Bekle, eminim-" Kelimeleri boğmak için elinden yaptı ama vücudunu sarsan sert bir hırıltıya düştü.

"İyi olacaksın. Bunu daha önce de yaptım." Ağır gözetim altında plastik bir kukla üzerinde. Kuşkusuz ellerim o kadar kötü titriyordu ki tüpü burun deliğine sokmak utanç verici derecede uzun zaman almıştı. Kendimi savunmam gerekirse, o hafta teslim etmem gereken iki ödevim vardı ve enerji içecekleri ile başarısızlık korkusuyla yanıp tutuşuyordum ama yine de teknik olarak başarmıştım.

Lok'un bunu bilmesine gerek yoktu. Zırhının kalan bilekliklerini hızlıca çıkardım ve bacaklarını yükseltmek için bir tabure kullandım.

Bir baş dönmesi dalgası beni vurdu ve düşmemek için ellerimi yere dayadım. Kolumdaki kanı öksürdüm, sonra da Lok neyin yanlış olduğunu görmeye çalıştığında gözlerini ondan sakladım. "Seni yıkamak için bir şeyler alacağım; hemen döneceğim."

Konuşmaya çalıştı ama çok zordu ve bunun yerine başını salladı. Ördek gagalarına doğru koştum ve su tulumlarımızı ve bone olarak kullandığım kuşağı aldım. Yanında diz çökerek bezi ıslattım ve derisinde kalan elma suyunu nazikçe yıkadım. Boynuzlarındaki gümüş halkalar parladı. Normalden daha sönüktüler, ama onun hırıltı ve ölümden başka bir şey yaptığını görmek benim kitabımda kutlanması gereken bir şeydi. Tüm bunlar olurken Lok yüzünde bir sırıtışla onu izliyordu.

"Bu koşullar altında garip bir şekilde neşelisin," dedim alınıdaki teri silerken.

Küçük bir kahkaha attı. "Sana... beni bırakmanı söyledim. Hayır-" Nefes almak için durakladı. "Kurtarmalar."

"Yaptın," dedim kısa ve öz bir şekilde.

Sırtışı genişledi. "Sen... dinlemedin."

Bezi duruladım, sonra sırtını yıkamak için onu öne doğru eğdim. "Bunun bu ilişkide sürekli tekrarlanan bir tema olacağına güvenebilirsiniz. Buna alış."

Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Yavaş ve düşünceli bir öpüşmeydi. Bittiğinde ikimizin arasında bir kayıp hissettim. Alnını benimkine yaklaştırdı ve fısıldadı, "Teşekkür ederim."

Kollarımda gevşediğinde daha önce hiç bilmediğim bir panik boğazımda düğümlendi. Sol ve diğerleri çeşitli sazlarla geri döndüler, hepsi de sadece boğuk alarm zillerine ve o aptal Tamagotchi'nin şarkısına benzeyen sözler haykırıyordu. "Ölmüyorsun," diye fısıldadım.

Ben kelimeleri tekrarlarken ellerim titreyerek kamışları sıraladım. Uygun uzunlukta bir tane bulduktan sonra bir bıçak aldım ve temiz bir yerleştirme için iki ucunu kestim. Lok'un başını arkaya yatırdım ve titreyen ellerimi sakinleştirmek için bir süre bekledim. Kalbimin çılginca atışı dışındaki tüm sesler kayboldu. Kamışı yavaşça burun deliğine soktum.

Göğsü yükseldi ve ıslık çalan havanın sesi dünyanın yeniden başlamasına neden oldu. Bir an sürdü ama Lok öksürdü, ciğerleri kendi kendine genişleyip daralıyordu. Orada oturup izlemekten başka bir şey yapamadım. Ben yaptım. İyileşecekti.

Sonraki birkaç dakika bulanık bir şekilde geçti. Sol ve diğer adamlar Lok'un üzerine titriyor, dengede olduğundan emin oluyor ve içmesine yardımcı oluyorlardı. Sol'un tercümanlık yapmasıyla, iletişimi kolaylaştırmak için onları öpüşmek için yeterince uzun süre hareketsiz kalmaya ikna etmeyi başardım.

Kendini ilk tanıtan Yengro oldu ve neredeyse omurgamı kucaklayarak ezecekti. Koyu renk saçlarını alttan kestirmiş ve tepesini geriye doğru taramıştı. Kolları tam kol dövmelemlerle kaplıydı ve kemerinde çok sayıda bıçak taşıyordu. "Aptalımızı bize geri getirdiğin için teşekkür ederim! Ve ben o kafesteyken benim için konuştuğun için. Yapamadım

Söylediğin tek kelimeyi bile anlamadım ama diğerleri bana senin Lok'un kadını olduğunu söylediler ve bunun cesurca bir şey olması gerektiğini biliyordum."

"Bir şey değil," diye inledim. Sonra, görüşümde siyah noktalar belirlediğinde, merhamet için bir çığlık attım ve beni serbest bıraktı.

Soluk gri adamın adı Kizolo'ydu; saçlarını yarım topuz yapmıştı ve boynuzlarına rünler kazınmıştı. Yengro'yu benden uzaklaştırdı ve daha fazla su bulmak için koşmaya başlamadan önce kibar bir gülümseme sundu. Beni daha önce yakalayan uzun kas duvarı Ruu'ydu. Ya da Kizolo öyle söyledi. Ruu konuşmayı reddetti, ben de onun sözüne güvendim.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Lok'un nefes alış veriş i düzleşti, şişlikler indi ve cildindeki kızarıklık kayboldu. Kamış ı çıkarıp konuşabilecek kadar iyileş ir iyileş mez, adamları telaşlanmayı bırakıp ona baktılar.

Lok doğruldu ve baş ının arkasını kaşıdı. "Sanırım hepinizin soruları vardır."

"SORULAR?" Yengro bağırdı. "Evet, bir sürü lanet sorum var. Öncelikle, hangi cehennemdeydin?"

"En baş ta neden gittin?" Kizolo sordu. "Sen kaçtığından beri o görev adamı Osid'e takılıp kaldık."

Ruu'nun bir sorusu yoktu ve bunun yerine sadece "Ojenna" kelimesini telaffuz etti.

Lok uzun uzun iç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Roamcrest'le birlikte yix güdüyordum. Kral olmak istemedim." Durakladı ve Ruu'yu işaret etti. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sırf eş im burada diye boynuzlarını koparmayacağımı sanma."

Ruu gelip yanına oturdu ve baş ını taş levhaya yasladı. "Konuş ."

Lok'un yüzünden kaygıs ız ş akacı maskesinin kayış ını izledim. "Bu gezegene bırakıldıktan sonra umutsuzluk beni ele geçirdi. Tynfo'nun sular altında kalmasını ve benim emrimle ölen tüm insanları düşünmeden edemiyordum."

"Bu savaş !" Yengro homurdandı. "O vahş ilerın Uslanknot'u yakıp yıktığını unutuyor musun? Sen kendini suç layamazs ın çünkü

bize borçlu olunan intikam."

"Evet, kendime böyle söyledim. Ve sonra dünya sona erdi. İntikamını almak istediğim tüm insanlar Felaket'te öldü. Biz saldırmadan önce Tynfo'dan kaçmayı başaranların çoğu da Felaket'te öldü. Peki tüm bunlar ne içindi?"

Soruları Yengro'yu sessizliğe gömdü.

"Şimdi ne olacak? Aynı mücadeleye devam etmemi ve babamın ve babamın babasının asla ayak basmadığı bir toprak için ölmemi mi bekliyorsunuz? Hayır. Reddediyorum. Günlerimi yün eğirerek ve yix güdere geçiriyorum ve bu hayatımda hissettiğim en büyük huzur."

Kizolo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle bile olsa, Şarkı Söyleyen Oklar'ın lideri öylece ortadan kaybolamaz. Herkes senin için endişeleniyordu. Delirdiğini söylediler."

"Ben artık kimsenin lideri değilim. Bunu yapacak başka birini bulun ya da Kral Osid'i takip edin."

"Çürüyen cesedimin üzerinden," diye araya girdi Ruu.

Yengro odanın karşısına geçti ve Lok'a öyle sert bir yumruk attı ki Lok'un başı geriye düştü. Yengro Lok'u toynaklarının üzerine çekip ona sarılmadan önce havada hamile bir duraklama oldu. "Bana söylemeliydin."

Rahatlama, kalbimin etrafını saran ve beni boğmakla tehdit eden gerilimi eritti. Günün duygusal yükü üzerime çöküp ağır bir yünle sarılmışım gibi hissettirirken oturdum ve dizlerime baktım. Adamların ve onların hareketli sohbetlerinin boğulmasına izin verdim ve kendime anın tadını çıkarmak için zaman tanıdım. Belli belirsiz bir el sırtıma dokundu ve ben de elini uzatan Lok'a döndüm. Uzanıp elini tuttum ve beni kalabalığın uzağına oturmaya götürürken sıcaklığının tadını çıkardım.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Tekrar teşekkür ederim, Stardust."

"Bir daha asla bir elmaya yaklaşmayarak bana teşekkür edebilirsin. Kalbim senin bu şekilde bayılmana dayanamaz."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Şerefim üzerine, zehirli meyvelerden kaçınmak için geçerli bir girişimde bulunacağıma söz veriyorum."

"Hey, hırıltısız bir cümle kurdun. Belki senin için hâlâ umut vardır."

Yüzündeki sırıtış, onu bu kadar çileden çıkarıcı ve mükemmel yapan cinsel çekicilikle doluydu. "Daha önce ağzından kaçırdığın şeyden sonra öleceğimi mi sanıyorsun?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Sana alışmam gerektiğini söylemiştin," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bu kalmaya karar verdiğin anlamına geliyor olmalı. Söyle bana, benim pişirdiğim yemekti, değil mi? Ya da belki siz insanlar büyük bir boynuz setine karşı koyamıyorsunuzdur."

Gülerek başımı salladım. "Sen çok-"

"Çarpıcı mı? Bakir mi? Benden ayrılmaya dayanamayacak kadar acı verici derecede yakışıklı ve cesur mu?"

Kendimi kontrolsüzce kıkırdarken buldum. Adamın mezara sadece bir toynağı kalmıştı ama yine de kendine engel olamıyordu. Kalın siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdım. Durumunun ne kadar iyileştiğini fark ettiğimde nefesim kesildi. "Bu kadar hızlı iyileşmen inanılmaz. Cildin neredeyse tamamen normale döndü."

"Öyle mi?" diye sordu, kendine bakarak. Uzun, yavaş bir nefes aldı. "Şuna bakar mısın?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu bizim bağımız," dedi şaşkınlıkla. "Stajyer Zhali maçının iyileştirme yeteneklerimizi artırdığını söylememiş miydi?"

"Kahretsin, yaptı."

Güldü ve beni belimden tuttu. "Ellerimi üzerinde tutmanın böyle mucizeler yaratacağını bilseydim, seni doyurmak için daha güzel bir yer seçerdim. Belki bir çayır? Biraz atmosfer için çiçeklerle ve mumlarla çevrili bir yer? Güzel bir manzaraya bakarken

."

"O umursamaz kışını oturt da kendini erken bir mezara itme," diye araya girdi Sol. Diğer yanıma oturdu ve Lok'a bir içki uzattı.

Memnuniyetle kabul etti. "Ah, diğer kurtarıcım bir kez daha imdadıma yetişti." Lok su tasının kapağını çevirdi ve silmeden önce uzun bir yudum aldı

çenesinden aşağı akan fazla suyu temizledi. Yüzü kasvetli bir hal aldı. "Sol, sana gerçekten teşekkür etmek istiyorum."

Sol kıkırdadı. "Şimdi bana yumuşak davranmayın General."

"Ciddiyim. Beni kurtarmaya gelmek zorunda değildin; Stardust'ı alıp beni ölüme terk edebilirdin ve ben de seni en ufak bir şekilde suçlamazdım. Ama yapmadın. Bunun için teşekkür ederim."

Sol arkama uzandı ve Lok'un omzuna vurdu. "Sen gidince çok sessiz oldu. Ve bu," dedi parmağını bana doğru uzatarak. "Durmadan zırlıyordu. ' nerede? Onu bulmak zorundayız! Büyük ve güçlü generalim olmadan hayatıma nasıl devam edeceğim? "

Omzuna vurduğumda alaycılığı kahkahaya dönüştü. "Kapa çeneni, sen de endişelendin!"

Lok gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. Başımı omzuna koydum ve sıcaklığına mutlulukla yerleştim. "Alay etmesine aldırma Stardust. Böyle erkekler bunu sadece etraflarındaki en tatlı, en fedakâr iyilikseverler oldukları gerçeğini gizlemek için kullanırlar." Uzandı ve Sol'un yanağını çimdikledi. "Ben de benden nefret ettiğini sanıyordum."

Sol onun elini geri itti, sonra ceketinin cebine uzandı ve Tamagotchi'yi çıkardı. "Tamamen fedakârca değil. Görünüşe göre seni kurtarmanın avantajları varmış." Ortadaki düğmeye bastı ve görmemiz için gururla havaya kaldırdı. Sol'un pikselleştirilmiş versiyonu tam bir sevgi barının yanında mutlu bir şekilde dans ederken, Lok'un barı dokuzda hemen arkasındaydı. Acı verici bir sırtışıla ekledi, "Ben kazandım."

Lok sessizleşti. Tamagotchi'yi Sol'dan yavaşça aldı ve daha yakından inceledi. Sonra buz gibi soğuk bir ifadeyle Sol'a baktı ve Tamagotchi'yi avucunun içinde ezdi. Tamagotchi'nin neşeli şarkısı son bir feryatla sona erdi, ardından renkli metal parçaları çimlere düştü.

Sol kırılan parçalara baktı, sonra da Lok'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Sen çok-"

"Sadece dur." Güldüm. İkisinin de tekrar yanımda olması bir rüya gibiydi. Ağırıksızdım, mutluydum ve uyanmaktan çok korkuyordum. Bu korkunun yoğunluğu sesimin titremesine neden oldu. "İkinizi de seviyorum."

Sol'un yüzündeki mizah kayboldu. "Yıldız tozu mu?"

"Hakkında tamamen dürüst olmadığım bir şey var," dedim. Lok elimi sıkarak devam etmem için beni teşvik etti.

Alt dudağımı endişelendirdim. "Teknik olarak hepimizin bu üreme programında olduğunu biliyorum ve bebekler çok büyük bir hedef, ama size henüz çocuk veremezsem ikiniz de nasıl hissedersiniz?"

"Bu ideal olurdu," dedi Lok.

"Bekle, gerçekten mi?"

"Elbette ideal olan bu," diye devam etti Sol. "Siz bu gezegene indiğinizden beri bir gün bile huzur bulamadık. Nerede yaşayacağımızı bile tartışmadık."

"Şu anda neden bir çocuğu bu işe karıştırmak isteyelim ki?" Lok sordu.

"Lütfen bize tüm bu süre boyunca bir çeşit doğum kontrolü uyguladığını söyle.
zaman."

"Harika haberlerim var. Lok, Sol, kolumda bir doğum kontrol implantı var ve henüz onu çıkarmalarını istemeye hazır değilim."

"Hangi kol?" Lok sordu.

İmplantımı işaret ettim. Hemen altındaki küçük kibrit çöpü yumrusunu bulana kadar deriyi izledi. Sonra onu öptü. "Hizmetiniz için teşekkür ederim."

Ağaç dallarının gürültülü bir şekilde kırılması onu kısa bir süreliğine durdurdu ve odaya kilitlediği her türlü hakaret, uzaktan gelen gök gürültülü bir boru sesiyle aniden söndü. Kral Osid'in savaş ekibi, yüksek triceratopların tepesine binmiş, bize doğru gürlüyordu. Hücumun başında kralın kendisi vardı, kırmızı-siyah zırhı sert güneş ışığında cilalı obsidyen gibi parlıyordu. Arkasında, öfkeli bir Blair'in ağzı kapatılmış ve eyere zincirlenmişti.

Kargaşa diğerlerini de araştırmaya yöneltti. Sol nefesinin altından küfretti. "Bu hiç bitmeyecek."

BÖLÜM 21

LOK belimdeki kavrayışını sıkılaştırdı ve beni ayağa kaldırdı, davetsiz misafirlerin tepenin zirvesine doğru hızla ilerlemelerine ancak bir nefes kalmıştı. Blair öfkeyle zincirlerini çekiştirirken, ağzındaki tıkacın altından boğuk küfürler savuruyordu. Kral soğuk yeşil gözlerini bize dikmiş, onlar tepenin zirvesine varıp önümüzde yarım daire oluşturunca kadar tek kelime etmedi ve kaçış yolu bırakmadı. Omurgam kaskatı kesildi. Büyüteç altındaki bir karınca gibi hissederek onlara geniş gözlerle baktım.

Kral uzun bir bakışla Lok'u sessizce değerlendirdi. Lok da ona donuk bir bakış fırlattı. Etraftaki havaya bir sessizlik çöktü, gergin ve her şeyin üzerine yapışan korkunç, adlandırılmaz bir ağırlıkla doluydu.

"Hâlâ hayattasın," dedi Kral Osid.

"Öyleyim," diye cevap verdi Lok. Su tulumundan bir yudum aldı. "Karımı zehirledin."

"Mektuplarıma cevap vermiyorsun." Kralın sesi sıkılmış ve umursamazdı.

Lok kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Meşguldüm." "Almakla meşgul-"

"Osid, seni işbirlikçi küçük pislik, onursuzluk gerekçesiyle meydan okumanı kabul etmeye zorlamak için karımı rehin aldın ve sonra zırhımı zehirledin. Eğer beni pozisyonumu terk ederek korkakların yolunu seçmekle suçlarsan, tıpkı amcana yaptığım gibi senin de kafanı koparır ve kafatasından içerim."

Aman Tanrım.

"Güzel. Açık konuşalım. Günlerini dizlerine kadar Yix bokunaatarak geçirmek istiyorsan umurumda değil. Eğer ırkımız bu dünyada hayatta kalacaksa

Gezegen, tek bir uyumlu yönetim altında birlikte çalışmalıyız. Tek kral, tek sancak, artık savaşan klanlar yok. Bu bir onur meselesi değil; bu Sankado ırkını kurtarmakla ilgili. Guruldama'ya dayanacak kadar güçlü bir krallık kurmak istiyorsak birliğe ihtiyacımız var. Klan üyeleriniz bunu görmeyi reddediyor. Geçmişin dogmatik yöntemlerine çok takılıp kalmışlar. Bu da sizi yolumdaki son şey yapıyor." Kral Osid triceratopsundan inerek yaklaştı ve sırtındaki uzun kılıcı çekti. "Seni şimdi öldüreceğim. Zhali'ne son bir veda et."

Lok'un yüzü buz gibi bir maskeye dönüştü. Bir elini uzattı ve Kizolo ona mızrağını fırlattı. "Öyle olsun. Meydan okumanı kabul ediyorum."

Rakiplerini ölçüp biçen iki yırtıcı hayvan gibi temkinli bir şekilde birbirlerinin etrafında döndüler. Her ne kadar Osid'in o dayağı yediğini görmek istesem de, uzaylının herhangi birine ölümüne bir dövüş için meydan okuyacak durumda olduğuna ikna olmamıştım.

"Durun, bekleyin," diye seslendim. "İkinizin de kavga etmesine gerek yok, bunu düzeltmenin bir yolunu biliyorum."

"KAFASINI KOPAR, LOK!" Yengro kükredi.

Çemberin karşısında Osid'in adamlarından biri eliyle bir işaret yaptı ve kükreyerek karşılık verdi. "Sanki o sümüklü korkağın hiç şansı varmış gibi!" Savaşçılar yanımdan omuz atarak geçtiler ve daha az aptalca bir çözüm bulma çabalarımı bastırdılar.

Zehrin etkisiyle hâlâ zayıf düşmüş olmasına rağmen Lok kendinden emin bir şekilde mızrağını gösterişli hareketlerle döndürerek kalabalığa hava atıyordu. Osid bu gösteriye dudak büktü ama kabadayılığının altında gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. Çok daha zayıf bir rakip bekliyordu. Zırhı olmadan bile Lok onu korkutuyordu. Daha da iyisi, Lok bunu biliyordu.

Yine de Osid'in gururu vardı. Kral olarak artık geri adım atamazdı. Savaşçıların gözleri onun üzerindeyken, bu işi sonuna kadar götürmekten başka çaresi yoktu. İki kralın çarpışmaya hazırlanmasını izlerken nefesimi tuttum, kalbim çarpıyordu. Görünmeyen bir işaretle birbirlerine doğru uçtular. Mızrak kılıçla metalin çınlayan korosunda buluştu, her ikisi de üstünlük için çabalıyordu.

Birbirlerinden ayrıldılar, daire çizdiler ve vuruşlar ve savuşturmalarla dolu bir bulanıklık içinde tekrar çarpıştılar. Osid Lok'un mızrağını kenara fırlattı ve kalçasında bir yara açtı. Lok Osid'in bileğini yakaladı, onu öne doğru çekti ve yüzüne öyle sert vurdu ki

kafatasının çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim. Kral tökezledi, düşmemek için kendini zor tuttu. Rakibi yere düşen mızrağını almak için hamle yaptı ve ardından boynuna bir darbe indirdi. Osid hızla toparlandı, sola doğru bir çalım attı ve Lok'un baldırına dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir kesik attı.

Osid bir kükremeye saldırdı, kılıcını Lok'un göğsüne doğrulttu. Lok dönerek kılıcı mızrağının sapıyla kenara savurdu, sonra da mızrağının ucunu Osid'in sırtına saplamak için döndü. Kral sendeledi ama hemen toparlandı ve acımasızca saldırdı. Son saniyede Lok kılıcı kenara savurdu, ucu omzunu sıyırdı.

Blair bir şeyler bağırdı ve ben de dönüp onun triceratops'un tepesinden bana hançer gibi baktığını gördüm. Düelloya endişeli bir bakış attıktan sonra kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru yaklaştım. Canavarın eyerinde asılı duran bir anahtarlığa başıyla işaret etti.

Anahtarlığı kaptım ve onu çabucak serbest bıraktım. Serbest kalır kalmaz Blair ağzındaki tıkaçı çıkardı ve triceratops'tan aşağı atladı.

Eyerin üzerindeki çantayı karıştırmak için döndüğünde öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Mad Max beni lanet bir dinozora çevirecek misin?" Şeytani bir sırıtişla aradığı şeyi buldu ve çantadan tabancasını çıkardı. "Senin için bir şeyim var, sevgilim."

Bir düğmeye basarak emniyeti kapattı ve Blair tezahürat yapan adamların arasından ite kaka geçti. "Çekilin!" Blair tabancasının horozunu kaldırdı ve Lok'la düello yapan Kral Osid'in sırtına nişan aldı.

Osid, Blair'i görmek için dönmeden önce vücudu kaskatı kesildi. Şimşek hızındaki refleksleriyle Lok'tan gelen bir darbeyi ustalıkla savuşturdu ve onu boynuzundan yakalayıp geçici bir kalkan olarak öne doğru çekti.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla, tam silah sesi duyulurken koluna atıldım. Yere düşene kadar patlama sesi kulaklarımda yankılandı. Sersemlemiş bir halde uzandım ve yüzüme dokundum.

Elim kanlı bir şekilde çıkarken her şey yavaşladı. Kulaklarımdaki çınlama sağır ediciydi. Lok'un ve Sol'un yüzleri üzerime eğilip duyamadığım kelimelerle bağırırken bulanıklaştı.

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, az önce olanları anlamaya çalışıyordum. Acı barut kokusu havada asılı duruyordu. Blair donmuş halde duruyordu, dumanı tüten tabanca hâlâ ileriye doğrultulmuştu. Yüzü şoktan solmuştu.

Lok beni incelemek için diz çöktü ve kanı görünce dehşet içinde homurdandı. Hasarı incelemek için nazikçe başımı çevirdi. Parmakları şakağımda kurşunun kafatasımı kıl payı sıyrıp geçtiği sıyrığı bulduğunda irkildim.

Lok'un gözlerindeki panik ve korku yerini rahatlamaya bıraktı. Kanamayı yavaşlatmak için yaraya bir parça bez bastırdı, sonra dudaklarını okuyabilmem için yaklaştı. "O kadar da kötü değil, Yıldız Tozu. Sadece bir sıyrık. İyi olacaksın."

Blair tabancasını kılıfına soktu, sesi titreyerek, "Dory, seni vurmak istememiştim. Çok özür dilerim, Osid'i hedef almıştım."

"Onu öldürebilirdin!" Lok gürledi.

"Deniyordum-"

"Bu kadar dikkat dağıtma yeter!" Kral Osid'in arkamdaki sesinden yükselen öfke, kalabalığın çığlıklarını bastırıyordu. "Gorvokk, kraliçemi yakala ve daha fazla sorun çıkarmasını engelle." Kargaşanın içinden iri yarı bir figür çıktı ve Blair'i yakaladı, kraliçe onun tutuşuna karşı mücadele ederken onu sürükleyerek götürdü.

Kana susamış kral yere bir ağız dolusu kıpkırmızı tükürdü ve kılıcını Lok'a doğrulttu. "Mızrağını al, *yix çobanı*. Buna şimdi bir son vereceğiz."

Ama daha fazla dayanamadım. Lok'un ellerini itip ayağa kalkarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. İki karşıt hükümdarla yüzleşirken tüm vücudum adrenalin ve korkuyla sarsıldı. "Benden bu kadar," diye bağırdım, sesim titreyerek. "Bütün bu saçmalıklarla işim bitti!"

Kral Osid sözlerimi duymazdan gelerek alay etti. "Bunun Kral Osid ile hiçbir ilgisi yok."
_"

"Kapa çeneni!" Kükreyerek sözünü kestim. "Az önce Yüzümün yan tarafına lanet olası bir kurşun yedim, bu yüzden ikiniz de beni dinleyeceksiniz!"

Elimi midemde gezdirdim ve konuşabilecek kadar kendimi toparlamaya çalıştım. ", Kral Osid, yerleşim yerinizin bu bölgenin dışına taşınması gerekiyor.

dinozor göçünün yolu." "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Lok'un klanının sana katılmasını istiyorsun, böylece dinozorların burayı dümdüz etmesini engellemek için yeterli sayıda insana sahip olacaksın, değil mi? Sadece taşınmış olsaydınız böyle bir sorunuz olmazdı."

Kral sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. Cevap almak için Lok'a baktı ama Lok omuz silkti ve başparmağıyla beni göstererek "Hayvan uzmanı olan o, ben değilim" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Osid sordu.

Gözlerinde rüyalarım musallat olan aynı soğuk yargı vardı. İtiraf etmekten utanıyorum ama küçük bir parçam bunun ağırlığı altında sinmişti. Lok bir elini sırtımın alt kısmına koydu. Gözlerimi kapattım ve yanan spot ışığını . En iyi profesyonel patron-kadın sesimi takınarak cevap verdim. "Geminiz bir göç yolunun tam ortasına düştü. Bu hayvanlar bilerek yerleşiminizi mahvetmeye çalışmıyorlar; siz sadece onların yıllık göçlerinin yolundasınız. Eminim ki yapabileceğiniz en iyi şey, sürülerin hareketlerini takip edecek bir ekip görevlendirmek, nereye ne zaman gittiklerini öğrenmek ve yollarının dışında yeni bir yer bulmak olacaktır."

"Tüm yerleşim yerimi, sizin gibi bir önseziyle hareket ettirmemi bekliyorsunuz."

Bu canavarların yıllık rotasında olduğumuzdan *oldukça emin* misiniz?"

"Onlar canavar değil. Onlar sadece hayvan. Ve evet, biliyorum. Yani dünyanın en sağlam vahşi yaşam üst geçidini inşa edebilirsiniz, ancak brontozorlarla uğraştığımızı düşünürsek, bu uygulanabilir bir seçenek gibi görünmüyor. Yani evet, bence en iyi seçeneğiniz taşınmak. Aslına bakarsan-Hey, Sol," diye seslendim. "Gece Sırtı bölgesinde izdiham yaratan sürülerle uğraşmak zorunda mısınız?"

"Bizde yok," diye yanıtladı. "Gruulorak ortaya çıkmadan önce dağlarda bulabileceğiniz en kötü şey yeşil billjaw'dı. Ama en azından bu yırtıcılar yalnız seyahat ediyor."

Savaşçılar arasında bir mırıltı koptu; bazıları şüpheli görünüyordu, çevirmen ortakyaşarına sahip olmadığını tahmin ettiğim diğerleri ise sadece şaşkın görünüyordu.

Kral Osid sessizlik için ellerini kaldırdı ve mırıltılar kesildi. Bana baktı, ifadesi anlaşılmazdı. Sonra kılıcını kınına soktu ve bana doğru yürüdü. Bakışları altında irkilmeyi reddederek yerimde durdum.

Bir adım ötede durdu ve "Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ben bir vahşi yaşam biyoloğuyum."

Boş bir bakış.

Doğru. Yaban hayatı biyoloğunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Ben bir doğa bilimciyim, bir akademisyenim. Hayatımın büyük bir bölümünü hayvanların göç yollarını inceleyerek geçirdim."

"Nasıl?" "Gözlemleyerek mi?" "Neden?"

"Her şeyi yapmamla aynı sebepten, çünkü ilginç. Bak, bunun senin için büyük bir şey olduğunu ve halkının güvende kalmasını istediğini anlıyorum ve ben de bu konuda yardımcı olmaya çalışıyorum. Taşınmanın ne zararı olur ki? Daha önce geri kalan kadınların nereye indiğini öğrenmek istediğinden bahsetmiştin, böylece onları imparatorluğuna entegre edebilirsin, değil mi? O kızların çoğunun her büyük göçte dinozorlarla bölge savaşına giren bir krallığa taşınmaya pek hevesli olacaklarını sanmıyorum. Kadınların nerede bırakıldığını bulun ve orada yeniden inşa edin."

Lok bir kolunu omuzlarıma attı. Kral Osid'den bir baş daha uzundu ve bu avantajını ona tepeden bakmak için kullandı. "Her zaman birbirimizi öldürmeye ve molozlar için savaşmaya geri dönebiliriz."

Osid gözlerini devirdi. İç çekerek bize sırtını döndü. Bakışları uzaktaki bir şeye sabitlenmişti. Ne olduğunu bulmaya çalışarak baktım.

Tek gördüğüm uçsuz bucaksız yemyeşil ormanlar, uzaktaki mavi bir göl lekesi ve arka planda Mirage Sıradağları'ydı. Bir süre sonra "Peki," dedi. "Şarkı Söyleyen Oklar üzerindeki hak iddiamı geri çekiyorum." Lok'un adamlarına sinirli bir bakış attı. "Siz piçler zaten değerinizden daha fazla belasınız." Kral kılıcını kınına soktu ve bana döndü. "Diğer kadınları nasıl bulacaksın?"

"Şimdi, bu kısım kolay." Lok bana doğru sırtıttı. "Araştırma merkezine gitmek için hâlâ hazır mısın, Stardust?"

"Bütün bunlardan sonra mı? O kuşun suratına ne kadar yumruk atmak istediğimi anlatamam-" Son sözler öksürük kriziyle son buldu. Ağzımdan fişkırان kan çimenleri kırmızıya boyarken dizlerimin üzerine çöktüm. Kafamı kaldırdığımda adamların gözlerini kocaman açmış bana baktıklarını gördüm.

"Peki, şu panzehir hakkında?"

Bir fısıltı bile olmadan, anıtın üzerinde üç Biwban hovercraft belirdi. Bir tanesi önümüzden uçtu ve yavaşça çimlerin üzerine indi. Ön cam bir tıslamayla yukarı kayd ve son derece sınırlı görünen bir Stajyer ortaya çıktı. Gururlu armasının birkaç tüyü eksikti, ancak arkasındaki sandalyeye sıkışmış aslanın ağzına bakmak yeterliydi.

Stajyer'in elleri direksiyon simidini kırılacağından korktuğum kadar sıkı. Turuncu Tamagotchi'yi çıkardı ve açık bir kızgınlıkla inceledi. Parmaklarını şıklatıp Osid'i işaret etmeden önce "Olumsuz," dedi. "Denek 12 ve eşini yakalayın. Çift danışmanlığı için psikiyatri koğuşuna teslim edilecekler."

Kral Osid, kırmızı bir Biwban onu ışınlı silahıyla vurduğunda bir çığlık attı ve yerden kaldırılmadan önce olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Her ikisi de bir uzay aracına bindirilmeden önce Blair'in de bağırdığını duyabiliyordum.

Stajyer önce Lok'a, sonra Sol'a, en sonunda da bana yakıcı bir bakış fırlattı. Küçük Biwban titrek bir nefes verdi, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle doluydu. "Gir. İçeri. Gemiye. Gemiye."

BÖLÜM 22

Artık yerde yarı ölü bir şekilde kıvranmadığınızda **GÜN HER ZAMAN DAHA PARLAK GÖRÜNÜR**. Ve bu iyi yapılmış bir panzehirle. Ya da Biwbanian iyileştirme kapsülü de olabilir.

Stajyer geldikten sonra Kral Osid'i panzehir için aradılar ve panzehiri hemen boğazıma tıktılar. Yine de tedavi vaadi sinirli Biwban'ın aklını çelmeye yetmedi ve çocuklarımla birlikte araştırma merkezine ~~sürüklenerek~~—ve orada göz kamaştırıcı bir yumurtaya benzeyen bir iyileştirme kapsülüne sokulduk.

Kapsülden çıktım ve Toto'yu kontrol panelinin yanında beklerken buldum. Laboratuvarın asistan doktoru belirgin bir şekilde ortalıkta görünmüyordu. Geldiğimizden beri buradaki Biwbanlar'ın çoğu aslandan uzak durmuştu. Toto bana doğru koştu ve yanıma süttü. "Dory! Ölmediğin için tebrikler."

"Vay canına, teşekkürler Toto." Güldüm.

"Sevgili kraliçem, benim korumam olmadan yeni doğmuş bir yavru gibi düşüp öleceğini söyledi. Ama ben ona gururumun daha sağlam olduğunu söyledim."

"Bana ne kadar güveniyor. İşler iyi gidiyor o zaman?"

Göğsünü şişirdi. "Elbette. Ayaklarının dibine bir sırtlan anası ve yavrularını besleyecek kadar ekşi kuş bıraktım. Yedikten sonra onu tımar etmeme bile izin verildi."

Nefesim kesildi. "Kur yapmanın bu kadar erken döneminde tımar mı?"

"Biliyorum! Yakında imparatorluğumu kurmak için bir sürü kızım olacak. Çocuklarımız nesiller boyunca bu gezegene hükmedecek ilk soy olacaklar, bunu hissedebiliyorum." Aslanın gözleri adeta parlıyordu.

"Sizinle bu kadar gurur duyan bir ebeveyne sahip olmak nasıl bir şey olmalı?" "Bu kadar karamsar olma. Etrafınıza bakın, ! Her şeyi sen yaptın. araştırma merkezine kadar ölmeden gidebilirsin. Şimdi tek yapman gereken o kuşun suratını yumruklamak ve gün batımına doğru at sürmek."

Haklıydı. Bu gezegene ilk geldiğimde, buraya kadar gelemeyeceğimden emindim. Pencereden dışarı, masmavi gökyüzüne bir bakış attım. Toto bakışlarımı takip etti, başını kalçama yaslarken sesi yumuşadı. "Tabii hâlâ uzayda benzin istasyonu olup olmadığını öğrenmek istemiyorsan."

Pencerenin kenarına oturdum ve bulutların geçişini izledim. "Bunun için biraz geç oldu."

Toto yanımda durdu. "Hayır, söyle ve ben de ekşi kuşlara saldırmaya başlayayım. Çok geç olana kadar arkadaşların kaçtığını bile anlamayacak."

Güldüm ve ona yaslandım. "Her zaman kavgaya hazırsın. Hayır, mesele o değil. Ne kadar aptalca olsa da, sanırım bir parçam hâlâ diplomamı alamayacağım için kızgın. Ya da en azından burada öğrendiklerimi gösteremeyeceğim için. Keşke annemin yüzündeki ifadeyi görebilseydim." Onun onayının benim için hâlâ ne kadar önemli olduğuna kızarak bir nefes verdim. "Bilemiyorum. Ona bunu yapabileceğimi göstermek güzel olurdu. Sonunda başarılarımı yüzüne vurabileceğim ve 'Gördün mü! Artık ona bakmak için zengin bir adama kimin ihtiyacı var ki? Belki en azından birbirimizi biraz daha iyi anlayabilirdik." Birden kendimi bitkin hissederek nefesimi verdim. "Yine de sanırım sonunda bir tür kralla evlendim. Sanırım ikimiz de istediğimizi aldık."

Toto homurdanarak başını kucağıma yasladı. "Belki de hiç anlamayacaktı. Ama siktir et onu."

"Toto!"

"Hayır, ciddiylim. Çoğu kişinin hayatta kalamayacağı yerlerde hayatta kaldın. Bunun da ötesinde, senden üç kat büyük yırtıcılara karşı koymuşsun, eşlerini korumuşsun ve bana söylendiğine göre o çılgın kralı bir şekilde sakinleştirmişsin. Annen bir mamba'yı öpebilir. Kanıt olmasa bile, bu başarılarını yüksekte tutmalısın."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Sanırım haklısın."

"Eğer bir değeri varsa, kızlarımdan biri bile sana benzeseydi, onlara kendi kızım demekten gurur duyardım."

Ona sarılırken gözlerim yaşardı. "Teşekkür ederim Toto."

"Pekâlâ, pekâlâ, topla kendini," dedi, ses tonu alaycıydı. "Yelelerimi ıslatmana gerek yok."

Kapı açıldı ve lacivert bir Biwban bana yaklaşıp bir ışın tabancası tuttu. "Kıpırdamadan dur."

Ben yaparken mavi ışık vücudumu taradı. bittiğinde kontrol panelindeki ekranı kontrol etti ve tısladı.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayati değerler iyi," diye mırıldandı Biwban. "Size atanan davranış gözlem stajyeri raporunda birçok kez çiftleştığınızden bahsetti."

"Sayısız demezdim..."

İyi kalpli doktor yakınmalarımı duymazdan geldi ve devam etti. "Neden hamile kalmadınız? Kusurlu musunuz?"

"O kusurlu değil," diye hırladı Toto. "O-"

TOTO, HAYIR! Toto'ya doğum kontrolüyle ilgili lanet çenesini kapalı tutmasını söylemeyi unuttuğumu fark ettiğimde vücudum dondu.

Kapı aralığından keskin bir ses girdi. "Hâlâ lanet çikolatası yok." Sol, Lok'un peşinden odaya girdi; ikisi de onları son gördüğümünden oldukça temiz görünüyordu. Gerçi bu Biwban'ların araştırma merkezlerine bir SPA eklemeyi uygun gördüklerini görünce, onları suçladığımı söyleyemezdim. Bundan sonra gitmeyi planladığım yer kesinlikle orasıydı.

Finansmanlarının tükenmesine şaşmamalı. Biwbanian dilini okuyamıyordum bile, ama logolardan bu tesisteki her şeyin, galaksiler arası atari salonundan lanet kalemlere kadar, marka olduğunu anlayabiliyordum.

Sol dikkatini tekrar doktora odaklamadan önce bir kolunu belime doladı. "Karım neye ihtiyacı olduğunu gayet açık bir şekilde ifade etti. Eğer üreyeceksek, ona bol miktarda çikolata ve... Sevgilim, bahsettiğin diğer şey neydi?" diye sordu.

Onun yakınlığı içimde lezzetli bir heyecan yarattı ve bana bir soru sorulduğunu fark etmem bir anımı aldı. "Oh, uh... kahve! Doğru, kahveye ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi doktor ekranına dönerek. "Evet, bununla ilgili notlarını burada görüyorum. Görünüşe göre anandamid ve teobromini yerel bir avcı türünde bulunan tükürüğün geri kalanından izole etmeyi başarmış, ancak..." Kırmızı gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kakao yağı. Bu size hiç tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

Sol yanıma dürttü.

"Ah, evet! Kakao yağı ve anarassinfrassin."

"Anandamid."

"Evet, öyle," dedim başımı sallayarak. "Önemli bir şey. O olmadan bebek yapamazsın."

Lok yanımda homurdandı ve öksürmek için başını çevirdi.

Doktor, Stajyer'in raporunda gezinirken parmaklarını kontrol panelinde gezdirdi. "Anlıyorum. Düzenli bir tedarik sağlayana kadar endişelenecek bir şey yok o zaman." Sessizliğe gömüldü ve oda onun daktilo sesleriyle doldu. Hâlâ orada olduğumuzu görmek için başını kaldırıp işine baktı. "İyileştiniz. Laboratuvarımı terk edin lütfen."

"Tamam, teşekkürler doktor," dedim. Sol bizi odadan çıkarıp spaya doğru götürdü. Kulak misafiri olmadığımızda sordum, "Çikolata olayını biliyor muydun? Bunu dinlediğini bile bilmiyordum."

"Sana kafayı takmış durumdayım," dedi basitçe. "Tabii ki dinliyordum."

"Kahverengi burun," diye homurdandı Lok.

Sol bir elini iri adamın omzuna attı ve ona eğilerek yarım bir kucaklaşma gerçekleştirdi. "Sonsuza dek onun önce beni sevdiğini bilerek yaşa."

Lok'un duruşu çöktü. "Tamam, beni yakaladın. Önce o seni sevdi." "İkinizi de eşit sevemez miyim-"

Lok'un yüzünde uğursuz bir sırıtma belirdi. "Ama onu intikama teslim benim." Lok bir hareket bulanıklığı içinde Sol'u ceketinin önünden yakaladı, laboratuvara geri itti ve kapıyı çarptı. Ondan sonra ben de hızla kaldırılıp götürüldüm.

* * *

ELLERİMİ Vexil Krynn'in altın masasının üzerine koydum. Beklendiği gibi, araştırma departmanının başkanı ofis olarak kullandığı batı kanadını dekore etmek için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Evet, bu doğru, araştırma merkezinin batı kanadının tamamı özenle hazırlanmış bir ofisten başka bir şey değildi.

Vexil'in masasına ulaşmak için iki ayrı "hoş geldiniz" odasından geçmeniz, kapalı havuzdan sola dönmeniz ve ardından dört kat merdiven çıkmanız gerekiyordu. Neden bu kadar çok merdiven vardı? Waffles neden asansörü tercih etmedi?

Konuyu
dağıtıyorum.

"Merhaba,
Vexil."

Yeşil Biwban sandalyesine daha da gömülürken titredi. "Denek 4."

Stajyer Lok'un omzundaki tüneğinden boğazını temizledi. "O 'Dory' ismini tercih ediyor, efendim."

Vexil kalın kalın yutkundu. "Dory, bu onuru neye borçluyum?"

"Sanırım neden burada olduğumu zaten biliyorsun, Vexil."

Gözleri büyüdü, sonra ellerini masanın üzerine koydu ve yatıştırma çabasıyla yarı secdeye kapandı. "Hayır, bekle!"

Yumruğum gagasına çarptı ve yere yuvarlanmasına neden oldu.

Vexil yemyeşil halının üzerinde kıpırdamadan yatıyordu.

Arkamda Lok büyük bir kahkaha patlattı. "Kızıl gezegenin oğlu adına, Stardust, sanırım onu sen öldürdün!"

"Kahretsin, öyle mi yaptım?" Endişeyle hareketsiz duran kuşun yanına koşarak sordum.

Kapı pat diye açıldı ve Sol nefes nefese içeri daldı. "Kaçırdım mı?" diye sordu.

"Onu öldüresiye yumrukladı," diye kükredi Lok, kahkahadan iki büklüm olmadan önce.

Toto, Sol'un bacaklarının altına girmeye çalıştı ama boyu çok uzundu ve Sol onun üzerinden atlayamadan adamı yerden kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu, masanın diğer tarafına koşarak. Aslan önce soluk soluğa kaldı

Bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyordu. "Oh, Dory, seninle gurur duyuyorum!"

"Hayır, hayır, o ölmedi!" Odadakilerden çok kendi kendime bağurdım.

"Bunu kutlamalıyız," dedi Toto Lok'a.

"Hayır!"

"Evet!" Toto karşılık verdi. "Bu senin ilk avın! Bu büyük bir an."

Sol beni kucakladı ve sırtıma rahatlatıcı daireler çizdi. "Dory, hayatım, o ölmedi. Nefes al."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Cevap vermeden önce kıkırdadı. "Evet aşkım, göğsüne bak, hâlâ nefes alıyor."

Stajyer Lok'un omzundan uçarak baygın haldeki patronunun yanına indi. "Evet, hâlâ hayatta. Yine de işi bitirmek istersen Dory, hiçbirimiz seni durduramayız. Bir sonraki bölüm başkanına bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğim."

"Kendi pis işlerini kendin yap, Stajyer. Patronunu öldürmeyeceğim." "Ama-"

"Stajyer, gerçekten benden iyilik isteyecek bir konumda olduğunu mu ?" diye sordum.

Tüyleri öfkeyle kabardı. "...Oh, kuyruk tüyleri."

Bir patlama tüm binayı sarsarak havayı sarstı. Pencereye koştuğumuzda araştırma merkezinin kenarındaki siyah bir kuleden dumanların yükseldiğini gördük. Alt katlardan birinin pencereleri patlamanın etkisiyle dışarı fırlamıştı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Stajyer yenilgiyle iç çekti. "Bu Birlik Kulesi olmalı. Görünüşe göre arkadaşınız Blair ve eşi çift terapisini pek iyi karşılamıyor."

Kulenin bir köşesinden alevler fışkırırken alt dudağımı endişelendirdim. "Patlama bütün bir katı yok etmiş gibi görünüyor. Gidip ona yardım edelim mi?"

Tam o sırada silah sesleri ve çılgın kahkahalar havayı doldurdu ve dokunaçlı bir canavarın kendini kırık bir pencereden dışarı attığını gördüm. Dev mürekkep balığı benzeri yaratık kulenin duvarına tutundu ve çılgınca aşağı tırmanmaya başladı. Çok geçmeden Blair pencerede belirdi ve makineli tüfeğiyle yaratığa ateş açtı.

"Bence gayet iyi durumda," diye yanıtladı Lok.

"Eğer değilse, bu başkasının sorunu, eminim," dedi Stajyer, sonra pencereden uçtu.

Lok, Vexil'in masasına oturmuş, Stajyer'in geri çekilen mavi formunun dağın yamacında kayboluşunu izliyordu. "Kaçmayı çok seviyor, değil mi?" Cık cık etti.

Hâlâ bilinci yerinde olan herkes gezgin krala baktı.

"Bana öyle bakma. İyi nedenlerim vardı." Beni kendine çekti ve iri ellerinin pantolonunun dikişini kalçam boyunca takip etmesine izin verdi. "Ayrıca, şu an için takılmam gereken bir şey var. Ne dersin Stardust, kadınlar bölümüne gidelim mi?"

"Bir dakika içinde." Sol'u kemerinden tutup daha yakına çektim. "Önce aklımda başka bir şey var."

Sol'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki bu ne ?"

"Toto?" Ben seslendim.

"Evet, ben gidiyorum." Aslan yerde baygın yatan Biwban'ı kaptığı gibi odadan dışarı çıktı.

Seyircilerimizin nihayet gitmesiyle Sol'un ceketinin tokalarını çözdüm, sonra sonuncusunda durakladım. "Muhtemelen kapıyı kilitlemeliyiz."

Sol başparmağını dudağıma bastırıp yumuşaklığını hissetmeden önce parmaklarını boğazımda hafifçe gezdirdi. Üzerimdeki külotu yakmaya yetecek kavurucu bir bana bakarak, "Ya da kapıyı çalmayı öğrenebilirler," dedi.

Yutkundum, boğazım aniden çok kurudu. "Ya da kapıyı çalabilirler."

Kıkırdadı, sonra bakışlarını dudaklarıma odakladı. "Masanın üzerine otur."

Sesindeki boğuk ton karşısında ürperdim ve söyleneni yaptım. Kırım daha temas edemedi Lok beni sersemleten bir öpücüğün içine çekti. Ellerimi saçlarına gömdüm ve aynı şekilde karşılık verdim. Sol'un ağzı köprücük kemiğimin derisiyle oynarken, elleri yanlarımda açıkta kalan derisini okşayarak titrememe neden oldu. Sert parmaklarını hissettiğimde göğüslerimin uçları sertleşti. Lok inledi ve ben de dilimi dudaklarının arasından geçirerek dişlerinin tadına baktım. İri eli enseme gezinirken saçlarımdan bir tutam yakaladı ve öpüşürken beni kendisine hapsetti.

yyip bitiren. Lok'un beni öpüşüne bayıldım. Sol'un kontrol ihtiyacına karşı koymak için tüm pervasız tutkusu ve aralarında patlak veren tatlı savaş.

Sol gömleğimi yırtıp açmadan önce yumrukladı. Öpüşmeyi kestim ve ona ters ters baktım. "Sadece çok fazla kıyafetim var, biliyorsun."

Avuç içi yavaşça önümde ilerledi ve sütyenimin arasından bir göğsümün esnek ağırlığını kavradı. Dilini memelerimin arasında gezdirdiğinde öfkem hafif bir nefes alışa bıraktı. "Ve işim bittikten sonra daha da azına sahip olacaksın," diye mırıldandı.

Lok dudaklarımı yutmaya devam etti, dili her kıvrımı keşfediyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu. Ona karşı kıpırdandım, vücudum ihtiyaçla gümbürdüyordu. Sol'un elleri sütyenimin dış hatlarını çizdi, parmakları tüylerimi diken diken etti ve sütyenimi koyu kahverenginin ilk bakışları üstünden taşana kadar aşağıya çekti. Nefesi tenimde geziniyordu. "Bunu üzerimde tutmak istiyorum. Bakalım bu güzel memeler serbest kalmadan seni ne kadar sert becerebileceğim."

"Evet," diye inledi Lok. Elleri sırtımda gezinerek beni masadan hafifçe kaldırdı, böylece onun üzerine oturmuştum. Pantolonumun düğmelerini çözdü ve ben de hiç vakit kaybetmeden pantolonumu çıkardım. Lok hafifçe geri çekildi, bana bakarken gözleri arzuyla kaplanmıştı. Onu öpmek için eğildim ama elini omzuma bastırdı. "Henüz değil. Sana bakmama izin ver." Parmakları vücudumun dış hatlarında gezinerek omurgamdan aşağı sıcak karıncalanmalar gönderdi, ancak gözlerine baktığımda, orada beni acıtan bir hüznün vardı.

Bileğini tuttum. "Durman gerekiyor mu?"

Sol'un hareketleri aniden durdu ve ona baktı. "Sorun nedir?"

Lok bir an için konuşmadı, sadece parmaklarımın ucunu dudaklarına bastırmadan önce elimi avuçlarının arasına aldı. "İkinizi de öldürdüğünü sandım. Kanınızın mektuba sıçradığını gördüğümde... Bilmiyorum." Doğrulup beni kendine çekti ve alnını benimkine yasladı. "Lütfen bir daha asla böyle kaçma."

"Evet," diye tısladı Sol kulağıma. Avcı çenemi kavradı ve yüzümü ona çevirdi. "Ölüme kaçmayı bırak. Bu pek çok sorunumuzu çözerdi."

sorunlar."

"Hey!"

"Hey, hiçbir şey. Beni dinle, seni güzel, umursamaz, ateşli pislik. Kaçıp durma."

"Hayatını kurtardım!"

"Teknik olarak Lok-"

"Hayır, hayır," diye araya girdi Lok. "Bu ona gidecek. Seni ölüme terk ederdim."

Sol'un kaşları çatıldı. "Benim... bir planım vardı." "Bir planın mı vardı?" Ben sordum.

"Bu doğru, bir plan. Harika bir plan."

Gözlerimi şakacı bir şekilde ona diktim. "Gerçekten mi? Neydi o?"

"Gruulorak seni sindirene kadar bekle ve onun kışından gizlice çık?" Lok sordu.

Boğazımdan bir kahkaha patladı.

"Bu da neydi böyle?" Sol gülerek sordu. Lok'un son üzüntüsü de o da kriz geçirirken eriyip gitti. Yüzündeki neşe, bunun benim zararına olduğu gerçeğini neredeyse telafi etmeye yetiyordu.

Kucağından inmek için yer değiştirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Doğruca o kaçış kapsüllerine koşacağım."

"Dory."

"Benimle oynamaya devam et."

Lok'un ellerini kalçalarımın altından geçirip beni döndürdükten ve yüzüstü yatırmadan önce söylediği tek şey "Pekâlâ," oldu.

Sıcak dilinin iç bacaklarımda bir çizgi çizdiğini hissettiğimde ciyaktım. Masanın kenarını kavradım, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama başaramadım. Sol'un elleri kalçalarıma uzandı ve Lok'un dili daha da derinlere inerken beni yerimde sabitledi. "Aman Tanrım," diye inledim, en hassas noktamda çalışmaya başladığında sırtımı kamburlaştırdım. "Bu hile yapmaktır."

Sol'un yüzünde memnun bir sırıtma belirdi, Lok'un bakımları altında kıvrınmamı izliyordu.

Sol kulağıma doğru eğilip dişlerini boynuma geçirirken parmakları kalçalarımın saplandı. "Bana bunu sevmediğini söyle." Hassas derimi ısırdı, sonra elleriyle göğsümü sıktı. Sol başparmaklarını meme uçlarımda gezdirirken Lok'un dili giriş yerimde dönmeye başladığında verdiğim tepki utanmazca, anında ve tamdı.

"Aman Tanrım, lütfen!" Haykırdım, tırnaklarım destek için masayı kazıyordu. "Siktir," diye sızlandım, kalçalarım Lok'un yüzüne çarpıyordu.

Sol kıkırdadı, dişleri kulak mememi sıyırdı. Kızıl saçları boynumu okşuyordu. "Lütfen ne? Durmamızı mı istiyorsun?"

Nefes nefese güldüm. "Sen tam bir pisliksin."

"Mm-hmm," Dudaklarını boynumun kenarındaki bir tendon boyunca gezdirdi. "Karşı koyuyormuş gibi bile yapamaman seni çıldırtıyor, değil mi? Bu mükemmel kıcını sikime sürttüğün için değil. Bu vücut, sen iyi bir kız gibi benim için çılgılık atana kadar bu küçük tomurcuğun üzerine her titredüğimde titremeyecek kadar dürüst," diye fısıldadı, buklelerimden bir tutamı parmağının etrafında döndürerek. "Mmm, evet, övülmeye bayılıyorsun, tatlı şey." O lanet kuyruk bir anda ortaya çıktı ve klitorisime sokuldu. Yerine oturup hafifçe emmeye başladığında ürperdim, sonra etrafına kapanıp daha sert emdiğinde aklımı kaçırdım. Ki...

Alo?

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Her zaman böyle mi çalışırdı yoksa bu adam eğitim mi alıyordu? Önce çıkıntılar, sonra düğümlenme, şimdi de bu. Daha kaç seks ifşasıyla uğraşmak zorunda kalacağım? Lok da rahat durmuyordu, dili ve dudakları beni uçurumun kenarına itmek için çift zamanlı çalışıyordu. Tüm vücudum gerildi ve bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Yumruklarımı masanın kenarına sıkıştırdım.

"Lanet bir velet olmayı bırak ve gel," diye homurdandı Lok. Kıcıma vurdu ve keskin acı o kadar doğru hissettirdi ki, zevk dalgaları geçerken inledim, Sol beni yakın tutarken vücudum titriyordu, görüşüm beneklenene kadar övgü ve cesaret fısıldıyordu.

"Oh lanet olsun. Siktir. Evet."

"Sen muhtaç bir şeysin." Yüz ifadesi vahşileşti. Dişlerini gösteren Lok belimi kavradı ve hiç vakit kaybetmeden beni sikişinin üzerine oturttu.

Kabzasına kadar batıyordu. Ani dolgunluk karşısında sırtımı masaya yaslayarak haykırdım. Sol'un elleri tekrar göğüslerimi buldu, Lok hareket etmeye başladığında masaj yaptı ve okşadı. Vücudum ihtiyaçtan titredi ve onun hissine alışırken derin nefesler aldım. Biwban'ın üzerimde yaptığı değişiklikler rahim ağzıma bir şeyler yapmış olmalıydı, çünkü kızım, neredesin?

"Oh siktir, oh siktir..."

Lok çoğundan daha büyüktü ve sikinin çıkıntıları tatlı noktama değdiğinde o kadar iyi hissettirdi ki yaktı. Homurdanıp beni tekrar aşağıya doğru iterken boğuk bir nefes verdim ve "Amin... çok sıkı. Çok iyi hissediyorsun, Stardust."

Vücudumda bir beyin hücresi kaldıysa bile onu tanıımıyordum. Sol'un ne zaman bir şişe kayganlaştırıcı aldığını da görmedim ama ben kimim ki o meleği sorgulayayım? Kalçalarım küçük bir seğirme yaparak kıcıma bastırdığı kaygan parmakları cesaretlendirdi. Parmaklarını içime soktuğunda dudaklarımdan katıksız ihtiyacın düzensiz fısıltıları kaçtı. Zevk ve baskı merkezimde yoğunlaşarak daha yüksek sesle inlememe neden oldu. Duvarlarım Lok'un kalın aletinin etrafında kenetlendi ve onu daha da derine inmeye teşvik etti. Dudakları boynumda, elleri her yerde, mükemmel bir ritimle hareket ederken oda kısa sürede pantolonlarımızın ve ıslak etlerimizin sesleriyle doldu. Dayanamıyordum! Çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

"Daha sert sik beni," diye yalvardım. "Lütfen!"

"Onu sabit tut," diye homurdandı Sol, sikini kıç yanaklarıma doğru kaydırarak. Lok'un güçlü vücudu eşimize itaat ederken gerilimle dalgalandı, Sol yavaşça içine gömülürken kalçalarımı kilitledim. Sol içimi doldurduğunda nefesim kesildi, her ikisinin de aletinin içimde yarattığı his beni eziyordu. Lok'un devasa uzunluğu beni gererken, Sol'un ki hassas duvarlarıma sürtündü, sürtünme lezzetli ama neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Çok iyi gidiyorsun Stardust," diye mırıldandı Sol omzuma doğru. Ucuna kadar çekti ve bir ürperti ile geri çekildi, hareketleri durgun ve telaşsızdı. Bir elini boğazıma götürdü ve şakağını öptü. Dudaklarımdan inlemeler döküldü; tırnaklarım Lok'un kollarına battı. Altımızdaki masa tehlikeli bir şekilde gıcırdıyordu ama ben umursamayacak kadar kendimden geçmişim, bedenim bu kadar sahiplenilmenin şarkısını söylüyordu.

"İstediğin bu mu?" Lok, gümüş gözleri şehvetle yanarken hırıldadı. Ağırlığını kaydırıp ve açısı yeterince değişti ve Sol ile aynı anda hareket ettiğinde adını haykırdım.

"Evet! Evet! Lütfen, Tanrım, evet!"

Aletleri tatlı noktalarımı birlikte dövüyordu ve hepsi çok fazlaydı. Onlar hızlarını artırdıkça, içime acımasızca girdikçe haykırdım.

Doruk noktam bir meteor gibi içime çarparken, üzerlerindeki baskı ben paramparça olana kadar artarak devam etti. Saf bir coşku dalgası üzerime yıkıldı, vücudum titredi ve yaraklarının etrafında sarsıldı. İkisinin de gerildiğini hissedebiliyordum, onlar da doruklarına ulaştıkça beni kavrayışları sıklaşıyor, inleyerek boşalıyorlardı. Masanın üzerine yığıldık, nefes nefese kaldık ve terledik, vücutlarımız hala birleşmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Sol. Lok aniden bizi üzerinden kaldırıp ayağa kaldırdığında ikimiz de şaşkınlıkla haykırdık, sonra ikimizi de omuzlarına attı, bizi odadan çıkarmadan önce her bir kolumuz bir çift bacağa dolandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, bedenimin onun sallanmaktan başka bir şey yapmasına izin veremeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Lok cevap vermek yerine koridordan geçerek bekleme alanına gitti ve ikimizi de odanın üçte birini kaplayan yastık kaplı geniş hamağa attı. O da arkamızdan tırmandı ve aramıza yerleşti.

Burnunu saçlarıma gömüp içine çekti ve "Masanın üzerinde uyumak için çok yaşlı olduğumu söylediler" diye itiraf etti.

Yanına doğru kıkırdadım ve bir kolumu onun üzerine atarak yerleştim. "Yani, kuşu yumrukladık."

Lok sırtı bana baktı. "Çılgın bir ilk buluşma, değil mi?"

"Ben ikincisinin daha sabit bir durum olması yönünde oy kullanıyorum." Sol başını dirseğine dayadı.

"Spa mı?" Umutla sordum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzmeden önce kaşları çatıldı. "Bir çiçeğe bağırmak için yüksek bir dağa tırmanmak istemediğine emin misin?"

Düşünmek istercesine başımı öne eğdim. "Spa'da iyi bir konuşmaya ihtiyacı olan bazı dekoratif eğrelti otları olmalı."

Lok kıkırdadı, sesi içimi titretti. "Siz ikiniz çok tuhafsınız. Beni asla bırakmayın." Göz kapaklarım çarpınarak kapandı. Hatırladığım son şey kalp atışlarının beni uyuttuğuydu.

EPİLOG

INTERN

Biyoçeşitliliği Koruma Girişimi'nin yeni işe alınan direktörünün şık ve modern ofisine yaklaştığımda yolumu aydınlatmak için **neon ışıklar yandı**. Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Dr. Camu Nalari galaksinin bu tarafındaki en ünlü koruma biyoloğuydu ve onunla tanışan ilk kişi ben olacaktım!

Yavaşça kapıyı çaldım, sorgucumu düzelttim ve gerginliğimi üzerimden atmaya çalıştım. "Girin," diye seslendi içeriden havadar bir ses.

İçeri girdiğimde Dr. Camu'yu holografik bir ekrana bakarken buldum, parlak sarı gözleri kırpmadan Denek 4'ün sinir bozucu pembe T. rex'le karşı karşıya geldiği bir kayda odaklanmıştı. "Dr. Camu," dedim, kalbimin acınası çarpıntısının daha başlamaya fırsat bulamadan soğukkanlı davranma çabalarımı sabote etmemesini umarak. "İstedığınız gibi Denek 4'ün ilerlemesiyle ilgili tamamlanmış saha raporuyla geldim."

Dr. Camu kayıttan başını kaldırmadı ama bana yaklaşmamı işaret etti. "Mükemmel, Stajyer. Daha önce izlediğim video görüntülerine dayanarak, bulgularınıza dalmak için heyecanlıyım." Elindeki K tüyünü uzattı ve sabırla benimkini de uzatmamı bekledi. Bu jسته karşılık verdim ve o da hemen bulgularımı indirmeye başladı.

Bilgiler çekirdeğine yüklenirken Dr. Camu'nun gagası açılarak bir nefes aldı ve aktarım tamamlandığında gülümsedi

Parlak, koyu kırmızı tüyleri sevinçle havaya kalktı. "Oh, bu çok mükemmel, Stajyer," diye neşelendi. "Denek 4'ün ihtiyaçlarına uyum sağlama becerin övgüye değer. Senin deneyimine sahip diğerlerinin bu kadar çabuk uyum sağlayabileceğinden şüpheliyim."

Onun övgüsü karşısında içimde bir gurur dalgası hissettim ve tüylerimi kabartıp tiz bir sesle bağırmamak için kendimi zor tuttum. "Beni onurlandırdınız, Dr. Camu," dedim.

Dr. Camu dikkatini hologramına geri verdi ve bir kanadını hologramın üzerinden geçirdi. Hologram, Denek 4'ün T. rex ile olan kaydından, onun hareketlerini izlediğimiz canlı uyduya dönüştü. O, aslanı ve iki arkadaşı dışı muhafazasına doğru yol alıyorlardı. Dördü birlikte gülüyorlardı. Sol çantasından bir şey çıkarıp Lok'a fırlattı, o da sadece başını geriye atıp daha da yüksek sesle güldü.

Etkileşimleri Dr. Camu'yu memnun etmiş görünüyordu. "Sadece bu da değil; ilk üçlümüz büyük bir başarıya imza atacak gibi görünüyor," dedi gözleri heyecanla parlayarak. "Sabahki rapor bana kakao bitkilerini üç hafta gibi kısa bir süre içinde yaşam alanlarına sokabileceğimizi söylüyor."

"Bunu duymak çok sevindirici. Şimdiden bir kahve istasyonu kurdukları doğru mu?"

"Evet, yer ekibi kahve nehri için yatağı kazmayı yakında bitirecek. Daha uzun bir uyum sürecini hesaba katmamız gerekecek, ancak davranış ekibi yıl bitmeden denekleri hamilelik belirtileri açısından taramaya başlayabileceğimizi düşünüyor." Heyecanla ellerini çırpı. "Daha da önemlisi, sizi buraya bunun için çağırmadım. Deneklerimizin geri kalanının başarılı bir şekilde çiftleşmesini sağlamak için mümkün olan her adımı attığımızdan emin olmak istiyorum ve bu yüzden eğer istekliysen sana bir terfi teklif etmek istiyorum."

Bir kez başladığında puflamaya engel olamıyordum. Tüylerimin heyecandan neredeyse titrediğini hissedebiliyordum. Dr. Camu kahkahasını bastırmak için gagasını kapattı ve kendimi toparlamam için bana bir an verdi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Dr. Camu," diye söz verdim.

Dr. Camu başını salladı, memnun bir gülümseme gagasını kıvrı. "Öyle olmadığını göreceksiniz, Ajan. Saha ajanı olarak yeni pozisyonunuz derhal yürürlüğe girecek.

Yeni hover scooter'ınızı almak için mekanik bölümüne rapor verin." K tüyünü bir kez daha havaya kaldırdı ve yeni pozisyonum için ihtiyaç duyacağım tüm bilgileri içeren dosyayı aktardı. Dosyanın en üstünde yeni unvanım ve bir kod adı yer alıyordu.

SAHA AJANI 527, KOD ADI: CUPID

TEŞEKKÜRLER

Tuhaflığınızı kucaklayacak kadar cesur olan herkese. Ve uzaylılar, dinazorlar ve Tamagotchis içeren bir fikir sunduğumda gözünü kırpmayan menajerim Courtney'e.

Fotoğraf yazar tarafından sağlanmıştır

Kimberly Lemming, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri ve ana karakter olarak çağrılmaktan kaçınmak için sonsuz bir arayış içinde. Kasabaya yeni gelen kurt adamı atlatırken ve uzak diyarların prensiyle göz teması kurmayı reddederken bulunabilir. Dünya ganimetini arayan uzaylılardan kaçmak bir kızın gerçekten zamanını alabilir.

Ancak kaderden kaçmadığı zamanlarda, çeşitli fantastik romantizm yazarken bulunabilir. Ya da kanepede sızana kadar ağzına çikolata tıkıştırırken.

KIMBERLY LEMMING'I ONLINE ZİYARET EDİN

KimberlyLemming.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

